

Hồ Nô

Contents

Hồ Nô	1
1. Chương 1: Lời Mở Đầu	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	10
4. Chương 3	16
5. Chương 4	23
6. Chương 5	29
7. Chương 6	34
8. Chương 7	40
9. Chương 8	48
10. Chương 9	57
11. Chương 10	68

Hồ Nô

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, cổ trang, có chút ngược, bá đạo chấp nhất công, dịu dàng hai chân bất thiện thụ,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-no>

1. Chương 1: Lời Mở Đầu

Hạ Ngọc Ngôn trưởng thành trong một sơn thôn chất phác, thiện lương dịu dàng, đọc nhiều văn thơ;

Cho dù hai chân không thuận tiện cũng không than trời trách đất, hằng ngày vẫn nỗ lực cánh sinh...

Y như vậy, làm sao ngờ rằng...

Con hồ lớn y cứu về từ tay thợ săn, không chỉ biến thành người, còn lấy oán trả ơn!

Giam cầm, nhục nhã, ngược đãi... Y rốt cuộc đã làm sai điều gì, để nam nhân tên Thác Bạt Hổ Hồn đó, phải hành hạ y như thế?

Bộ tộc Người hổ vì cầu sinh, làm hết mọi chuyện như giết người cướp của đốt nhà để kiếm sống!

Thác Bạt Hổ Hồn chưa bao giờ nghĩ rằng, sẽ nổi lên ham muốn chiếm giữ đối với tên thư sinh nho nhã mỏng manh kia.

Mặc cho thủ đoạn hạ lưu cỡ nào, chỉ cần có thể trối Hạ Ngọc Ngôn ở bên cạnh, hắn đã cảm thấy mỹ mãn rồi!

Thế nhưng, bắt đầu từ khi nào, hắn trở nên sợ hãi ánh mắt cự tuyệt của Hạ Ngọc Ngôn, càng sợ hãi trái tim vì y mà ngày càng yếu đuối?

“Ngọc Ngôn, ngươi nhất định phải đi cùng ta! Nếu không, ta sẽ điên! Sẽ phát điên lên mất!”

Hai tay cứng như sắt thép, cố sức đến nỗi tựa như muốn cắn nát da thịt y, Thác Bạt Hổ Hồn điên cuồng hét lớn, đôi mắt dường như sắp nứt ra.

Hãy nói cho ta biết, yêu thật lòng, là gì?

“Chúng ta tối đa chỉ là nô lệ... Nô lệ của tình yêu!”

~oOo

~Mở đầu

Trời đất bao la, càn khôn tạo vật, quỷ khắc thần công, ở vùng đông bắc Thần Châu, sinh ra một bộ tộc khác thường, tên gọi Người Hổ, bề ngoài như mèo lớn, nhanh nhẹn như sấm sét, sức lực vô cùng mạnh, có thể biến ảo thành người gây ác, tính cách hung bạo tàn nhẫn, ai gặp cũng sợ hãi. Người Hổ tập tính sống theo bầy đàn, giống cái rất thưa thớt, đông hạ trú ẩn, vào thu thì săn thú, thôn thành từng đi qua, gà chó không yên, cả người lẫn thú đều sợ hãi.

2. Chương 1-2

Tháng tám tỏa hương quế, trăng sáng rơi trung thu. Bầu trời đêm không chút gợn mây, ánh trăng tròn treo cao, tiếng côn trùng mùa thu vang lên rộn rã, hương hoa quế thơm ngát nhuộm đầy trong không gian.

Phía sau một căn nhà nhỏ làm bằng trúc xanh đơn sơ, dưới tàng cây hoa quế vàng rực rỡ, đặt một chiếc bàn gỗ vuông, trên bàn là trái cây cùng thực phẩm dùng để cúng lễ, bên cạnh ngồi một nam một nữ.

Nữ thì búi một búi tóc giản đơn, cài một cây trâm bạc, y phục là một bộ váy dài xanh biếc điểm thêm những cánh hoa hợp hoan [*], gương mặt tuy chỉ son phấn rất nhẹ, thế nhưng làn da tuyết trắng, mắt hạnh mày ngài, vầng trán mang theo một phần kiên trinh, hai phần phong tình, dung tư tựa như những mỹ nữ sử sách được miêu tả dưới ngòi bút văn nhân, mỹ lệ đến nỗi gọi trái tim ai kia đập rộn ràng.

“Ngọc Ngôn, nếm thử hoa quế cao này xem, vừa mới làm xong thôi, còn nóng lắm.” Nàng cẩn thận vén tay áo, dùng đũa gỗ gắp một khối điểm tâm sắc vàng, để vào chén nam tử.

“Cảm tạ.” Y gật đầu, gắp hoa quế cao cắn một miếng, khen ngợi: “Quả nhiên thơm thuần ngọt lịm, Thúy Cơ, tay nghề của muội càng ngày càng tốt!”

Tiếng nói của Hạ Ngọc Ngôn cũng giống như con người y, ôn nhuận như ngọc, ánh trăng sáng tỏ khắp nơi, rơi lên gương mặt y, hiện ra một gương mặt không tính là quá mức tuấn mỹ, nhưng rất thanh tú.

Dưới vầng trán nhẵn nhụi là một đôi mi vừa dài lại cong, dưới mí mắt trắng nõn được khảm một đôi mắt phượng, con ngươi nhu hòa, đen sáng như trân châu và lấp lánh ánh diệu dàng khiến người khác tâm động, chóp mũi cao thẳng, vầng môi mỏng nhạt hồng.

Y mặc trang phục thư sinh, đầu đội vải xanh, trang phục nhỏ nhả sắc trắng, vóc người tuy khá mỏng manh, nhưng càng trở thêm khí chất đôn hậu tao nhã.

Gương mặt trắng trẻo của Thúy Cơ tỏa ra hai vầng mây đỏ, dùng ngón tay thon dài chỉ vào y: “Không bằng nói miệng của chàng càng ngày càng biết dỗ dành.”

“Chỉ cần lời ta nói đều thật tâm, là được rồi.” Hạ Ngọc Ngôn mỉm cười, tay cầm chén trà, ngưỡng đầu nhìn bầu trời, không một bóng mây, trăng sáng như gương, trong ánh sáng vàng rọi kia thấp thoáng gợn bóng râm, có lẽ đó chính là Hằng Nga cùng thỏ ngọc mà thiên cổ hằng tán dương.

“Thúy Cơ, đã trễ rồi, muội nên về nhà thôi, nếu không... bá phụ bá mẫu lại phải tự mình đến đón muội về.”

“Nhắc tới cha mẹ, hôm trước họ tới tìm chàng là vì chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ là... hàn huyên vài câu.” Nghe nàng nhắc tới song thân, Hạ Ngọc Ngôn nâng lên đôi môi, lộ ra một nụ cười gượng ép.

“Họ tới hàn huyên với chàng? Hừ! Ta không tin, sau khi Hạ thúc thúc qua đời, họ đã tới đây bao nhiêu lần, một bàn tay đã đếm đủ rồi.” Thúy Cơ bĩu môi, vẻ mặt không tin.

Cúi xuống mí mắt, Hạ Ngọc Ngôn lắc đầu, nói: “Thúy Cơ, đã trễ rồi... Muội về nhà đi!”

“Vây... Được rồi, dù sao túi thêu mà tiệm thêu cần ta vẫn chưa thêu xong.” Biết y cố tình muốn lãng sang chuyện khác, Thúy Cơ chần chờ một chút, bỏ đi ý đồ truy vấn, đứng lên, đồng thời nhẹ giọng dặn dò, “Trăng rằm tuy đẹp, nhưng vào thu đêm rất lạnh, chàng đừng nghỉ ngơi quá muộn.”

“Ta đã biết.”

Thúy Cơ đi hai bước, vẫn lo lắng quay đầu: “Nếu thấy lạnh thì vào nhà, mọi thứ cứ đặt đó, để ngày mai ta sẽ đến thu dọn.”

“Được rồi, ta biết mà, đừng quan tâm.” Hạ Ngọc Ngôn cười đáp ứng, Thúy Cơ lúc này mới yên lòng mà bước lên đường mòn về nhà.

Nhàn hạ ngồi dưới tàng cây, Hạ Ngọc Ngôn một mình ăn cao điểm, thỉnh thoảng ngẩng đầu ngắm trăng, tuy rằng phong nhã, nhưng lại cảm thấy không thú vị, một cơn gió thu thổi qua, xác thực mang đến vài phần lạnh lẽo, Hạ Ngọc Ngôn đưa tay, kéo gọn vạt áo, hai tay dè ở hai bên, đẩy về sau vài cái.

Lộc cộc lộc cộc... Tiếng gỗ chuyển động vang lên, thân thể của y cũng di động theo.

Hiện rõ hai chân Hạ Ngọc Ngôn bất tiện, ngồi trên xe đẩy bằng gỗ, dùng hai tay đẩy bánh xe, đang định quay về phòng, bỗng nhiên nghe được một tiếng rống trầm thấp ở phía xa xa.

“A?” Lòng hiếu kỳ dâng lên, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đẩy bánh xe, xoay lại nửa vòng, bắt đầu tìm kiếm dựa theo nơi phát ra âm thanh.

Từ đường mòn đi đến rừng quế tươi tốt, ngừng lại trước một tảng đá cao lớn. Hạ Ngọc Ngôn nghiêng người về phía trước, đẩy ra những ngọn cỏ dài, trông thấy, lại là một con hổ lớn.

Con hổ sớm đã kéo căng cơ thể, vừa nhìn thấy đối phương thăm dò dòm ngó, đột nhiên vọt về phía y.

Y là người có tật, không thể thối lui, chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn con hổ giương hàm răng lớn đánh về phía mình, răng nhọn chỉ còn cách ba tấc, con hổ bỗng nhiên gầm một tiếng trầm thống, ngã xuống đất, lăn vài vòng, mới miễn cưỡng đứng vững. Lúc này Hạ Ngọc Ngôn mới nhìn thấy trên lưng hổ có gắn một mũi tên, máu chảy như suối, bộ lông đen vàng xen lẫn giờ đây đều bị nhuộm thành màu đỏ tươi. “Grừ... Grừ...” Con hổ cố chống cơ thể một cách đau đớn, lỗ tai có màu lông trắng kia cùng với móng vuốt thậm chí không ngừng run rẩy, nhưng vẫn phô trương thanh thế nhếch miệng nhìn Hạ Ngọc Ngôn.

Trông thấy nó rõ ràng là đau đến mức cả người đều run, nhưng mà vẫn cố làm dữ với mình, Hạ Ngọc Ngôn chợt trở nên không đành lòng, trong nháy mắt, đã quên đi động vật ở đối diện là một con hổ ăn thịt người, thương tiếc nhìn nó.

Lúc này, có vài tiếng bước chân khác nhau đang dần tiến lại.

“Hạ phu tử? Đã khuya rồi, vì sao hạ phu tử còn ở đây?”

Hạ Ngọc Ngôn lấp lấp bụi cỏ, quay đầu lại như không có việc gì.

“Trung thu trăng sáng, ta chỉ là ra đây ngắm trăng mà thôi, Ngưu đại thúc, còn các người? Trung thu ngày lành, vì sao không sớm về nhà để chơi hội?”

Hán tử trắng kiện được xưng hô là Ngưu đại thúc tiến lên trước hai bước, vung cây thương dài trên tay, đáp: “Ta cùng tiểu Ngưu lên núi săn thú, chỉ lo đuổi bắt mồi, đã quên đi canh giờ. Được rồi! Hạ phu tử, hạ phu tử có nhìn thấy động vật nào bị thương chạy ngang qua đây hay không?”

“Nga... thì ra là các người để lạc con mồi. Không biết là động vật gì?” Hạ Ngọc Ngôn hơi cúi mi mắt, không nhìn thẳng cha con Ngưu đại thúc.

“Là hổ! Là một con hổ lớn!” Tiểu tử nhỏ tuổi da ngăm đen đứng phía sau Ngưu đại thúc cướp lời, còn vô cùng hưng phấn giơ lên cung tiễn trong tay, nói: “Là ta bắn trúng đó, nó nằm ở trên cây, ta chỉ dùng một mũi tên là bắn trúng nó rồi!”

“Tiểu tử thôi, còn nói dối nữa hử!” Ngưu đại thúc nâng lên quả đấm, cố sức gõ lên đầu nhi tử. Mắng: “Nói dối cũng phải biết suy nghĩ, ta nói bao nhiêu lần rồi, hổ không biết leo cây! Nhất định là trời tối, tiểu tử người nhìn lầm!”

“Ta bắn trúng đích thực là hổ mà! Mũi tên của ta trúng nó, nó rơi xuống cây, sau đó chạy nhanh như tên bắn! Ta không có nhìn lầm, chỉ cần tìm theo vết máu chắc chắn sẽ tìm được nó!” Tiểu tử nắm chặt tay, cắn răng cắn lợi kiên trì ý kiến của mình.

Ngưu đại thúc phần nộ trợn trắng mắt, không để ý tới tiểu tử nữa, gãi gãi đầu, vẻ mặt ngại ngùng nói với Hạ Ngọc Ngôn.

“Để Hạ phu tử chê cười rồi! Tên tiểu tử thói này luôn nói là mình bắn trúng hổ, kéo ta đuổi theo! Cả một canh giờ vẫn không chịu bỏ ý định!”

“Ta nghĩ tiểu Ngưu không nói dối!” Mỉm cười, Hạ Ngọc Ngôn đưa ngón tay chỉ về bên phải ở đằng trước, “Vừa nãy hình như ta nghe được ở đó vang lên vài tiếng rất kỳ quái, có lẽ, các người đến bên kia tìm sẽ gặp.”

“Hảo! Hạ phu tử, cảm tạ hạ phu tử!”

Sau khi Ngưu đại thúc cảm tạ xong, kéo lấy nhi tử, đi về phía Hạ Ngọc Ngôn đã chỉ. Dùng ánh mắt áy náy nhìn hai người họ đi xa, Hạ Ngọc Ngôn định thần lại, lần thứ hai vén ra bụi cỏ.

Trong lúc hẩn cùng cha con Ngưu đại thúc trò chuyện, con hổ không đi ra, thậm chí thông minh đến không phát sinh một chút tiếng động.

Mắt hổ nheo lại, đề phòng nhìn chằm chằm cử động của Hạ Ngọc Ngôn, dường như giao nhau. Hạ Ngọc Ngôn hoảng loạn nhả lại thái dương trắng nõn, mãi cho đến một lúc sau, mới cố lấy dũng khí vươn tay, đồng thời nhẹ giọng trấn an.

“Đừng sợ... Ta sẽ không tổn thương người, để ta nhìn vết thương của người một chút... Đừng sợ...”

Vừa lưu ý phản ứng của con hổ, vừa vươn ra tay phải, trong khoảnh khắc ngón tay đang run nhẹ ấy chạm vào bộ lông, con hổ đột nhiên cử động.

Thình lình xảy ra di động khiến Hạ Ngọc Ngôn sợ đến nỗi thiếu chút hồn phi phách tán, sắc mặt không tự chủ được mà tái đi, đồng thời trong không khí chợt vang ra một tiếng cười giễu lạnh lùng.

“Ngu ngốc!”

Thanh âm gần trong gang tấc, Hạ Ngọc Ngôn ngơ ngác nhìn quanh, bốn phía chỉ có tiếng sần sật của cỏ cây lung lay trong gió, đêm lặng sơn vắng, ngoại trừ y cùng với con hổ này, nào có thứ gì khác nữa?

Trong lúc thấp thỏm không yên, suy nghĩ miên man, con hổ liếc xéo y, ánh mắt tựa như khinh miệt, lạnh lùng nhích cơ thể về trước, để tay của Hạ Ngọc Ngôn có thể thuận lợi chạm đến mũi tên trên lưng.

Cử động cứ như hiểu được ý người này khiến Hạ Ngọc Ngôn sửng sốt thêm lần nữa, sau một lúc, miễn cưỡng định thần, cúi đầu, tỉ mỉ quan sát mũi tên trên lưng nó.

“Mũi tên xuyên vào rất sâu... Trong nhà cũng không có thuốc cầm máu...” Hạ Ngọc Ngôn lẩm bẩm, ngơ ngác nhìn vết thương đầy máu đỏ, cảm thấy luống cuống chân tay, con người không tự giác chuyển động, khi lướt qua vài cọng cỏ bên chân thì hơi ngừng lại, sau đó, con người nhu hòa kia phát sáng.

Đẩy hai bánh xe, chuyển một vòng trước bụi cỏ dại mọc ở lân cận, khom người hái một gốc bên trái, lại ngắt một đóa bên phải.

“Bạch cập, ngả điệp, sơn tât, long cốt... Dùng những thứ này, có lẽ sẽ cầm máu được.”

Đem thảo dược đặt trên đùi, trở về bên cạnh hổ, Hạ Ngọc Ngôn cúi người xuống, tay phải đặt trên mũi tên, năm ngón thon dài của bàn tay trái thì nhẹ nhàng xoa xoa bộ lông đang phập phồng vì đau đớn của con hổ, dùng thanh âm dịu dàng nói: “Ta giúp người rút tên ra trước, đừng sợ, ta sẽ không thương tổn người... Khi rút tên, có lẽ sẽ rất đau... Người phải nhẫn nại.”

Có thể dẫn dò súc sinh như vậy, ngay cả Hạ Ngọc Ngôn cũng cảm thấy mình có chút ngớ ngẩn, lắc đầu cười khổ, sau đó, y hít sâu một hơi, cố sức nắm lấy mũi tên, rút mạnh.

Mũi tên có đầu là hình tam giác vùi sâu trong máu thịt, tay của Hạ Ngọc Ngôn vừa mới dùng sức, hai móng của con hổ đã cào ra vài vết sâu trên mặt đất, đau nhức không chịu được, nó vẫn cắn răng, không nhúc nhích làm cho Hạ Ngọc Ngôn rút tên ra, không có gầm rú nửa tiếng.

Ném đi mũi tên vừa mới rút, Hạ Ngọc Ngôn ngậm thảo dược trong miệng nhai nát, phun lên vết thương đang chảy máu, sau đó, xé rách vạt áo dài, băng bó cho hổ.

Con hổ vẫn để mặc y bài bố, nhu thuận tựa một con mèo lớn, chỉ có đôi mắt xanh biếc tràn đầy nguy hiểm cứ một mực nhìn chằm Hạ Ngọc Ngôn, ánh mắt ấy cứ như đang nói, chỉ cần y có cử động khác thường, hàm răng lợi hại này sẽ nhào tới cắn y.

Hạ Ngọc Ngôn không phát hiện đường nhìn sắc bén của con hổ, sau khi đắp thuốc băng bó xong, y chỉ cúi đầu nhìn hai tay đầy máu cùng y phục rách tươm của mình, thì thào tự nói, “Để bản thân chật vật như vậy, ngày mai Thúc Cơ nhìn thấy, muội ấy nhất định sẽ rất tức giận.”

Đôi mày dài cong như chiếc lá khẽ nhặn lại, Hạ Ngọc Ngôn đang dự kiến đến biểu tình hờn dỗi của Thúc Cơ khi nhìn mình như vậy. Lắc đầu, Hạ Ngọc Ngôn ngẩng lên nhìn sao sáng trên bầu trời, rồi cúi đầu nhìn bóng nghiêng dưới mặt đất, biết canh ba đã đến, y nói với con hổ: “Ta phải về nhà rồi, Ngưu đại thúc cùng tiểu Ngưu có lẽ vẫn đang tìm người, tạm thời người đừng rời khỏi đây, ngày mai ta sẽ trở lại đổi thuốc cho người, cũng sẽ đem thức ăn đến, được không?”

Con hổ nằm trên cỏ dùng khoeo mắt nhìn y một cánh lạnh lùng, không biết là nó có hiểu hay không.

Hạ Ngọc Ngôn lắc đầu bất đắc dĩ, cố sức đẩy bánh xe theo đường mòn về nhà, thỉnh thoảng quay đầu về, lo lắng nhìn con hổ dần dần bị che lấp trong bụi cỏ.

Trở về căn nhà trúc xanh, tắm gội thay y phục xong, thổi tắt ngọn đèn dầu, nằm lên giường, tâm thần của y vẫn không yên, vừa lo lắng an nguy của hổ, vừa sợ nếu có ai đi qua đó lại bị hổ cắn chết.

Một đêm trần trọc, vất vả lắm mới đợi được ánh mặt trời lên, Thúc Cơ đến nhà làm bữa sáng cho y, y vừa ăn, vừa lấy thêm một vài món, bọc ở trong khăn tay, len lén cất giấu, sau đó đợi Thúc Cơ không chú ý, liền ngồi lên xe đẩy, vội vã chạy tới rừng hoa quế.

Vén ra bụi cỏ, khi thấy con hổ còn nằm trong đó thì, Hạ Ngọc Ngôn thở phào một hơi.

Trước khi y vén ra bụi cỏ, con hổ đã cảnh giác tỉnh lại rồi, đôi mắt xanh biếc bắn ra tia sáng sắc bén hờn giận, như mũi tên nhắm về phía Hạ Ngọc Ngôn. Đường nhìn tràn ngập ác ý, làm cả người Hạ Ngọc Ngôn trở nên mất tự nhiên.

“Ta... Đánh thức người?” Nháy mắt mấy cái, húng lẩy đôi mắt hổ sắc bén kia, y hỏi có chút chần chờ.

Con hổ đương nhiên sẽ không trả lời, có điều, Hạ Ngọc Ngôn có một ảo giác, y nghĩ khi con hổ quay đầu đi hướng khác thì, khoeo miệng nâng lên một độ cung lạnh lùng, tựa như đang khinh thường y vậy.

Hoang mang lắc đầu, Hạ Ngọc Ngôn từ trong tay áo lấy ra khăn tay gói điểm tâm, cẩn thận mở khăn ra, dùng hai tay nâng lấy, cúi người xuống, đặt ở trước mặt hổ.

“Có lẽ người đã đói rồi, ở đây có chút thức ăn, người ăn đi.”

Đặt trên khăn tay chỉ có bánh màn thầu cùng vài món khô khan, con hổ liếc xéo, cái mũi nhúc nhích, phát ra tiếng hừ khinh miệt.

“Xin lỗi... Trong nhà không có thịt... Qua đờ vài ngày rồi ta sẽ nghĩ biện pháp.” Hạ Ngọc Ngôn trời sinh thuần hậu, vì sự coi thường của con hổ mà cảm thấy ngượng ngịu, cắn cắn môi, dùng thanh âm nho nhỏ lúng túng nói.

Da của y vốn đã trắng nõn, khi đỏ mặt lên, hai bên má tựa như có hai áng mây hồng, khóe mắt của hổ liếc qua, trợn mắt nhìn gương mặt đỏ bừng của y.

Tia nhìn sắc bén, nhắc nhở Hạ Ngọc Ngôn trước mắt là một con hổ, y đương nhiên sợ, cổ họng khê nuốt vài cái, mới cố gắng lấy dũng khí thêm lần nữa, đưa tay về trước.

“Có thể không hợp khẩu vị của người, nhưng mà... Người hẳn là đã đói rồi, chí ít cũng ăn một chút đi.”

Đường nhìn nghiêm khắc vẫn theo dõi y không dứt, cho đến khi thái dương của Hạ Ngọc Ngôn ứa ra hai giọt mồ hôi lạnh, con hổ mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn đằng trước, nuốt lấy bánh màn thầu trên tay y.

Cả người Hạ Ngọc Ngôn bình tĩnh trở lại, khom người, hiếu kỳ nhìn con hổ vùi vào ăn thức ăn trên tay mình.

Hai lỗ tai tròn tròn, mặt hổ có những đường vân đen vàng xen nhau còn kèm theo bộ lông trắng xóa, ở giữa con người phát ra ánh sáng đen, bốn phía là màu xanh biêng biếc, đầu lưỡi hồng phấn vừa phun vừa nuốt, nhu thuận ăn thức ăn trên tay Hạ Ngọc Ngôn, hình dạng này thật sự là khả ái không tả được.

Chỉ chốc lát sau, con hổ đã ăn sạch hết, lưỡi biếng nằm trên mặt đất. Con hổ vốn đang vui đùa trước người y, sau khi ăn hết cả rồi liền bỏ đi không chút lưu luyến, Hạ Ngọc Ngôn không khỏi cảm thấy có vài phần mất mát.

Y không muốn rời khỏi như vậy, sau khi suy nghĩ một hồi, dùng hai tay chống tảng đá lớn bên cạnh, mượn lực tách ra xe đẩy, ngồi lên trên cổ.

Thân thể này không thể so với người toàn vẹn. Chỉ là một động tác đơn giản như rời xe đẩy ngồi xuống đất thôi, đã làm Hạ Ngọc Ngôn thở gấp rồi, cố sức hít một hơi, điều chỉnh hô hấp hỗn loạn, Hạ Ngọc Ngôn chống tay, tận lực tới gần con hổ đang nhắm mắt ngủ trưa.

Con hổ mở mí mắt, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm Hạ Ngọc Ngôn, khi đường nhìn sắc bén lướt qua đôi chân vô lực của đối phương thì, lại biến thành khinh thường, sau đó, nó liền quay đầu đi hướng khác.

Gió thu nhẹ thổi, mang đến mát lạnh, đối với Hạ Ngọc Ngôn mà nói, bộ lông trông rất ấm áp mềm mại kia, trở thành một mê hoặc cực lớn, ngơ ngác nhìn thật lâu, y rốt cuộc không kìm được mà lén vươn tay phải, nhẹ nhàng xoa lên.

Con hổ thỉnh thoảng trợn lớn mắt, bên trong bắn ra nguy hiểm nhìn y.

Hạ Ngọc Ngôn không thấy, vì y đã hoàn toàn trầm mê vào xúc cảm ấm áp mềm mại khiến người quyền luyến này. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa xoa, bộ lông xen lẫn vàng đen vì những cái vuốt khê của y mà tản ra ánh sáng rạng rỡ, Hạ Ngọc Ngôn vỗ về thật nhẹ, thậm chí đem gương mặt cận kề, bộ lông chạm vào làn da mịn màng, nhón nhón nhưng lại thoải mái vô cùng.

Y không khỏi hiện ra tính trẻ con, vùi mặt vào bộ lông ấm áp ở sườn bụng của con hổ, rồi nhẹ nhàng cọ cọ, đôi môi nhạt hồng hiện ra một nụ cười thuần khiết, ánh mặt trời rọi lên khuôn mặt trắng nõn tao nhã của y, tựa như hòn ngọc đang phát sáng, trông rất đẹp mắt!

Con hổ vốn đang trừng mắt nguy hiểm nhìn y, trong giây lát ấy, cũng đã thẫn thờ.

Khói bếp tản trong gió, ngọn núi càng thêm xanh dưới ánh trời chiều. Nắng hoàng hôn rọi lên mặt đất, mái nhà tranh đơn sơ trong thôn nhỏ vang lên tiếng hài đồng trật tự.

“Phu tử, tạm biệt.”

“Tạm biệt, nhanh về nhà đi nào!” Thần sắc dịu dàng trông về các học trò, nhìn chúng từng đưa một bước ra cửa phòng học, Hạ Ngọc Ngôn mới thu hồi ánh mắt, chuyên tâm sắp xếp các quyển sách trên bàn gỗ, một đại tẩu thân hình mập mạp xách theo giỏ thức ăn bước vào trong.

“Hạ phu tử.”

“Trương đại tẩu, chào tẩu!” Hạ Ngọc Ngôn khách khí bắt chuyện một tiếng, đang định tiến lại đón, đại tẩu đã nhanh chóng đi đến đối diện y.

“Hạ phu tử, chân của phu tử không tiện, để ta tới là được.”

“Thất lễ rồi.” Hạ Ngọc Ngôn gật đầu mỉm cười, cúi xuống nhìn hai chân mình, trong lòng ít nhiều gì cũng có chút buồn bã, nhưng vẫn không biểu lộ ra bên ngoài.

“Không có gì đâu mà! Ta đem đến học phí tháng này, xin Hạ phu tử đừng ghét bỏ.”

“Trương đại tẩu, tẩu quá khách khí rồi!” Hạ Ngọc Ngôn dùng hai tay tiếp nhận giỏ thức ăn mà đại tẩu đưa tới, trong giỏ đặt vài bó thịt khô cùng mấy cái trứng gà, người trong thôn sống bằng làm nông, không có gì nhiều, chỉ có thể lấy thức ăn, vật dụng thay cho tiền học của đám hài tử.

“...Cần phải thế mà, nếu không có Hạ phu tử dốc lòng dạy dỗ, tên tiểu tử gốc nhà ta ngay cả tên mình chắc cũng viết không được nữa kia.”

“Kỳ thực tiểu Phong nhu thuận lại siêng năng, thật sự là một hài tử ngoan khó gặp.”

“Ha ha... Vậy sao? Thế thì phải nhờ Hạ phu tử dạy dỗ kỹ cho nó.”

“... Đây là đương nhiên.”

Khách sáo hàn huyên vài câu, một lúc sau Trương đại tẩu chào tạm biệt y, thấy bà mặt mày rạng rỡ đi xa, Hạ Ngọc Ngôn không khỏi có cảm giác như được giải thoát.

Thu dọn xong sách vở, treo giỏ thức ăn trên kệ gỗ xe đẩy, Hạ Ngọc Ngôn chậm rãi rời khỏi phòng học.

Phòng học này là do phụ thân y mở ra, vì cách xa thị trấn, nên hài tử trong làng đều đến đây học hành, sau khi phụ thân y qua đời, liền do y kế thừa việc dạy học này, sinh hoạt tuy rằng kham khổ, song lại rất tự tại.

“Hạ phu tử, về nhà rồi à?”

“Đúng vậy! Điền đại thẩm.”

“A! Hạ phu tử, gặp được phu tử thì tốt quá! Nương tử nhà ta đang làm bánh đào chưng, ăn tối xong rồi ta đem vài cái đến nhà phu tử, mời phu tử dùng thử.”

“Vậy ta cảm ơn trước!”

“Hạ phu tử, xin chào!”

“Xin chào!”

Thôn làng Hạ Ngọc Ngôn sinh sống chỉ có ba mươi chín hộ gia đình, người trong làng giúp đỡ lẫn nhau, quan hệ rất thân mật, kể từ khi rời khỏi phòng học, ven đường gặp được thôn dân nào cũng không thể thiếu vài lời bắt chuyện, dừng lại tán gẫu đôi câu, hơn nữa y thích tĩnh lặng, nơi ở cách làng khá xa, khoảng chừng một nén nhang mới đi đến phụ cận của nhà trúc, Hạ Ngọc Ngôn không vào nhà vợ, mục tiêu của y là nhà kho cách nhà trúc hơn mười bước, dùng để cất giữ các vật linh tinh.

“Người đâu rồi?”

Đẩy ra cửa gỗ, hai điểm sáng màu lục rạng rỡ trong hắc ám, bắn về phía Hạ Ngọc Ngôn như mũi tên, Hạ Ngọc Ngôn vẫn chưa phát hiện, sau khi đóng cửa, y dùng cây gậy trúc ở mép bên đẩy ra cửa sổ trên mái nhà.

Ánh trời chiều rọi về như những hạt cát màu vàng kim, thấp sáng cả căn phòng, cũng rọi ra một thân vàng đỏm đang nằm thẳng trên chồng cỏ rơm.

“Đang ngủ sao? Cả ngày đều lười như vậy, coi chừng béo lên đó.” Mỉm cười ôn nhu nhìn hổ, Hạ Ngọc Ngôn đẩy xe, tận lực tới gần nó.

“Người đã đói bụng chưa? Ta vừa nhận được học phí của Trương đại tẩu, cho nên tối nay có thịt khô để ăn, người xem!”

Lấy ra một miếng thịt khô trong giỏ, vừa đưa tới trước mặt hổ, nó liền há to miệng, nuốt cả khối thịt vào trong.

“Từ từ ăn, còn rất nhiều.” Sinh hoạt trong thôn mộc mạc khó khăn, trừ những ngày đầu năm, ít khi nào được ăn thịt, hơn nữa trên tay y không có thừa ngân lượng, thế nên mấy ngày nay chỉ có thể cho nó ăn bánh bột, trái cây, nhất định đã đói bụng lắm.

Hạ Ngọc Ngôn dùng ánh mắt thương tiếc nhìn hổ, lại cảm thêm một khối, đưa đến bên mép nó.

Trong căn nhà gỗ nhỏ nhỏ, tràn đầy tiếng hổ nhai nuốt ngấu nghiến, nắm chắc thời gian nó đang ăn uống thả giã, Hạ Ngọc Ngôn lấy tay chống tường, rời khỏi xe đẩy, ngồi lên chồng cỏ rơm, cầm lấy chiếc khăn vắt trên bồn nước ở mép tường, thấm chút nước, cúi người lau thân thể cho hổ.

“Grào...” Cảm giác lạnh lẽo cùng với sự đụng chạm đột nhiên này, khiến hổ bất mãn vẩy đuôi vài cái, bộp một tiếng, đánh lên cổ tay Hạ Ngọc Ngôn.

“A!” Đau đớn kêu ra, Hạ Ngọc Ngôn ngừng tay, nâng tay lên, kéo xuống ống tay áo, trên da thịt trắng nõn hằn lên một vết đỏ, truyền đến cảm giác vừa đau vừa nóng.

Nhẹ nhàng xoa nắn vùng da bị sưng, hút vào một hơi, Hạ Ngọc Ngôn tính tình ôn hòa nên không có tức giận, trái lại còn mềm giọng nói với hổ: “Người đừng nóng, ta chỉ là muốn lau người cho người thôi. Người không thích nước sao? Nhịn một chút được không? Chỉ có một chút là thân thể sẽ sạch lại, sạch rồi sẽ rất thoải mái.”

Tiếng nói của y ôn nhuận như ngọc, hơn nữa thần sắc nhu hòa sẵn sốc, cộng thêm khuôn mặt tao nhã kia, bất luận kẻ nào cũng không thể tàn bạo đối đãi được, hổ nheo mắt lại, yên lặng nhìn y một hồi, chớp mũi hừ ra một âm đơn, gục đầu xuống, tiếp tục nhai nhai thịt khô trong miệng.

“Ngoan...” Hạ Ngọc Ngôn thở phào, ôn nhu khích lệ một tiếng, tới gần thêm lần nữa để lau người cho hổ.

Chiếc khăn lau qua bộ lông, phía sau vùng tai mềm mại, thậm chí mỗi một móng vuốt, động tác sẵn sốc lại dịu dàng, khiến hổ vốn đang căng thẳng toàn thân cũng dần dần thả lỏng, mí mắt khép lại, tứ chi giãn ra, hưởng thụ Hạ Ngọc Ngôn hầu hạ. Hạ Ngọc Ngôn vừa cẩn thận lau chùi cho hổ, vừa chú ý quan sát thần sắc nó, sau khi cảm thấy tâm tình nó tốt hơn, y liền nói, “Người đã ở đây vài ngày rồi, để ta đặt một cái tên cho người, có được không?”

Nhà người ta nuôi miêu miêu cầu cầu cũng sẽ đặt tên cho chúng, huống gì y hiện tại đang thu dưỡng một con hổ lớn như vậy, đương nhiên phải đặt một cái tên uy phong lẫm lẫm cho nó rồi.

Hạ Ngọc Ngôn đã hoàn toàn xem hổ thành vật nuôi của mình, dùng ánh mắt chờ mong nhìn nó, con hổ nhướng lên mí mắt phải, liếc xéo y, sau đó mắt hổ lại khép xuống, triệt để không quan tâm tới sự tồn tại của y nữa.

Thấy nó không có dấu hiệu phản đối, Hạ Ngọc Ngôn chớp mắt mấy cái, tự biên tự diễn nói.

“Phải gọi là gì đây? Uy Vũ? Tiểu Tự? Ừm... Tiểu Hắc?”

Phiền... Vẫn đen trên mặt nhẵn lại thành một chùm kẻ ra tâm tình hổ, nó thẳng thắn nhắm luôn hai mắt, lười để ý đến y.

Hạ Ngọc Ngôn lải nhải lẩm bẩm một lát sau, dùng sức vỗ lên trán, “A! Ta nghĩ ra rồi, gọi là tiểu Hoa đi!”
Con hổ thình lình trợn mắt, lườm y một cách tàn bạo, Hạ Ngọc Ngôn tựa như chưa phát giác, khẽ vuốt bộ lông mềm trên người nó, cười nói: “Tiểu Hoa, tiểu Hoa, tên này thật êm tai.”

“Gào ——!” Hổ bắt mẫn gầm rú, lộ ra hàm răng nanh trắng sáng.

“Rất thích tên này đúng không?”

Nở nụ cười sáng lạn, Hạ Ngọc Ngôn vui vẻ nhện không được, liên tục kêu.

“Tiểu Hoa, tiểu Hoa, tiểu Hoa, tiểu Hoa.”

Y mỗi lần kêu một tiếng, sắc mặt của hổ liền khó coi thêm ba phần, hàm răng nanh sắc bén không ngừng mài giũa, phát sinh âm thanh chói tai.

Hạ Ngọc Ngôn cũng không sợ, sống chung với nhau vài ngày, y biết con hổ to này rất có linh tính, tuyệt đối sẽ không tùy ý tổn thương y, lườm nụ cười sáng chói trước mắt, con hổ tuy rằng không vui, thế nhưng cũng không có cách nào làm khó y được.

Hạ Ngọc Ngôn vui vẻ một lúc lâu, tiếp tục cầm khăn lau người cho hổ, sau đó cởi ra băng vải quấn trên người nó, cẩn thận tỉ mỉ lau chùi lớp thuốc cũ trên vết thương. Thảo dược đen thui sau khi được chùi, lộ ra vết thương đỏ tấy, đã bảy ngày rồi, tuy rằng máu đã ngừng từ lâu, nhưng da thịt vẫn loét ra như trước, không có dấu hiệu khép lại.

“Rất đau phải không?” Hạ Ngọc Ngôn thở dài, ngón tay thon mềm trắng nõn, thương tiếc mơn trớn vùng xung quanh vết thương, mũi tên của tiểu Ngưu đâm vào rất sâu, vết thương như vậy chỉ sợ phải cần đến hai ba tháng mới có thể kết vảy lành lặn.

Lắc đầu, Hạ Ngọc Ngôn lấy ra thảo dược, ngâm trong miệng nhai nhai, rồi lắp lên vết thương, sau đó dùng băng vải sạch sẽ băng bó cho hổ.

Quấn vài vòng băng, thắt một nút thật đẹp, Hạ Ngọc Ngôn thỏa mãn gật đầu, nhưng phát giác con hổ vốn đang chuyên tâm dùng bữa, bỗng nhiên nhìn y không chớp mắt.

Theo ánh mắt của nó, y đưa tay sờ sờ khoe môi, ngón tay lập tức dính nước thuốc màu lục.

“Ra là bị bẩn.” Hạ Ngọc Ngôn hiểu rõ, tinh nghịch vươn đầu lưỡi liếm nước thuốc ở ngón tay cùng khoe miệng. Đầu lưỡi hồng nhạt lướt qua vùng da thịt trắng nõn cùng đôi môi phấn hồng như cánh hoa, nơi chiếc lưỡi đi qua vẽ lên vệt nước gợn sáng, tản ra một loại mùi hoặc vô cùng khác biệt với vẻ ngoài thanh tú văn nhã của y.

Sau khi liếm đi nước thuốc, Hạ Ngọc Ngôn nâng mí mắt nhìn hổ, nó vẫn yên lặng nhìn y không chớp mắt.

“Tiểu Hoa, sao vậy? Vì sao nhìn ta?” Hạ Ngọc Ngôn nghi hoặc chớp mắt vài cái, đưa tay khẽ mơn trớn bộ lông mượt mà của hổ.

Lòng bàn tay mềm mại không xương của văn nhân, lướt qua thân thể ấm áp, đôi mắt xanh biếc của hổ bùng lên hai ngọn lửa, lửa cháy đến rạn ngón.

“Có phải ngươi đã mệt rồi không, muốn ngủ chung với ta không?” Hạ Ngọc Ngôn chỉ cảm thấy kỳ quái, không hề cảnh giác vươn hai tay, ôm lấy bên hông hổ từ phía sau, gương mặt cùng nửa người trên đều vùi vào bộ lông mượt mà của hổ.

Vùng lưng hùng hậu trong nháy mắt trở nên căng thẳng, sau đó trở về mềm mại.

Tứ chi thon dài, tiếng tim đập quy luật, hơi thở ôn nhu, chỉ ngấn trong nháy mắt con hổ lại xác định thêm lần nữa, một người nam nhân như vậy hoàn toàn không có tính uy hiếp.

Hạ Ngọc Ngôn cúi đầu xuống, mí mắt mỏng đến nỗi thấy được tơ máu dần khép lại, hai đôi mi cong đen thuần rọi bóng lên gương mặt, đôi môi nhạt hồng khẽ nâng lên, nhẹ nhàng đánh một ngáp.

Hương hoa quế thoang thoảng vẫn vương trên chiếc cổ trắng nõn, hương thơm tinh tế ôn hòa ấy đủ để tan chảy sắt đá, thân thể cận kề bên cạnh lại khiến cho một con hổ có bản tính hung hãn, cảnh giác cực nặng này cảm thấy được một hồi an tâm đến kỳ lạ.

Trong lúc ánh lục đang lấp lánh trong mắt hổ, bên ngoài chợt truyền đến một giọng nữ kiều mị.

“Ngọc Ngôn, chàng ở trong đó đúng không? Ta nhìn thấy cửa sổ mở kìa.”

Hạ Ngọc Ngôn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe được tiếng của Thúy Cơ, lập tức chợt dạ run lên. Bỗng nhiên mở choàng mắt.

“Ồ đây! Ta... Ta đang tìm đồ.”

“Có cần ta vào giúp chàng không?”

Vào đây? Vậy không phải là sẽ thấy con hổ mà y lén che giấu sao? Hạ Ngọc Ngôn không khỏi bối rối, cũng quên y và Thúy Cơ cách nhau một cánh cửa, cuống quýt xua tay cự tuyệt. “Không! Không cần!”

“A... Vậy được rồi! Tìm xong thì mau ra ngoài, ta đã làm bữa tối cho chàng rồi đây.”

“Ân! Ta biết mà.”

Nghe được tiếng chân nàng đi xa, Hạ Ngọc Ngôn nhất thời thở phào nhẹ nhõm, hai tay ôm hổ buông ra, đổi thành chống tường, cử động thân thể, nỗ lực ngồi lại xe đẩy cách đó không xa.

Sự an tâm tĩnh lặng bị đánh vỡ, con hổ lúc đầu là khó chịu nhìn cửa, sau khi người ngoài cửa rời đi, hổ chuyển qua liếc Hạ Ngọc Ngôn, ánh mắt lạnh lùng như băng.

Hạ Ngọc Ngôn không lưu ý đến nó, chỉ lo chống tường, cố đứng lên khỏi đồng cỏ khô, nhưng tường rất trơn, vô pháp mượn lực, y đã thử vài lần rồi, đều không thể chống đỡ thân thể được, trái lại còn té lên chồng cỏ.

Cổ rơm dính tứ tán trên người, Hạ Ngọc Ngôn cúi đầu, nhìn hình dạng chật vật của mình, nhịn không được nắm chặt tay, cố sức đánh mạnh lên hai chân vô lực.

Thở dài, y lấy hai tay chống lên đồng cỏ. Mặc dù có chút nan kham, thế nhưng đã hết cách rồi, chỉ có thể kéo hai chân bò về phía xe đẩy, trong lúc y định bắt đầu động tác này thì, con hổ vẫn nằm thờ ơ lạnh nhạt chợt đứng lên, há cái miệng thật lớn cắn lấy hậu cảnh của y.

“A...!” Trong khoảnh khắc bị hổ cắn, Hạ Ngọc Ngôn sợ đến nỗi bay mất hồn, tử vong có thể nói gần trong gang tấc, song con hổ chỉ khê cắn hậu cảnh y, vứt y lên xe đẩy.

Sau một trận trời đất quay cuồng, mở mắt, Hạ Ngọc Ngôn mới biết được chuyện gì xảy ra, ngồi trên xe đẩy, sợ hãi vẫn chưa hết, kiểm tra hậu cảnh xong, xúc cảm bình thường này khiến y thở phào một hơi, sau đó cúi đầu, dùng thần sắc mang theo vài phần ngượng ngùng nói với hổ: “Tiểu Hoa, xin lỗi. Còn có... Cảm tạ...”

Con hổ đã nằm lại trên chồng cỏ khô, một mình vô tư vầy vầy đuôi, không thèm liếc y một cái.

Không ngờ y đã vô năng đến nỗi ngay cả một con hổ cũng thấy chướng mắt...

Hạ Ngọc Ngôn cười khổ, đẩy bánh xe, rời khỏi nhà kho.

3. Chương 2

Tiếng gõ mộc quen thuộc vang lên, Thúy Cơ đang sắp xếp chén đĩa lên bàn không cần xoay đầu lại, cũng biết là Hạ Ngọc Ngôn đã trở về.

“Ngọc Ngôn mau tới đây dùng bữa thôi.”

“Ân.” Hạ Ngọc Ngôn gật đầu, dùng xe đẩy ở cạnh bàn.

“Uống chút canh nóng đi, là canh măng đậu hủ đó.” Thúy Cơ lộ ra nụ cười đảm đang, vén hai tay áo, dùng thìa múc ra một chén canh nóng ấm đưa cho Hạ Ngọc Ngôn.

“Cảm tạ.”

“Trong giỏ là gì vậy?” Thúy Cơ chỉ vào cái giỏ treo trên ghế vịn xe đẩy.

Hạ Ngọc Ngôn uống một miệng canh, lơ đãng trả lời: “Là thịt khô mà Trương đại tẩu cho ta.”

Thúy Cơ cầm giỏ lên, đặt tay vào trong xem xét vài lần, rồi hỏi một cách khó hiểu: “Vì sao chỉ có bốn mảnh thịt khô thôi?”

“Ngô... Lúc về nhà, ta gặp phải vài con chó hoang, cho nên lấy thịt khô đem cho cho chúng rồi.” Hạ Ngọc Ngôn chột dạ cúi đầu, bình tĩnh nhìn miếng măng trôi nổi trong chén, không dám nhìn thẳng Thúy Cơ.

“Ngọc Ngôn, chàng cứ tốt bụng như vậy. Hoàn cảnh trong nhà không tốt, sao lại có thể lãng phí thịt khô cho tụi chó hoang mèo hoang ngoài đường?” Thúy Cơ lắc đầu không ủng hộ.

Hạ Ngọc Ngôn càng cúi đầu thấp hơn, thấy y đáng vẻ như vậy, Thúy Cơ cũng không đành lòng trách cứ y thêm.

“Là ta nặng lời rồi, chàng đừng để trong lòng.” Nàng bước thêm hai bước, nhẹ giọng nói trên đỉnh đầu y, “Nói cho chàng một tin tốt đây! Lý lão bản của tiệm thêu Phúc Hoa trong thành tán thưởng túi thêu của ta tốt, bắt đầu từ tháng sau, muốn ta thêu thêm hai mươi túi đưa vào trong tiệm hần, còn nữa, hần đáp ứng sẽ tặng thêm tiền công cho ta, đến lúc đó ta nhất định sẽ làm một bữa ăn thật phong phú cho chàng, với lại làm thêm vài bộ đồ mới nữa.”

“Thúy Cơ, kỳ thực muối không thiếu ngân lượng, muối vốn là một tiểu thư mười ngón không dính xuân thủy, không cần vì sinh hoạt của ta mà... vất vả như thế... Ta...” Hạ Ngọc Ngôn thở dài.

Cha của Thúy Cơ là thôn trưởng thôn này, trong nhà có đất đai, ruộng đồng hơn mười mẫu, mặc dù không tính là đại phú đại quý, nhưng cũng thuộc dạng dư dả sung túc. Nếu không phải vì sinh kế của y, nàng hoàn toàn không cần phải thức đêm thêu túi cho tiệm thêu làm gì, lại càng không cần để ý đến việc nhà làm chi.

“Ngọc Ngôn, chàng đừng nói vậy, ta chưa từng trách chàng.” Thúy Cơ mỉm cười quan tâm.

“Ta thực sự là một... nam nhân vô năng.” Đôi mắt buồn vui lấp dưới hàng mi cong, tiếng nói Hạ Ngọc Ngôn trầm thấp, tràn đầy hổ thẹn.

Nàng càng quan tâm, càng phí sức vì y, trong lòng y lại càng thêm khó chịu, cũng càng lúc càng thấy ý muốn từ hôn của phụ mẫu Thúy Cơ là chính xác.

Thúy Cơ cúi người xuống, đưa tay xoa gương mặt y, đáng vẻ nhu mì đáp lại: “Chàng đã quên rồi sao? Chúng ta là vị hôn phu thê được chỉ phúc vi hôn, hơn nữa, rất nhanh thì ta sẽ trở thành thê tử chân chính của chàng rồi... Ngọc Ngôn, làm mọi việc vì người mình yêu, ta hoàn toàn không thấy khổ cực gì.”

Đôi mắt thâm tình nhìn chăm chú đối phương, đôi môi chậm rãi gần kề, chạm vào nhau, nụ hôn của họ không kịch liệt như hỏa, chỉ là nhẹ nhàng lắng sâu, mái tóc dài như mây tuôn rơi, đôi cánh tay tuyết trắng khoác lên bờ vai rộng mở, trong khi nhiệt tình đang dần dần nóng lên, người nhất gan lui bước lại chính là Hạ Ngọc Ngôn.

Khuôn mặt tao nhã toát ra thần thái lo âu, y đột nhiên vươn tay đẩy Thúy Cơ ra.

“Ngọc Ngôn?” Đột nhiên bị đẩy ra, chật vật lui về sau hai bước, đỡ cạnh bàn mới ổn định được thân thể, gương mặt mỹ lệ của Thúy Cơ hiện lên kinh ngạc cùng nam kham.

“Ta... Ta...” Hạ Ngọc Ngôn cũng kinh ngạc vì cử động của mình, sắc mặt trở nên xám trắng, “Thúy Cơ, ta...” Muốn giải thích rồi lại không biết nói sao, Hạ Ngọc Ngôn gấp đến độ cắn chặt môi, thần sắc vô thố.

Thúy Cơ thì sắc mặt ửng hồng, lúng túng ôm đầu vai, không khí bỗng nhiên trở nên trầm mặc, an tĩnh đến nỗi khiến người trở nên xấu hổ.

“Cơm đã lạnh rồi, nhanh ăn thôi.” Dứt lời, liền cầm lấy chén đũa, xung phong ăn trước.

Nhìn nụ cười gương động ở khóe môi nàng, Hạ Ngọc Ngôn chỉ chần chờ trong chốc lát, sau đó cũng cầm lấy chén đĩa lên, im lặng dùng bữa.

Trong bữa cơm, ngoại trừ tiếng chén đĩa va chạm vào nhau, không còn tiếng gì khác.

Sau khi dùng cơm xong, thu dọn chén bát ổn thỏa, đun nóng nước giềng, tắm rửa một phen, khi Hạ Ngọc Ngôn đang lau chùi tóc bước vào phòng thì, đèn dầu ở phòng khách đã tắt, Thúy Cơ cũng đã rời đi.

“Ai...” Trong căn phòng vắng lặng không người vang lên tiếng thở dài bất đắc dĩ của Hạ Ngọc Ngôn, ngồi yên trong phòng một lúc lâu, cho đến khi buồn ngủ kéo đến, y mới có ý niệm trở về phòng ngủ.

Vén lên vải bố ngăn cách phòng ngủ, y đẩy xe vào trong, nhất thời đèn dầu trong phòng trở nên bừng sáng, cảnh tượng trước mắt khiến y ngơ ngác cả người.

Ngọn đèn dầu mang ánh sáng vàng chanh đặt trên chiếc bàn gỗ, chiếu rọi lên tóc đen mặt ngọc, vùng cổ duyên dáng, bờ eo nhỏ thon, núi đôi nảy nở, làn da trắng tuyết... Mỹ đến nỗi khiến người lóa mắt.

“Thúy Cơ?”

“Ngọc Ngôn...”

Y chỉ biết ngây ngốc nhìn nàng, nàng ngượng ngùng nhìn lại y, ánh đèn chớp chờn bất định, thấp thoáng một phần quyến rũ diễm kiều. Thân thể tuyết trắng cận kề, xiêm y trút xuống, chỉ còn lại da thịt thơm hương, Hạ Ngọc Ngôn cảm giác miệng khô lưỡi khô, tim đập như sấm, khó thể kiềm lại.

“Ngọc Ngôn...” Bên tai lại truyền đến tiếng gọi yếu ớt, như đang giục giã, như đang mê hoặc.

Thình lình một ngọn liệt hỏa bùng lên trong cơ thể, hai tay xiết chặt rồi nới lỏng, nới lỏng rồi xiết chặt, cuối cùng, y tuyền chọn lui về phía sau.

“Thúy Cơ, đừng như vậy.” Không dám nhìn thẳng cơ thể đầy đà tuyết trắng kia, Hạ Ngọc Ngôn cúi đầu rất thấp, khom người, nhìn xiêm y rơi lả tả đầy đất, “Mặc xiêm y vào trước đã.”

“Chàng...!” Mắt hạnh tròn tròn, đôi môi cắn đến méo đi, Thúy Cơ chật vật nhặt y phục, khoác ở trên người, đồng thời vang lên thanh âm chất vấn, “Hạ Ngọc Ngôn! Người đối với ta rốt cuộc có bất mãn gì? Chúng ta đã sắp thành hôn, người... Người vẫn cứ cái dạng... Không mong muốn như thế!” Thúy Cơ cắn môi, đôi mắt hạnh rưng rưng mang theo oán hận cùng ủy khuất, trừng về phía Hạ Ngọc Ngôn.

“Muội hiểu lầm rồi.” Hạ Ngọc Ngôn vội vã lắc đầu.

“Ngọc Ngôn, người thẳng thắn nói cho ta biết... Ta rốt cuộc có chỗ nào không tốt?” Thê lương bi ai truy hỏi, khóe mắt lưu chuyển lệ trào, dường như sắp tuôn ra.

“Muội làm gì có chỗ không tốt...” Hạ Ngọc Ngôn lắc đầu.

Uyển chuyển kiên trì, đắm đuối tao nhã, nữ tử như vậy có chỗ nào không tốt? Nhưng mà, chỉ vì nàng quá tốt như vậy, cho nên... Mí mắt khép xuống, đôi mắt nhu hòa nhìn hai chân mềm yếu vô lực, Hạ Ngọc Ngôn khẽ thở dài.

Thúy Cơ cũng đem hai mắt đặt lên chân y, “Ngọc Ngôn, đại phu nói, chân của chàng tuy rằng có tật, nhưng thân thể vẫn rất khỏe mạnh, vẫn có thể cùng nữ tử... hành phòng...” E lệ nói hết lời, vẻ mặt nàng bây giờ đã đỏ ửng.

Nghe lời nàng nói, Hạ Ngọc Ngôn chỉ lộ ra một tia cười khổ. Thân thể y có vấn đề gì hay không y đương nhiên rõ ràng, thế nhưng, thỏa mãn dục vọng một thời rất dễ, song tương lai sau đó... Lại khó thể gánh vác.

“Thúy Cơ, muội đã bao giờ nghĩ rằng ta không có khả năng làm người phu quân tốt hay chưa?” Có những lời y đặt trong lòng rất lâu rồi, luôn không tìm được cơ hội nói ra, hiện tại đã không kiềm được nữa, “Hôn sự của chúng ta... Có lẽ, muội nên suy nghĩ tỉ mỉ hơn...”

“Vì sao không có khả năng? Ta hoàn toàn không thấy chàng có việc gì!” Mắt hạnh tròn tròn, phản ứng của Thúy Cơ rất kịch liệt, “Tuy rằng cha mẹ đều phản đối, thế nhưng ta chưa bao giờ nghĩ tới từ hôn, Ngọc Ngôn... Ta sớm đã suy nghĩ kỹ càng rồi.”

“Muội không có.” So với nàng, tiếng nói của Hạ Ngọc Ngôn có vẻ ôn hòa và lý tính hơn, “Thúy Cơ, muội đã bị hứa hẹn ‘chỉ phúc vi hôn’ này ước thúc, bá phụ bá mẫu... Họ có thể là chính xác...” Một người què, ngay cả sinh hoạt hàng ngày cũng vô pháp xử lý thỏa đáng, dựa vào thứ gì để lo cho thê tử? Im lặng suy nghĩ, giọng nói thần sắc của Hạ Ngọc Ngôn trở nên đắng cay không thể khống chế.

“Ta mặc kệ họ nói gì! Từ khi còn bé, ta đã quyết định muốn gả cho chàng rồi.” Thúy Cơ nắm chặt đôi bàn tay tuyết trắng, mày ngài dựng thẳng, dùng ánh mắt quật cường cùng không cam lòng nhìn y.

“Ta chỉ là một phu tử nghèo nàn, không có tài tố, không có nhà cao, Thúy Cơ, ta thậm chí còn không cách nào dùng hai chân mình để bước đi nữa kia.”

“Vậy thì sao chứ? Ta không quan tâm!” Thúy Cơ hét to đến khàn giọng.

“Tương lai thì muội sẽ quan tâm thôi, còn bây giờ là ta quan tâm. Thúy Cơ, chúng ta không nên miễn cưỡng ở cùng nhau... Bắt đầu từ ngày mai, muội đừng đến đây nữa.” Lắc đầu, Hạ Ngọc Ngôn không muốn tiếp tục cuộc cãi vã uống công vô ích này, xoay người rời khỏi phòng ngủ.

“Người... Vô sỉ!”

Phía sau là tiếng giẫm chân phần hân của Thúy Cơ, rất rối loạn, Hạ Ngọc Ngôn khổ sở trong lòng, dùng hai tay đẩy xe nhanh hơn, thế nhưng dù y nhanh cỡ nào cũng không bằng Thúy Cơ dùng hai chân để chạy đi.

“Thúy Cơ...” Nhìn nàng che mặt cất bước, Hạ Ngọc Ngôn vốn định gọi nàng lại, nhưng lưỡng lự suy nghĩ liền khép chặt đôi môi.

Ngơ ngác nhìn cửa gỗ bị dùng sức đẩy ra, lung lay từng hồi, ánh sao yếu ớt xuyên qua khung cửa sổ, càng thấy trong phòng vắng lặng biết bao.

Buồn bã một lúc lâu, càng ngày càng thấy khó chịu, Hạ Ngọc Ngôn đẩy xe đi về phía nhà kho cách đó không xa.

Khi đẩy cửa ra, nằm lên đồng rơm thì, con hổ chỉ dùng ánh mắt bất thiện liếc xéo về phía y, nhưng cũng không có động tác chống cự gì lớn cả. Khẽ đưa tay ôm lấy lưng hổ, chiếc đuôi thật dài liền lập tức đánh lên tay y, Hạ Ngọc Ngôn co ro một chút song vẫn không rút tay về.

Con hổ không chút khách khí, cái đuôi cứ bộp bộp bộp bộp liên hồi, Hạ Ngọc Ngôn chỉ cảm thấy tay phải vô cùng đau, cứ như đang bị lửa thiêu đốt, tuy rằng trong bóng tối không nhìn thấy gì nhưng chỉ sợ đã sưng lên rồi, nhưng mà y vẫn cắn răng tiếp tục chịu đựng.

Cuối cùng, kiên trì của y đạt được thắng lợi, đôi mắt hổ xanh biếc bắn về phía y một tia sáng lạnh, sau đó lại khép mí mắt xuống.

Hạ Ngọc Ngôn mỉm cười, đem đầu vùi vào trong bộ lông ấm áp của nó, chậm rãi nhắm hai mắt, hơi ấm thân thể cùng tiếng tim đập hữu lực trên người hổ, khiến trái tim hỗn loạn của y dần dần bình phục, cho đến khi dần rơi vào mộng đẹp.

Tiếng gà ráy to rõ vang vọng khắp ngõ thôn làng, trong một căn nhà kho đơn sơ, đôi mắt xanh biếc của hổ dần hé mở, trông thấy cổ tay trắng nõn của ai đó gác lên bộ lông mình, ánh mắt nó ngơ ngác trong giây lát, thoáng chốc lại trở về sắc bén vô cùng.

Lướt dọc theo cổ tay là tay áo màu xanh nhạt, vạt áo thêu đóa mây trắng phấp phồng theo hô hấp. Rồi lại nhìn dần lên, là một khuôn mặt đang say ngủ, mái tóc dài vốn dùng dây bó xanh buộc lại đã sớm lơ lửng trong cơn mộng mị.

Hổ không hề động đậy, bắt đầu cẩn thận quan sát gương mặt chôn vùi dưới mái tóc rối kia.

Chỉ thấy hai gò má y trong trắng lộ hồng, đôi mi cong dài tựa như lá liễu, trên hai mắt khép lại có nếp nhăn màu xanh rất nhạt, mi cong rung động theo hô hấp, khóe môi nhạt hồng còn vươn chút nước bọt lấp lánh.

Nhìn bộ dạng ngủ say của Hạ Ngọc Ngôn, hổ bỗng nhiên thấy khó chịu trong lòng, ác ý nheo hai mắt, nó cố sức cong đuôi lên, đánh một cái thật mạnh lên mông y.

“A...”

Đau đớn chợt xảy ra khiến Hạ Ngọc Ngôn phải rời khỏi mộng đẹp, mở mắt ra, ngơ ngẩn nhìn xung quanh. Con hổ giả hoạt từ lâu đã bày ra thần tình ‘chuyện này chẳng liên quan đến ta’, nó nhìn chăm cổ khô dưới thân, mắt cũng không chịu nâng lên một chút.

Đưa tay xoa xoa chỗ đau ở hông, Hạ Ngọc Ngôn nghi hoặc không thôi, nhưng không tìm ra nguyên cớ, chỉ đành chịu.

Ngáp một cái, y ngồi dậy khỏi đống cỏ khô, ngồi vào xe đẩy trở về nhà.

Ở trước cổng nhà, y có chút thấp thỏm nhìn xung quanh, trong nhà rất im lặng, cảnh tượng giống hệt lúc y rời khỏi hôm qua, đẩy cửa, trong phòng không còn mỹ nhân cười duyên chào đón nữa, trên bàn không có chén cháo nóng nữa, bồn rửa mặt đặt trên tủ bốn cửa [*] chỉ là trống không, ngay cả một giọt nước cũng không có.

Hạ Ngọc Ngôn cũng không biết mình rốt cuộc đang chờ mong điều gì, trải qua một buổi tối không vui như vậy, lẽ nào sáng nay Thúy Cơ còn có thể đến đây, gọi y rời giường, làm bữa sáng cho y sao?

Chợt cười khổ, y cầm lấy bồn rửa mặt đến cạnh giếng ở ngoài sân, mức nước rửa mặt.

Sau khi chỉnh lý xong, thay trường bào sắc lục nhạt, tóc búi lên đỉnh đầu quấn bằng chiếc khăn xanh, y vào nhà bếp.

Nhìn lò bếp đều hui, Hạ Ngọc Ngôn có cảm giác không biết hạ thủ từ đâu.

Do dự trong chốc lát, y bỏ đi dự định làm điểm tâm, tìm hai cái bánh nướng đã cứng ngắc ở cái giỏ bên cạnh, hòa với nước, ăn vào nửa cái, còn lại thì đem đến nhà kho.

Đặt bánh nướng trước mặt hổ, nó dùng khoeo mắt liếc xéo y rồi khinh miệt quay đầu đi hướng khác.

“Nếu như bây giờ không muốn ăn, thế thì... Chờ đến khi người đói rồi ăn vậy.” Hạ Ngọc Ngôn bất đắc dĩ cười gượng hai tiếng, đặt thức ăn ở một bên.

Ra cửa, phát giác canh giờ đã qua nhanh, y vội vàng thu dọn mọi thứ rồi đi về phía phòng học.

Đến phòng học thì phát hiện học sinh đã đông đủ cả rồi, đây là lần đầu Hạ Ngọc Ngôn đi muộn kể từ ngày làm thầy, cả người không khỏi khó chịu, cộng thêm hôm nay y tâm thần bất định, dạy học sinh đọc thơ, tập viết đã sai không biết bao nhiêu chữ.

Thực sự chịu không được nữa, đành phải tùy tiện tìm một lý do, liền vội vã trở về nhà trước giờ tan học.

Tới nửa đường, chợt có một đôi nam nữ tuổi trung niên, y phục khéo léo thỏa đáng, lớn tiếng gọi y lại.

“Ngọc Ngôn.”

“Bá phụ, bá mẫu? Vì sao hai người lại ở đây?” Trông thấy hai người kia đang đến gần, Hạ Ngọc Ngôn vội chấp tay hành lễ.

Nam nhân kiểu tóc búi cao, tóc mai vướng màu hoa râm bước lại gần hai bước, nói: “Không cần khách khí! Chúng ta định đến phòng học tìm cháu, không nghĩ rằng sớm như vậy mà cháu đã tan học rồi.”

“Cháu thấy có chút không khỏe, vì thế tan học sớm hơn.”

“À! Ra là vậy.”

Nam nữ trung niên gật đầu xong liền im lặng không nói, hai bên đều duy trì không khí tĩnh lặng xấu hổ này.

Trong lòng biết rõ bọn họ nhất định có chuyện gì muốn nói với mình, Hạ Ngọc Ngôn tuy rằng không tình nguyện cho lắm, nhưng vẫn là người chủ động mở miệng trước tiên.

“Không biết bá phụ mẫu tìm đến Ngọc Ngôn, là vì chuyện gì?”

“Đêm qua, Thúy Cơ chạy về nhà... Khóc lóc một trận, còn nói rất nhiều chuyện mà ngày xưa nó chưa bao giờ nhắc đến.”

Nghe nam nhân trả lời, trên mặt Hạ Ngọc Ngôn khê hiện vẻ xấu hổ, cúi đầu nói: “... Là trong lúc trò chuyện Ngọc Ngôn có sai sót, khiến nàng phải thương tâm, mong rằng bá phụ mẫu thứ lỗi.”

“A! Không đâu! Không đâu! Những gì cháu nói với nó ta đều biết... Hôm qua ta lại nhắc đến chuyện hôn sự của nó với Hồng cử nhân, cuối cùng nó cũng có chút phản ứng rồi, đây là phải cảm tạ cháu! Nhưng mà...”

Nam nhân chần chờ, muốn nói lại không thốt ra lời, vị phu nhân phúc hậu đứng sau nam nhân thấy thế liền cướp lời: “Nhưng mà, Thúy Cơ từ nhỏ đã rất quật cường, chúng ta sợ hai ngày sau nó sẽ lại đến tìm cháu, cho nên ta nghĩ nếu như nó có đến thật, Ngọc Ngôn, cháu nhất định phải đuổi nó đi, cho dù lời nói có tàn nhẫn cỡ nào cũng không cả, bá phụ mẫu sẽ không trách cứ gì cháu đâu.”

“Xin yên tâm! Ngọc Ngôn hiểu rõ, nếu nàng ấy có trở lại, cháu sẽ nghĩ biện pháp gọi nàng đi.” Hạ Ngọc Ngôn gật đầu.

“... Vậy thì tốt rồi! Ngọc Ngôn, cháu thật hiểu chuyện! Nếu Thúy Cơ được nửa phần như cháu thì tốt biết bao.” Phu nhân liên tục tán thưởng, tuy nhiên trong đôi mắt hạnh giống như Thúy Cơ ấy, lại không gặp thấy nửa phần chân thành.

“Bá mẫu quá lời.” Hạ Ngọc Ngôn sớm biết bà vốn là một nữ nhân gian xảo dối trá, chỉ đành tiếp tục cười giả vờ, đem chua xót ẩn sâu dưới đáy lòng.

“Ngọc Ngôn... Bá phụ biết lần này có lỗi với cháu...” Phu thân Thúy Cơ thở một hơi thật dài, thần sắc xấu hổ.

“Ta với phụ thân quá cố của cháu là huynh đệ kết nghĩa, cháu cùng Thúy Cơ là chỉ phúc vi hôn, vốn là trời sinh một đôi, ta lẽ ra... Phải một lòng tuân theo lời hứa ban đầu, thế mà...” Không nói thêm điều gì, ánh mắt nam nhân cúi xuống, nhìn về hai chân Hạ Ngọc Ngôn.

Một thanh niên tuấn tú nhường này, quả thật rất đáng tiếc!

Ánh mắt thương hại ấy đối với Hạ Ngọc Ngôn tựa như một mũi tên sắc bén, hai tay đặt trên ghế vịn khê siết chặt, trên mặt lại phải thể hiện thần sắc không quan tâm, y vẫn dùng âm thanh ôn nhuận như ngọc quen thuộc ấy đáp trả: “Bá phụ đã quá lời, nỗi đau của bá phụ Ngọc Ngôn biết rõ. Kỳ thực Ngọc Ngôn sớm nên từ hôn, là Ngọc Ngôn không biết nặng nhẹ, đã khiến bá phụ khó xử.”

“Ai nha! Tướng công, ta đã sớm kêu ông đừng có lo lắng rồi, ông xem Ngọc Ngôn hiểu chuyện cỡ nào! Mặt trời giữa trưa thật là nóng quá đi, chiếu đến nỗi ta đầu vầng mắt hoa, tướng công, chúng ta mau về nhà thôi!”

Mẫu thân Thúy Cơ vờ đưa tay xoa trán, lắc lắc tay của tướng công mình, ý bảo hãy nhanh chóng rời đi.

“Vậy... Ngọc Ngôn, chúng ta đi trước đây.” Bỏ lại một câu từ biệt, phụ thân Thúy Cơ vội vã xoay người, ngậm thở phào một hơi.

Cổ nhân đã qua đời, mình lại ức hiếp con trai độc nhất của người ta, trong lòng không khỏi khó chịu, thế nhưng Thúy Cơ là viên minh châu trên tay hắn, muốn hắn mất mở trường trường nhìn nó gả cho một kẻ tàn phế, tương lai phải sống những ngày ăn bữa hôm lo bữa mai, gọi hắn làm sao đành lòng?

Ai! Nghĩa đệ, xin người ở dưới âm tào địa phủ đừng oán hận ta! Muốn oán cũng phải oán con người là một kẻ tàn phế...

“Kính tiễn bá phụ mẫu.” Hạ Ngọc Ngôn cúi đầu rất thấp, cho đến khi tiếng bước chân của người đã vang lên từ phía xa, rất lâu y vẫn chưa ngẩng lên.

Dưới bóng râm của mái tóc, che giấu đi nỗi khuất nhục cùng đớn đau mà y đã không còn chịu đựng nổi.

Từ sau khi hai chân phế tàn, y không nhớ rõ mình đã thừa thụ bao nhiêu thương hại, kỳ thị cùng khinh miệt của người khác, từ sau khi đã thành tập quán, y từng cho rằng bản thân mình có thể điềm tĩnh đối mặt tất cả, nhưng sự thật... Không phải như vậy.

Trên đường về nhà, y cắn chặt môi, hàm răng dùng sức đến mức đôi môi đã máu chảy đầm đìa, nhưng cũng chỉ có đau nhức như vậy, mới có thể thoáng đè lên thống khổ chân chính trong lòng y.

4. Chương 3

Hai ngày sau, Thúy Cơ quả nhiên trở lại tìm y.

Từ phòng học về nhà, giường chiếu ngổn ngang đã được xếp lại gọn gàng, trên bàn để đầy thức ăn ngon, Thúy Cơ mặc áo ngắn xanh biếc, váy màu xanh lá sẫm, bưng tô canh nóng ra khỏi nhà bếp, khuôn mặt mỹ lệ lộ ra nụ cười e thẹn cùng lấy lòng.

Trong nháy mắt, tâm Hạ Ngọc Ngôn trở nên kích động không khống chế được, viên mắt nóng ảm. Nhưng mà, khi trông thấy trên tay Thúy Cơ xuất hiện vết phỏng do làm việc nhà không cẩn thận thì, đau đớn thành linh xảy ra khiến y lại trở về tỉnh táo.

Cuối cùng vẫn không hợp nhau... Thầm thở dài, Hạ Ngọc Ngôn mở đôi môi khô khốc, nói ra những lời còn tàn nhẫn hơn trước kia.

Lúc đầu, Thúy Cơ dùng thái độ kiên cường để chịu đựng, cho đến một câu “Ta hoàn toàn không muốn lấy người.” Nàng lần thứ hai che mặt chạy đi, nàng chạy nhanh hơn, nước mắt cũng càng chảy gấp.

Giọt lệ trong suốt ấy rơi giữ không trung, vừa vắn tích lên mu bàn tay của Hạ Ngọc Ngôn, nóng cháy như lửa, y đau đến co rúm lại, tựa như da thịt đã bỏng mất rồi, tâm cũng vì vậy mà đau đớn không thôi.

Hạ Ngọc Ngôn biết, cho dù đau đớn cỡ nào, y cũng phải nhẫn nại chịu đựng, bởi vì như vậy mới là chính xác nhất, chỉ có rời khỏi y, Thúy Cơ mới có thể đạt được hạnh phúc chân chính.

Ngồi bên cạnh bàn, ngơ ngác nhìn thức ăn Thúy Cơ chuẩn bị cho y, không biết đã nhìn bao lâu, y đưa tay cầm lấy đôi đũa, trong miệng ngậm thức ăn từ lâu đã nguội lạnh, Hạ Ngọc Ngôn bỗng có cảm giác muốn khóc, thế nhưng y vẫn không có cách nào khóc ra được, chỉ đem từng ngụm từng ngụm cơm canh đưa vào miệng, thậm chí ngay cả bàn thức ăn này y cũng không lãng phí chút nào, vì y biết, sau này sẽ không còn cách nào nếm được mùi vị ấm áp như vậy nữa.

Vào đêm, y lại bước vào nhà kho, ôm lấy hổ mà ngủ.

Đối với Hạ Ngọc Ngôn mà nói, bộ lông mềm mại cùng cơ thể ấm êm của nó, đủ để trấn an trái tim thụ thương của y.

Hổ dùng đuôi đánh y, phát sinh tiếng gào rú đe dọa, nỗ lực đuổi y ra, Hạ Ngọc Ngôn không khuất phục, tính tình y rất tốt, lòng dạ cũng rất mềm, nhưng có đôi khi lại vô duyên vô cớ mà trở nên kiên trì vô cùng.

Cứ tiếp tục như vậy, thường thì bên khuất phục luôn là hổ, liên tiếp vài buổi tối, một người một hổ dựa vào nhau trong ngôi nhà gỗ nhỏ bé, đêm thu lạnh lẽo, hai thân thể ấy dính sát vào nhau, gắn bó không thể chia lìa, hình thành một cảnh tượng kỳ diệu mà thú vị.

Đêm khuya, thiên địa tối đen, bên trong nhà kho vắng vẻ chợt phát ra ánh sáng xanh biếc, mắt hổ hé mở, phát sáng như đuốc, nhìn về phía Hạ Ngọc Ngôn đang ngủ say.

Đó là một loại ánh mắt khiến người toàn thân nóng cháy...

Vì luôn không có cách tập trung tinh thần, Hạ Ngọc Ngôn quyết định nghỉ dạy, cả ngày ở trong nhà, không đi đến bất cứ đâu.

Ngày vô vị trôi qua, buổi chiều năm ngày sau, khi Hạ Ngọc Ngôn đang cảm vì hấp bánh màn thầu vừa cứng vừa khô ra khỏi nhà bếp thì, tiểu nha hoàn trong nhà Thúy Cơ Phân nhi gõ cửa, đưa cho y tấm thiệp cưới đỏ thắm.

Tiếp nhận, mở ra, tay của Hạ Ngọc Ngôn bắt đầu run lên, mắt đi không chế.

Hôn kỳ đính vào tháng sau, ngày hai mươi bảy tháng chín, tân lang là Hồng cử nhân ở kinh thành, tiến hành hôn sự vội vội vàng vàng như vậy là sợ y, hay sợ Thúy Cơ sẽ đổi ý?

Nhìn thiệp cười, gương mặt Hạ Ngọc Ngôn trắng xanh xen nhau, thần sắc ảm đạm khó coi, tiểu Phân có lẽ đã nhìn ra khổ sở trong lòng y, do dự một hồi nhưng vẫn không nhin được, an ủi y: “Hạ thiếu gia, thiếu gia đừng khó chịu như vậy. Tiểu thư... chỉ là một thời tức giận, hơn nữa phu nhân ở cạnh đổ dầu vào lửa mới mơ hồ đáp ứng hôn sự mà thôi, kỳ thực, tiểu Phân biết trong lòng tiểu thư thích nhất luôn là thiếu gia, chỉ cần thiếu gia đi nói với tiểu thư vài lời, tiểu thư nhất định sẽ lại trở về trong lòng thiếu gia.”

Đôi môi nhạt hồng nâng lên một nụ cười cay đắng, Hạ Ngọc Ngôn mặc không lên tiếng, tiểu Phân lại thoải mái thêm vài câu, thấy y vẫn không có phản ứng gì, chỉ phải than nhẹ một tiếng, cáo từ rời đi.

Hạ Ngọc Ngôn cẩn thận thu hồi thiệp cười, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn bầu trời trống không, một lúc lâu sau, y đẩy xe về phía nhà kho, con hổ nằm trên đồng cỏ khô vừa nhìn thấy y đi vào, tai liền vểnh lên, dùng ánh mắt sắc bén trừng y.

Hạ Ngọc Ngôn vốn trước giờ rất thích quán lấy nó, lúc này lại có biểu hiện khác thường, mím chặt môi, đi ngang qua người hổ. Cầm lấy cây cuốc đặt trong đồng đồ vật liền rời đi. Biểu hiện dừng dừng nhìn như không thấy đó của y trái lại khiến hổ cảm thấy khó chịu, con người xanh biếc xoay xoay vài cái rồi cũng theo sau y, cùng ra ngoài kho.

Xe đẩy đứng lặng dưới cây hoa quế lớn nhất trong sân vườn, Hạ Ngọc Ngôn dùng hai tay nắm chặt cuốc, cổ sức vùng lên.

Đào bùn xới đất xong, dưới tàng cây chôn Trạng nguyên hồng lâu năm, thơm thuần vô cùng, Hạ Ngọc Ngôn ngồi trên xe đẩy, không còn đủ khí lực xách vò rượu hơn mười cân đó ra nữa, trầm tư trong giây lát, y đi lấy một môi rượu làm bằng đồng, quyết định ngồi dưới đất, lưng dựa vào thân cây, uống từng ngụm từng ngụm vào bụng cứ như đang uống nước.

Tư thế uống rượu cuồng điên này khiến dịch rượu màu hổ phách tràn ra khoe môi, dọc theo cằm, lướt qua chiếc cổ thon dài, ướt đầm một khối lớn trên vạt áo sắc xanh.

Con hổ quanh quẩn bên cạnh y, dùng khoe mắt lạnh lùng liếc y, ánh mắt như muốn nói: Nào có ai uống rượu như vậy? Lãng phí!

Lưu ý đến ánh mắt hổ, Hạ Ngọc Ngôn đưa tay sờ sờ đầu nó, cười nói: “Người biết không? Rượu này tên là ‘Trạng nguyên hồng’, là khi ta sinh ra cha ta tận tay chế riêng cho ta, cũng là kỳ vọng cha dành cho ta —— một ngày nào đó sẽ đề tên bằng vàng, đậu được Trạng nguyên. Sau đó... Ta què rồi, nhưng mà cha không có trách ta, cha còn an ủi ta, đợi khi ta cùng Thúy Cơ thành hôn thì đem rượu này lấy ra để uống mừng cũng thể thôi, đáng tiếc... Ta lại thêm một lần khiến cha ta thất vọng.”

Nhớ về quá khứ năm xưa, thần sắc Hạ Ngọc Ngôn không khỏi buồn bã, hổ mặc kệ y, đi lên trước vài bước, chỉ thấy nó vùng đuôi lên, cuộn lấy một vò rượu trong bùn đất.

Móng hổ nhẹ dùng sức, phui phui bùn đi, trước ánh mắt kinh ngạc của Hạ Ngọc Ngôn, nó nâng nghiêng vò rượu, đầu thẩu tới gần, bắt đầu uống.

Hổ cũng uống rượu được? Hạ Ngọc Ngôn kinh ngạc không ngớt, yên lặng nhìn động tác của hổ, một hồi lâu sau mới dời đi ánh mắt.

Lại nâng vò rượu rót vào trong môi, thành thật mà nói, y hoàn toàn không thích uống rượu, y vẫn nghĩ rằng rượu vừa cay đắng vừa chua chát, nhưng mà hiện tại uống xong rồi thì lại nghĩ, rượu là thức uống mỹ vị nhất thiên hạ, có thể giúp y quên đi khổ đau.

“Thúy Cơ là người con gái tốt, khi ta và nàng vẫn còn trong bụng mẫu thân, cha cùng bá phụ đã đính hôn sự cho chúng ta rồi, nàng sinh ra trước ta, luôn chăm sóc ta cứ như một người tỷ tỷ, khi chân ta không bao giờ bước đi được nữa, nàng đã an ủi ta, khi cha ta chết, nàng khóc còn lớn tiếng hơn ta, cho dù bá phụ mẫu phản đối, nàng vẫn mưa gió không đổi, chăm sóc ta từng ngày, nàng là người con gái tốt... Người tốt như vậy, nếu như có thể thành hôn với nàng, sinh con đẻ cái, có thể là chuyện hạnh phúc nhất đời ta.”

Dựa vào ba phần men say, thổ lộ với hết với hư không, thần sắc trên mặt Hạ Ngọc Ngôn, khi thì ôn hòa, khi thì thương cảm.

“Nhưng mà, ta không thể... Nàng đáng giá với người tốt hơn ta, ta không có cách nào chăm sóc được nàng, trái lại phải để nàng quan tâm mọi chuyện của ta.”

Cúi đầu, nhìn nửa thân sau che đậy trong lớp trường bào, cho dù dùng hết khí lực toàn thân, y cũng không thể khiến hai chân thoáng di động được, cho dù không muốn thừa nhận, Hạ Ngọc Ngôn cũng vô pháp không thừa nhận, mình đã sớm trở thành một phế nhân.

Bá phụ nói đúng, y không thể ích kỷ khiến Thúy Cơ lâm lỗi hạnh phúc, chăm sóc y cả đời, hơn cả bản thân mình, y càng mong muốn Thúy Cơ có thể đạt được hạnh phúc, dẫu sao kể từ ngày cha mất, nàng đã trở thành người thân nhất của y. Uống càng thêm nhiều rượu, cầu chỉ một cơn say, không phải vì tình thương, chủ yếu chỉ vì nhàn nhạt uất ức cùng thương hại mình. Y đã từng rất thích chạy, thích nhảy, đã từng là một thanh niên tốt trong mắt mọi người, khi ấy, khinh miệt, lạnh nhạt, đồng tình... Đều cách y rất xa.

Một vò rượu nát, lại thêm một vò, gương mặt trắng nõn sau khi say nhuốm màu hồng hoa, chân trời vốn tinh không quang đãng dần dần lấp đầy mây đen, từng giọt từng giọt mưa tí tách rơi trên mặt đất, lúc đầu rất thưa thớt, sau đó dày đặc như màng trời. Toàn bộ thiên địa trở nên trắng xóa, dường như bị bao vây trong dày đặc sương mù.

Từ khi giọt mưa rơi xuống lần đầu, hổ đã trốn vào phòng tránh mưa rồi, Hạ Ngọc Ngôn đã say như chết mặc cho mưa to phủ đầy, còn cười ngây ngô lung lay mái tóc, dùng hai tay hứng mưa đùa giỡn.

Hổ đứng xa nhìn một hồi, mắt thấy mưa to giàn giụa, Hạ Ngọc Ngôn vẫn còn ngồi ngây ngốc trong mưa, mắt hổ hung hãn chợt lóe lên thần sắc không kiên nhẫn, ba bước phóng ra nhà kho, cắn lấy áo Hạ Ngọc Ngôn, xoay người rời đi.

“Ngô... Không! Ta muốn uống rượu... Mưa... Mưa rất thoải mái, không vào đâu... Không vào...”

Hạ Ngọc Ngôn hoàn toàn không cảm kích, trong miệng lẩm nhẩm lời say, liều mạng giãy giụa toàn thân, lớp áo bằng vải bông thoáng cái bung ra, cả người y té xuống đất, nước bùn văng khắp nơi, thậm chí còn dính lên thân hổ.

“Mẹ nó!”

Một câu thô tục từ miệng hổ phun ra, thân hổ kéo căng, từ đầu tới móng, ngực cùng chân, dần dần biến thành người.

“Tiểu Hoa... Kỳ quái, ta... Ta nhìn thấy... Tiểu Hoa biến thành người rồi...” Hạ Ngọc Ngôn cười ngây ngô, tay phải cố sức dụi dụi đôi mắt mờ nhòe do mưa và men say, nỗ lực nhìn rõ, nhưng đôi mắt đã say khướt, chỉ có thể thấy được vô số hình người đang lay động.

Trong lúc y đang nghi thần nghi quỷ, hổ đã hoàn toàn biến ảo thành một nam nhân vóc người rắn chắc, toàn thân gấm đầy vết vân kỳ dị.

Tứ chi chấm đất biến thành hai chân đứng thẳng, nam nhân hất mái tóc dài ướt đẫm nước mưa ra sau vai, lộ ra khuôn mặt sắc bén, khom người, một tay ôm lấy Hạ Ngọc Ngôn, khiêng ở trên vai, đi về phía căn nhà trúc.

Vào trong nhà, tiện tay quăng Hạ Ngọc Ngôn lên bàn gỗ, nam nhân đi đến tủ gỗ bên cạnh tìm vài bộ y phục, dùng làm vải khô, lau đi thân thể trần trụi đang ướt đẫm.

Tấm vải băng bó vết thương của hắn từ lâu đã rơi mất, vết thương trên lưng chảy ra máu, nhiễm đỏ y phục, nam nhân nhăn mày, quăng y phục đi.

Quay đầu nhìn về phía Hạ Ngọc Ngôn, cả người y mềm nhũn nằm trên bàn gỗ, vừa lấy tay kéo kéo y phục ướt đẫm trên người, vừa nỉ non kêu la: “Nóng... Nóng quá...”

Nồng đậm men say phát huy trong cơ thể, khiến cả người y nóng hổi khó nhịn, mà xiêm y trên người vừa ướt vừa lạnh, dính hết lên da thịt y. Nóng lạnh cùng lúc, sau khi y tỉnh dậy chắc chắn là một cơn bệnh nặng, nam nhân chấp tay ngó lơ, vốn không thêm để ý tới, nhưng một lát sau cải biến chủ ý, dùng tay xé y phục của y, hai tay đồng thời ra sức.

Tiếng xé vải thanh thúy vang lên, mái tóc dài ướt át cùng làn da trắng nõn phản xạ ra ánh sáng nhu hòa bên trong căn phòng, nam nhân nhắm mắt lại, trong mắt phát ra tia sáng lục rạng rỡ, nhưng chỉ là chợt lóe rồi biến mất không thấy tăm hơi, một lát sau hồi phục tinh thần lại, lấy ra hai bộ y phục trong ngăn tủ, lau khô tóc dài cùng cơ thể Hạ Ngọc Ngôn.

Ôm lấy y, đi vào phòng ngủ, tiện tay quăng lên giường, sau đó kéo tấm chăn bông ở cuối giường, đắp lên trên người y.

“Nóng... Không cần chăn... Nóng.” Hạ Ngọc Ngôn say đến rối tinh rối mù chỉ còn biết kêu la, tay vung vẩy, không ngừng đẩy ra chăn bông trên người mình.

Nam nhân kéo chăn lên vài lần đều bị Hạ Ngọc Ngôn đẩy ra, nam nhân trợn trắng mắt, lại đem chăn đắp kĩ, rồi cũng nằm lên giường, kéo hai tay Hạ Ngọc Ngôn về phía sau lưng, dùng một tay khóa lại, áp mặt y vào trong lòng mình, hoàn toàn áp chế động tác của y.

Nam nhân tự hỏi đã hao hết thiện tâm, đáng tiếng Hạ Ngọc Ngôn vẫn không biết cảm kích, không chịu an phận mà nằm giãy giụa trong lòng hắn.

“Ngô... Ngô ân...” Y lẩm bẩm vài tiếng không rõ, hơn nữa liên tục giãy giụa cọ chà lên khu vực mẫn cảm của nam nhân, khiến sắc mặt nam nhân bỗng chốc đỏ lên, hô hấp cũng càng thêm nặng nề.

“Còn dám động đây, ta liền ‘gian’ người!”

Vừa uy hiếp, tay trái để dưới chân của nam nhân vừa vung lên, dùng sức đánh lên mông Hạ Ngọc Ngôn.

“Bốp!” Một thanh âm vang lên, vừa đau vừa nóng khiến Hạ Ngọc Ngôn giãy giụa càng thêm khí thế, bụng dính lên phần khó nam nhân, uốn éo vài cái. Dục vọng của nam nhân sớm đã bị y trêu chọc đến hoàn toàn thăng cứng.

Ngọn lửa dục vọng hừng hực thiêu đốt, mỗi một động tác nhỏ bé của Hạ Ngọc Ngôn đều là đổ dầu vào lửa, nam nhân cúi đầu xuống, mắt lục lập lờ phát sáng trong đêm, bắn ra tia sáng hung tợn, hung hăng trừng mắt Hạ Ngọc Ngôn không biết tốt xấu, không chỉ thân thể Hạ Ngọc Ngôn đang giãy giụa, mà ngay cả gương mặt y cũng cọ chà liên tục lên ngực hắn.

“Mẹ nó!” Nam nhân mắng một tiếng nặng nề, nhưng cũng không thêm gian dâm một người vừa say vừa ý thức không rõ như thế, chỉ phải dùng hai tay áp chặt Hạ Ngọc Ngôn vào lòng, rồi nhắm lại hai mắt, mượn giấc ngủ đuổi đi dục hỏa. Ý thức bập bênh trong màn sương, Hạ Ngọc Ngôn thoáng nghe được tiếng chim hót, tia nắng rơi lên người mang theo hơi nóng, còn có cảm giác lạnh lẽo khi bị ai đó nhìn chăm chăm, khiến người dựng thẳng lông tơ.

Bỗng nhiên mở mắt, chợt có một đôi mắt xanh biếc lấp lánh ánh vào trong mắt y.

Hạ Ngọc Ngôn trợn tròn hai mắt. Ngơ ngác nhìn nam nhân nằm cạnh bên mình, phải mất một lúc lâu mới dùng giọng nói run rẩy hỏi.

“Người... Là ai?”

“Người biết ta.” Nam nhân lạnh lùng cười, đưa tay hất sợi tóc rơi ở trên trán.

“Ta có biết người? Không! Ta không nhận ra người.”

Trước mắt là một nam nhân có mái tóc đen dài, có ngũ quan sắc bén cùng đôi mắt hổ xanh biếc, tấm thân trần trụi ngoài lớp chăn vô cùng rắn chắc, tứ chi thon dài, làn da màu đồng cổ, từ hai tay đến đầu vai, từ bên hông đến hai chân đầy những dấu vân hổ màu đen, toàn thân tỏa ra tác phong tà khí nguy hiểm, tuyệt đối không thể so sánh với bách tính tầm thường, Hạ Ngọc Ngôn lập tức xác định, mình không nhận ra hắn.

Mờ mịt nhíu mày, Hạ Ngọc Ngôn dùng hai tay chống ván giường dự định rời giường mới tính sau, mới động dậy một chút, liền cảm giác đầu đau như búa bổ, cả người vừa đau vừa mỏi, chỉ phải nằm xuống lần nữa.

Chăn bông vì cử động vừa rồi của y mà tuột xuống đến eo, lộ ra tấm thân không có mảnh vải, mái tóc dài tán loạn trên nệm giường nhạt xanh, càng nổi bật thêm làn da trắng nõn, hai tay bởi vì thường cố sức khiến bờ vai trở nên rộng rãi êm dịu, bờ ngực tuy rằng thẳng tắp mỏng manh, thế nhưng có thêm hai đầu núm sắc hồng, bất chợt có cảm giác chọc người yêu thương.

Hình dạng cũng được, dáng người miến cường, nhưng mà cộng tất cả lại thì dường như cũng rất ngon miệng.

Nam nhân tỉ mỉ đánh giá cơ thể Hạ Ngọc Ngôn, đôi mắt xanh biếc chăm chú thu lại, lộ ra nhãn thần lợi hại mà chỉ khi đã thú phát hiện con mồi mới có.

Hạ Ngọc Ngôn không nhận biết được tình huống nguy hiểm của mình, chỉ lo lấy tay nhẹ nhàng vỗ trán, trong não dường như có vô số đứa bé đang làm loạn, đau đến kịch liệt, hơn nữa toàn thân cũng đau, trong thân thể mỗi một khúc xương đều đang rung động rần rần. Y lần đầu biết được cảm giác say rượu này, thì ra là khó chịu đến vậy.

“Ngô...” Vô ý thức nhỏ giọng rên rỉ, tay trái bất tự giác gác ở bên cạnh, trùng hợp đặt lên trên người nam nhân.

Mu bàn tay chạm vào bờ ngực rắn chắc ấm áp, Hạ Ngọc Ngôn lúc này mới thêm một lần ý thức được sự tồn tại của nam nhân.

“Người rót cuộc là ai?” Y đề phòng kéo căng cơ thể, dùng đôi mắt phượng dài nhỏ phô trương thanh thế trừng nam nhân: “Trong nhà này người muốn cái gì thì cứ lấy đi, lấy rồi xin lập tức rời khỏi đây.”

Ngụ ý là đã xem nam nhân trở thành bọn trộm cắp đột nhập nhà người ta rồi, nam nhân nghe được y nói, khinh miệt nhếch môi, thầm nghĩ: Mấy thứ mục nát trong nhà này, cho dù cầu hẩn lấy hẩn cũng không thêm, nhưng mà quả thật có một thứ miến cường lọt vào mắt hẩn.

Đôi mắt hổ xanh biếc chợt lóe lên một tia quỷ quái, nam nhân bỗng nhiên xoay người, nhanh chóng đè lên trên người Hạ Ngọc Ngôn.

Hai tay chống ở hai bên người y, cúi thấp xuống, dùng thanh âm trầm thấp có chút khàn nói: “Có thật là lấy thứ gì cũng được?”

“Cái này...”

Nhìn hẩn nhếch môi như cười như không, lộ ra hàm răng trắng bóng bén nhọn, trên mặt hiện ra thần tình tà khí hơn người, tựa như muốn nuốt chửng y vào bụng.

Hạ Ngọc Ngôn bản năng biết trước hiểm nguy, trở nên e ngại không thể tự chủ, huyết sắc trên mặt rút đi ba phần, giọng nói run rẩy: “Kỳ thực... Nhà của ta rất nghèo, chỉ có vài bộ xiêm y, nếu người để mắt thì cứ lấy đi, xin đừng thương tổn ta...”

Nam nhân không có đáp lại, chỉ là nhìn không chớp mắt vào đôi môi không ngừng khép mở của Hạ Ngọc Ngôn, sắc môi của y rất nhạt, bình thường cũng chỉ là màu hồng nhàn nhạt mà thôi, lúc này càng bị hẩn dọa đến rút hết huyết sắc, có vẻ càng thêm trắng bệch, nhưng chính là loại màu sắc không nổi bật này khiến nam nhân bị kích thích muốn cưỡng hôn, làm hơi thở của y trở nên hỗn loạn, làm đôi môi y nhuộm phải sắc hồng diễm tươi.

Nam nhân không hề chần chờ, lập tức thực hành.

Trong khoảnh khắc đôi môi của nam nhân chạm lên môi y, Hạ Ngọc Ngôn hoàn toàn ngây dại, hoàn toàn không biết phát sinh chuyện gì.

Ngậm lấy hai cánh hoa mềm mại cổ sức mút cắn, nhan sắc nhàn nhạt dần trở nên đỏ tươi, sắc màu ấy như vừa mới tô son, nhưng mà môi y cứ khép chặt mãi, điều này khiến nam nhân bất mãn nhướng mày, vươn tay nắm chặt lấy cằm Hạ Ngọc Ngôn, dùng sức tựa như muốn bóp nát cằm y, khiến cho y mở môi ra.

Đầu lưỡi linh xảo chui vào trong, lướt qua hàm răng bị ép mở, liếm láp khoang bích ướt át nhạt hồng, sau đó dây dưa chiếc lưỡi ngọt ngào ở trung tâm.

Vừa ướt át vừa nóng cháy, cảm giác khoang miệng mẫn cảm bị quấy rối trêu chọc khiến Hạ Ngọc Ngôn tỉnh giấc khỏi cơn đờ đẫn, nổi giận vùng vẫy hai tay, cổ sức đẩy hẩn ra, nhưng hai tay lập tức bị nam nhân nắm lấy, đè lên phía đỉnh đầu.

Một tay nắm chặt cằm Hạ Ngọc Ngôn, nam nhân nghiêng đầu, biến đổi một góc khác để làm sâu thêm nụ hôn nồng nhiệt này.

Không khí bị ngăn cách, tất cả hơi trở đã bị cuồng dã nuốt chửng, Hạ Ngọc Ngôn bị hôn đến mặt đỏ tới mang tai, hai mắt bị hơi nước bao phủ, mông lung không rõ, cho đến khi sắp ngạt thở nam nhân mới chịu rời khỏi y. Hai tay nắm chặt cổ họng, dốc sức hô hấp không khí, khi Hạ Ngọc Ngôn thoát khỏi cảm giác đầu hoa não trướng mới vươn tay lau đi một mảnh hơi nước trên viền mắt, khoanh khắc ngừng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy nam nhân dùng ánh mắt tục tĩu thỏa mãn nhìn y, đồng thời vươn đầu lưỡi liếm đi nước bọt còn vương ở khóe môi.

Trong đầu nổ “Ầm!” một tiếng, gương mặt hồng thắm từ lâu của y lúc này càng thêm đỏ như trái táo chín thục.

“Người... Rốt cuộc là ai? Muốn làm gì với ta?” Dùng hai tay chống ván giường, liều mạng kéo ra khoảng cách với nam nhân, Hạ Ngọc Ngôn chưa bao giờ hận mình không có một đôi chân không kiện toàn như lúc này, để cho y có thể nhanh chóng bỏ chạy.

Nhìn y sợ hãi rút lại ở mép giường, dục vọng chinh phục của nam nhân càng thêm tăng vọt, nheo mắt lại, nói rõ từng chữ một: “Muốn làm người!”

Thanh âm vừa vang ra, nam nhân một lần nữa đến gần, tay trái khóa chặt hai tay của Hạ Ngọc Ngôn, đè lên đỉnh đầu, tay phải khẽ vung lên, liền kéo ra tấm chăn bông đắp trên người y.

“Không ——! Hạ Ngọc Ngôn phát sinh một tiếng thét tựa như tiểu động vật, liều mạng giãy giụa.

Nam nhân càng ép chặt y hơn, tiện tay ném chăn bông xuống đất, đường nhìn nóng bỏng cũng thuận thế dừng lại.

“Thả ra! Thả ta ra!” Hạ Ngọc Ngôn kêu to, liều mạng vùng vẫy nhiều lần, nhưng vẫn không có cách nào thoát khỏi nắm giữ của nam nhân.

Hình thể, sức lực của hai người đều cách nhau quá xa, đối với một người chỉ có thể cử động nửa thân trên như Hạ Ngọc Ngôn mà nói, thì ngay cả việc giãy giụa dưới thân nam nhân cũng không phải dễ dàng. Chỉ một lát sau đã mệt đến mức tay cũng không nâng nổi, chỉ có thể thở hổn hển cầu xin hân.

“Dừng! Không được nhìn! Không được nhìn chân của ta... Ta van người! Dừng nhìn, dừng...”

Y bị đè ép ở trên giường, vô pháp nhìn thấy tình huống phía dưới, nhưng chỉ cần nghĩ đến khuyết điểm lớn nhất trong đời này lại bại lộ trước mặt người xa lạ, y liền không khỏi thống khổ khó chịu, cả người run lên, ngay cả trái tim cũng quặn thắt đau đớn.

Nam nhân không để ý đến, nhìn chằm chằm vào hạ thân Hạ Ngọc Ngôn, hai đùi của y thon gầy, vô cùng trắng, trắng đến nỗi không có chút huyết sắc, tựa như trong suốt, thậm chí có thể thấy được tơ máu màu xanh, tính khí màu hồng nhạt mềm rũ ở tận đầu hai chân, bên dưới mọc lên bộ lông thưa thớt.

Thật khó coi! Vừa ốm vừa trắng bột, không có chút đẹp mắt!

Trong lòng nam nhân hà khắc đánh giá, nhưng mà con người của hắn tựa như đã bị nắm lấy, vẫn không thể rời khỏi hai chân Hạ Ngọc Ngôn, thậm chí không nhìn được vươn tay ra, bắt đầu vuốt ve.

Hệt như tưởng tượng, tay chạm vào đều là xương, nhưng mà da thịt rất non nớt, những nơi có thịt như cẳng chân cùng bắp đùi gần mông bởi vì thiếu vận động, tất cả đều rất mềm mại, xúc cảm mềm nhuyễn đến nỗi tựa như đang xoa nắn một khối bột nhào đầy hơi nước vậy.

“Dừng chạm vào, dừng...”

Hai chân rõ ràng không nên có bất luận cảm giác gì, thế nhưng khi nam nhân chạm đến lại sản sinh một loại đau đớn như thiêu đốt, Hạ Ngọc Ngôn chỉ có thể vô thức run lên, bất lực cầu xin.

“Ngừng tay, xin... Dừng...”

“Không được!” Nam nhân lãnh khốc cự tuyệt, dùng ngón tay vừa nhéo vừa nắn vùng da thịt mềm mại trắng tuyết, nắn tới nỗi hai đùi đầy vết đỏ mới chịu ngừng tay.

Cầm lấy mắt cá chân của Hạ Ngọc Ngôn, tách ra hai chân y, lộ ra vùng bí địa non nớt ẩn trong đôi gò đất.

Hạ Ngọc Ngôn không cách nào giãy giụa, thậm chí còn không thể khép lại hai chân, chỉ phải nhắm hai mắt lại, răng cắn chặt môi, nỗ lực chịu đựng khuất nhục sắp đến.

Giữa vùng da thịt trơn nhẵn đó, bí địa nhỏ bé kia tựa như nụ hoa chưa nở, cánh hoa khép chặt, sắc hồng nhẹ nhàng trong sạch, nam nhân bị mê hoặc sâu sắc, vươn ngón tay ra, đầu ngón vừa mới chạm vào cánh hoa liền cảm giác được một trận run khe khẽ.

Kinh ngạc ngẩng đầu lên, đã thấy Hạ Ngọc Ngôn run rẩy cả người, thân thể nằm thẳng trên giường dường như một chiếc lá khô rơi rụng trong trời thu lộng gió, rung động thậm chí truyền đến nửa thân dưới, mà khoe mắt khép chặt kia run run rơi xuống một hòn ngọc lệ, trong suốt lấp lánh.

Lạnh nhạt nhìn giọt lệ khúc chiết đó, nam nhân nhướng lên đôi mày sắc bén như kiếm, sau đó ngẩng đầu nhìn một chỗ ở nóc nhà, bỗng nhiên lớn tiếng quát.

“Cút xuống cho ta.”

Nói còn chưa dứt, ngoài phòng liền vang lên tiếng động mạnh như có vật nặng rơi xuống, ngay cả Hạ Ngọc Ngôn cũng bị dọa đến mở mắt, xoay mặt hướng ra ngoài để nhìn xem.

Vừa mở mắt ra, liền thấy một bóng đen ập đến, y chấn kinh, đưa tay đỡ, lại là một tấm chăn bông.

“Đáp lên!”

Lớn tiếng phân phó xong rồi, gặp Hạ Ngọc Ngôn vẫn ngơ ngác không nhúc nhích, nam nhân nhíu mày khó chịu, một tay kéo lên tấm chăn, một tay nâng đầu Hạ Ngọc Ngôn, tùy tiện lau vài cái lên gương mặt còn ướt nước mắt kia, sau đó dùng chăn bọc kín y không chừa chút kẽ hở.

Vừa mới ngừng tay, tấm vải ngăn phòng ngủ liền được vén lên.

“Đại ca!” Một thanh niên mặc áo ngắn bó sát người, vừa đi vào vừa vuốt vàng trán sưng đỏ, trên gương mặt tuần tú hiện lên nụ cười tận lực lấy lòng.

“Tiểu Đổ, lén lút trốn trên nóc nhà làm gì?” Nam nhân dùng khoe mắt liếc xéo, vẻ mặt lạnh lùng.

“Khụ khụ!” Đổ Nam lập tức ho khan hai tiếng, biện giải cho mình, “Ta chỉ là thấy đại ca đang khoái hoạt, không dám quấy rối!” Trong lúc nói còn không ngừng đem ánh mắt nhìn về phía Hạ Ngọc Ngôn đang nép ở trong chăn, thầm nghĩ: khẩu vị của đại ca thay đổi từ lúc nào? Hắn từ trước đến giờ không phải thích đại mỹ nhân nóng bỏng đầy đà hay sao?

“Hừ!” Nam nhân hừ lạnh một tiếng, không để ý tới tên kia, xoay người đứng dậy khỏi giường.

Tư thế khi hắn đứng lên trùng hợp đưa lưng về phía giường, Hạ Ngọc Ngôn len lén nhìn qua khe tấm chăn, thấy vết thương đỏ sẫm trên lưng hắn, nhất thời cảm thấy nghi hoặc.

Đó không phải là...

Trong đầu một mảnh hỗn loạn, y đột nhiên nhớ tới, đêm qua khi say rượu, mơ mơ màng màng nhìn thấy tình cảnh con hổ biến thân thành người.

Nam nhân nói hai người biết nhau... Mắt xanh, vằn hổ, vết thương, hệ thống lại, một ý niệm không thể tin được dần hình thành trong đầu y.

“Người... Người là tiểu Hoa?”

Nghe thấy giọng nói chân chờ mà ngắt quãng đó, nam nhân xoay đầu lại, liếc xéo y, yên lặng không đáp. Biểu tình của nam nhân vừa lúc chồng lên thần sắc khinh miệt mà hổ thường dành cho y, Hạ Ngọc Ngôn nhất thời không dám tin tưởng mà cố sức dụi dụi mắt mình.

“Tiểu Hoa, người là tiểu Hoa... Tiểu Hoa biến thành người rồi, hôm qua không phải ta nằm mơ, tiểu Hoa...”

Y mỗi lần gọi một tiếng, gân xanh trên trán nam nhân liền co quắp một lần, mà Đổ Nam đứng cạnh cửa thì che miệng cười trộm.

Nam nhân tàn bạo liếc nhìn Đổ Nam, nắm tóc Hạ Ngọc Ngôn, thô bạo kéo người y lên khỏi giường, môi dán bên tai y, dùng tiếng nói âm trầm tận lực đè ép, nói rõ từng chữ một.

“Ta là Thác Bạt Hồ Hồn, sau này nếu dám gọi sai một chữ, ta liền lập tức chơi chết ngươi!”

5. Chương 4

Tiếng chào nôi cùng mùi thịt thơm tho truyền ra từ nhà bếp, Hạ Ngọc Ngôn ngồi dựa vào đầu giường, ôm chặt tấm chăn che khuất thân thể trần trụi, cổ hít một hơi thật sâu, len lén nhướng mắt, nhìn trộm Thác Bạt Hồ Hồn đang vận áo ngắn màu đen, ngồi bên cạnh bàn gỗ.

“... Tiểu... Tiểu...”

Một chữ “Tiểu” mới vang lên thôi, Thác Bạt Hồ Hồn liền dùng đôi mắt lạnh lẽo đâm thẳng về phía y.

“Vây... Thác Bạt... Thác Bạt đại gia...” Hạ Ngọc Ngôn chỉ đành đổi giọng, ngờ đâu vẫn chưa vừa lòng Thác Bạt Hồ Hồn, hắt lạnh lùng trừng Hạ Ngọc Ngôn, trông thấy y kinh hãi lo lắng, đôi môi mới lãnh khốc vang lên hai chữ như bố thí cho y: “A Hồn.”

Ngơ ngác trong thoáng chốc, Hạ Ngọc Ngôn mới hiểu ra. Cẩn cẩn môi, gọi theo ý hẩn một tiếng: “A Hồn.”

Tình thế như bây giờ, làm sao không cúi đầu?

Lúc này Thác Bạt Hồ Hồn mới dời đường nhìn lạnh lẽo đi, cúi đầu xuống, tiếp tục bóc vỏ đậu phộng. Thấy hẩn không để ý đến mình nữa, Hạ Ngọc Ngôn chỉ phải cố lấy dũng khí thêm một lần, ngẩng đầu lên, cẩn trọng hỏi: “A Hồn, xin hỏi... Ngươi có thể đưa y phục cho ta không?”

“Không thể!” Thác Bạt Hồ Hồn ngay cả liếc nhìn y một cái cũng không màng, thẳng thắn cự tuyệt.

“Nhưng, ta...” Vội vã tìm lời biện hộ, Đỗ Nam từ trong nhà bếp đứng lúc bê cơm canh đi ra, Hạ Ngọc Ngôn cảm thấy xấu hổ, lập tức ngậm miệng không nói năng gì thêm.

Đỗ Nam đặt cơm canh vừa mới làm ỏn thỏa lên bàn, bởi vì thời gian gấp gáp, hẩn chỉ kịp làm một chậu thịt bò xào, một đĩa trứng gà rán đậu phụ cùng dưa chuột thôi.

Vốn nghĩ rằng sẽ không hợp khẩu vị của Thác Bạt Hồ Hồn, nhưng khi thấy người đó dùng phong thái cuồng phong quét lá, ăn đến nỗi đầy đĩa sáng choang thì, Đỗ Nam không khỏi trợn mắt há mồm, nhin không đành hỏi.

“Đại ca, mấy ngày không ăn cơm rồi?” Quả thật giống như quỷ đói đầu thai! Nửa câu sau đương nhiên hẩn không dám nói, chỉ phải thầm thì trong bụng.

“Có ăn, chỉ là mùi vị khó nhai đến nỗi không phải dành cho người.” Thác Bạt Hồ Hồn vừa nói, vừa nhếch khóe mắt, dùng biểu tình đùa cợt nhìn Hạ Ngọc Ngôn ngồi ở trên giường.

Khuôn mặt trắng nõn của Hạ Ngọc Ngôn không khỏi đỏ lên, cúi đầu xuống, nhấp môi thì trào lảm bảm: “Thánh nhân bảo: quân tử xa nhà bếp, vì sao ta phải biết làm cơm... Ăn không ngon thì sao chứ?”

Thác Bạt Hồ Hồn bước tới gần y vừa khéo nghe được những lời tức giận bất bình này, khóe môi nhin không được mà xếch lên, lộ ra một chút ý cười, sau đó dùng chén sứ thúc thúc lên vai y.

“Ăn đi!”

Ngẩng đầu, trước mặt y là một chén cơm chứa đầy thức ăn, vừa nầy hương thơm từ các món truyền đến, Hạ Ngọc Ngôn đã sớm đói, nhưng mà thấy hai người kia hoàn toàn không có ý định chia cơm cho y, chỉ đành phải nhẫn nhịn, hiện tại, Thác Bạt Hồ Hồn tự mình đưa cơm đến trước mặt y, lúc này y lại không biết làm sao, chỉ có thể ngồi yên ngơ ngác nhìn chén cơm.

Thấy y đã lâu không động đậy, gương mặt Thác Bạt Hồ Hồn hiện ra một nụ cười tà khí, khom người xuống, kề cận bên tai y nói.

“Vì sao không ăn, muốn ta đút cho ngươi từng ngụm một à?”

Dứt lời, còn khe hà một hơi lên tai Hạ Ngọc Ngôn, hơi thở ướt át nóng ẩm này khiến Hạ Ngọc Ngôn rùng mình, nhớ tới các cử chỉ khinh bạc mà Thác Bạt Hổ Hồn làm với y trước đây, sợ đến mức y liền cầm lấy chén cùng đũa trúc, liều mạng đưa cơm vào trong miệng.

Thấy y chịu nghe lời, Thác Bạt Hổ Hồn lại cảm thấy có chút đáng tiếc, nhưng suy nghĩ lại, cơ hội như vậy ngày sau vẫn còn nhiều, liền thôi không lưu ý nữa. Ngồi lên giường, vừa nhìn Hạ Ngọc Ngôn, vừa hồ hững hỏi Đỗ Nam, “Những tên khác đâu?”

“Bọn họ đã chia làm nhiều hướng khác nhau! Từ lúc đại ca một mình ra ngoài tản bộ rồi mất tích, tất cả huynh đệ liền phân nhau ra, tìm kiếm nhiều hướng khác, nhưng mà ta đã phát tín hiệu thông báo cho những người khác là đại ca đang ở đây, gọi bọn họ tới tập hợp, mấy ngày sau có lẽ sẽ tới.”

“Ừ!”

Gặp Thác Bạt Hổ Hồn chỉ gật đầu không nói gì thêm, đôi mắt tinh ranh của Đỗ Nam xoay vòng trên người hắn cùng với Hạ Ngọc Ngôn, hỏi thử một câu.

“Đại ca dự định tạm ở chỗ này?”

“Đương nhiên rồi!” Thác Bạt Hổ Hồn đáp đến đương nhiên, đồng thời vươn tay nâng cằm Hạ Ngọc Ngôn lên, nhô đầu lưỡi, liếm đi hạt cơm dính trên khóe môi y.

Nhìn gương mặt đỏ bừng cùng vô thức của y, Thác Bạt Hổ Hồn dùng giọng điệu vừa tà vừa ám nói: “Chủ nhân hiếu khách này nhất định sẽ chiêu đãi ta rất tốt, đúng không?”

Trời chiều vào thu, mây trắng núi xanh, phong cảnh vô hạn, thôn dân đều mở cửa sổ, hưởng thụ khí trời sáng khoái cuối thu.

Thế mà ngôi nhà trúc nhỏ ở cuối thôn lại đóng hết tất cả các cửa, chỉ cho ánh nắng khe khẽ xuyên qua khe cửa, dưới ánh sáng dường như sương mù buổi bình minh, Thác Bạt Hổ Hồn ngồi ở đầu giường, ôm Hạ Ngọc Ngôn vào lòng, tùy ý vỗ về chơi đùa.

Thân thể thon gầy không chút mảnh vải, làn da trắng trong sau nhiều ngày bị khinh bạc đã hiện ra vô số vết hồng tím, Thác Bạt Hổ Hồn bóp một đầu núm của y, dùng ngón tay kẹp lại, tinh tế xoa nắn, đầu núm vốn hồng hồng nho nhỏ bị ngón tay thô ráp ma sát đến sưng đỏ, đứng thẳng run rẩy lại vừa cứng vừa đau.

Không biết đã bị đùa bỡn bao lâu, tay chân Hạ Ngọc Ngôn đều đã mềm nhũn, cả người vô lực dựa vào lòng Thác Bạt Hổ Hồn, chỉ thỉnh thoảng truyền ra một chút run rẩy qua làn da nhẵn nhụi.

Nắm lấy đầu núm sưng đỏ, vận sang trái rồi sang phải, cảm thấy trên người y càng run rẩy hơn nữa, Thác Bạt Hổ Hồn cười tà hỏi: “Thoải mái không?”

Trả lời hắn là một mảnh tĩnh lặng, Hạ Ngọc Ngôn dùng răng cắn chặt môi, đau khổ nhẫn nhịn tất cả tiếng thở gấp. Thác Bạt Hổ Hồn cũng không thèm để ý, thẳng vươn tay tìm kiếm hạ thân của y, tay phải nắm lấy mả non nằm lẩn trong lớp cỏ mỏng.

Nắm trong lòng bàn tay, xoa bóp vài cái, mả non càng thêm cao hơn, khoái cảm phẫn lòng mọc lên từ vùng bụng dưới, Hạ Ngọc Ngôn rốt cục không nhịn được nữa, đôi môi để lộ một tiếng rên rỉ dài nhỏ.

“Ừm...”

Một tiếng này tuy rất nhẹ, nhưng vào tai Thác Bạt Hổ Hồn lại có cảm giác rất chi mê hồn, càng làm hắn ra sức đùa bỡn người trong lòng.

Hạ Ngọc Ngôn vốn đối với tình dục rất ngây ngô, hơn nữa ba ngày này bị Thác Bạt Hổ Hồn không ngừng đùa bỡn, khai phá, thân thể càng vô cùng mẫn cảm, đầu chịu đựng được ngón tay Thác Bạt Hổ Hồn tàn phá như vậy, chỉ chốc lát sau đã run lên cả người, bắn ra.

Dục vọng mềm nhũn rũ xuống, Thác Bạt Hổ Hồn cũng không chịu thôi, lại đùa vui thêm một lần, đã thế còn đưa tay lướt xuống vùng bí địa giữa hai gò đất. Đầu ngón tay ấn lên nụ hoa phấn hồng, Hạ Ngọc Ngôn khẽ nhắm hai mắt, sợ đến toàn thân run rẩy.

Biết rõ y rất sợ hãi, Thác Bạt Hồ Hồn trái lại mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng xoa vài vòng trên nụ hoa, đợi vùng thịt non nơi đó mềm mại rồi, liền dùng đầu ngón khê đè vào trong huyết.

“Nơi đây mềm hơn nhiều, còn hấp rất chặt. Hình như thích ngón tay ta lắm thì phải!” Hắc tận lực nói như vậy, quả nhiên, thân thể Hạ Ngọc Ngôn lập tức rúng động, đôi mi khép xuống run run như hai cánh bướm đen.

Cảm giác trong lòng tuy khuất nhục khó chịu, hai tay y cũng không có bị trói, thế nhưng không dám có chút phản kháng gì.

Buổi tối ba ngày trước, y giãy giụa rất kịch liệt, móng tay tạo ra một vết máu trên mặt Thác Bạt Hồ Hồn, Thác Bạt Hồ Hồn lập tức cười lạnh một tiếng, rồi cột lấy hai tay y, treo y trong phòng trong tình trạng trần trụi. Treo hết cả đêm, cho đến trưa hôm sau, Thác Bạt Hồ Hồn mới buông y ra, sàn nhà sớm đã bị mồ hôi cùng nước tiểu mà y không nín được làm cho ướt đầm, từ cổ tay đến đầu ngón bị siết đến tím lên, con mắt bị nước mắt khiến cho mù mờ không rõ, ý thức cũng âm đạm mơ hồ.

Bị ôm đến trên giường, khi tay Thác Bạt Hồ Hồn lại xoa lên người y thì, vô luận là nhéo, là nắn, là vắn, y cũng không dám phản kháng thêm nữa.

Hạ Ngọc Ngôn hiểu rõ ý của Thác Bạt Hồ Hồn. Hắc có thể đem y trần trụi trói trong phòng, cũng có thể treo y trần truồng ngoài phòng, hắc có thể trói y một đêm, cũng có thể trói y mấy ngày, mà y... hoàn toàn không có năng lực chống cự.

“Người không chuyên tâm!”

Kéo tâm thần lơ đãng trở về chính là thanh âm khó chịu của Thác Bạt Hồ Hồn, còn có đầu ngón tay cố sức đâm vào của hắc.

“A... Không...” Nơi vốn co chặt đó bị thô bạo khai thác, Hạ Ngọc Ngôn nghĩ trong cơ thể đã sưng lên, bị ma sát đến đau đớn cùng cực.

“Đừng sợ! Ta sẽ dịu dàng hơn một chút.” Thác Bạt Hồ Hồn cũng không vội vàng hấp tấp, dùng ngón giữa tay trái ngừng lại trong người Hạ Ngọc Ngôn, tay phải nắm lấy dục vọng ử rử của y mà đùa bỡn vỗ về, cho đến khi dục vọng lại đứng thẳng, mới lại dùng ngón tay vùi trong cơ thể y ra vào.

Thác Bạt Hồ Hồn vốn là một người từng trải lão luyện, đương nhiên có thủ đoạn tiêu hồn, lúc này lấy ra dùng, không cần bao lâu đã khiến Hạ Ngọc Ngôn thở gấp, tiết vài lần trên tay hắc.

Mấy lần leo lên đỉnh núi vui sướng, làm dục vọng mãi cảm đến đau nhức, Thác Bạt Hồ Hồn vẫn cứ vỗ về đùa bỡn, bức y hưng phấn thêm một lần, cho đến khi Hạ Ngọc Ngôn chịu không nổi mà mở miệng run rẩy nói lời khẩn cầu, Thác Bạt Hồ Hồn mới ngừng tay. Lau tay sạch sẽ, dùng vải ướt lau thân thể Hạ Ngọc Ngôn hầy còn đang thở gấp, ôm lấy y, tay chân duỗi thẳng, để y nằm trên giường nghỉ ngơi.

Làm tốt mọi chuyện rồi, Thác Bạt Hồ Hồn vừa dự định rời khỏi, Hạ Ngọc Ngôn vẫn trầm mặc này giờ đột nhiên mở miệng.

“Vết thương trên lưng... Vì sao không thoa thuốc?”

Đôi mày lá liễu khê nhú, con ngươi Hạ Ngọc Ngôn ngừng lại vết thương bị tên bắn trên lưng Thác Bạt Hồ Hồn, mấy ngày nay hắc không băng bó cũng không thoa thuốc, vết thương tuy không chảy máu, nhưng nhìn vào da thịt mở toang kia, Hạ Ngọc Ngôn luôn cảm thấy... rất lưu ý.

“Quan tâm ta?” Thác Bạt Hồ Hồn quay đầu lại, khóe môi nhếch lên một nụ cười như có như không.

Trước đây ở cùng với y vài ngày, sớm biết Hạ Ngọc Ngôn ngốc nghếch vô cùng, nhưng vẫn không ngờ, đã đối xử với y như vậy rồi, y lại còn có tâm tình quan tâm hắc nữa.

“Nơi bị thương nếu không chịu để ý, có thể sẽ nhiễm trùng thối rữa.” Nghe ra ý trêu chọc trong câu nói vừa rồi của hắc, mí mắt Hạ Ngọc Ngôn càng khép xuống thấp hơn.

Nhớ tới tình cảnh y thoa thuốc bằng bó cho mình, Thác Bạt Hồ Hồn tâm thần rung động, xoay người, ngồi cạnh giường, lại ôm lấy Hạ Ngọc Ngôn, cắn cắn lỗ tai y, nói: “Vậy thì... Người giúp ta bằng bó đi!”

“Ta?” Hạ Ngọc Ngôn sắc mặt trắng bệch, đang định nói không, Thác Bạt Hổ Hồn đã hét lên, “Đỗ Nam! Vào đây!”

“Đại ca! Có chuyện gì?” Đỗ Nam lập tức lên tiếng trả lời bước vào trong, Thác Bạt Hổ Hồn gọi hắn vào nhà kho lấy thảo dược, vải khô.

Đỗ Nam nghe xong, liền nói: “Đại ca, nếu như người muốn băng bó vết thương, trên người ta lúc nào cũng mang kim sang...”

“Đừng dài dòng! Đi lấy!” Còn chưa nói xong, Thác Bạt Hổ Hồn đã cắt đứt lời hắn. Đỗ Nam chỉ phải nhún vai, đi ra ngoài. Chỉ trong chốc lát, hắn liền cầm tới thảo dược, vải khô, còn cẩn thận nâng đến một chậu nước ấm.

Mọi thứ đều đặt ở trên giường, y ngơ ngác nhìn ảnh chiếu trong chậu nước, không nhúc nhích được, Thác Bạt Hổ Hồn ngồi lên giường, đưa lưng về phía y hỏi thúc: “Còn chưa bắt đầu?”

Trầm mặt trong giây lát, rốt cục Hạ Ngọc Ngôn cũng cầm lấy khăn, thấm chút nước, lau sạch vùng da gần vết thương trên lưng hắn, sau đó ngâm thảo dược trong miệng nhai nhai, xích người lại gần, phun lên trên vết thương.

“Thảo nào...” Đỗ Nam đứng cạnh đó xem náo nhiệt lúc này mới hiểu ra, vì sao Thác Bạt Hổ Hồn tình nguyện muốn Hạ Ngọc Ngôn thoa thuốc cho mình, mà không thêm kim sang được tốt nhất của hắn.

Mái tóc đen như mực lả tả vấn vương trên gương mặt trắng nõn, khuôn mặt thanh tú văn nhã của Hạ Ngọc Ngôn khi chuyên chú ôn nhu càng nổi bật lên tia sáng như châu ngọc, cực kỳ mê người! Đỗ Nam âm thầm ca ngợi. Còn Thác Bạt Hổ Hồn tuy rằng không trông thấy, nhưng có thể cảm giác khi Hạ Ngọc Ngôn thoa thuốc cho hắn thì, hơi thở thổi nhẹ trên lưng hắn, còn có hương hoa quế nhàn nhạt dịu dàng.

Bàn tay của văn nhân mềm mại không xương chuyển động trên lưng, mang đến chính là ấm áp cùng yên tâm... Thác Bạt Hổ Hồn thoải mái khép mắt lại, hưởng thụ cảm giác này, khi Hạ Ngọc Ngôn giúp hắn băng bó xong rồi, hắn thậm chí cảm thấy mất mát.

Nhưng hắn nhanh chóng khôi phục lại, kéo Hạ Ngọc Ngôn đang xích ra xa mép giường tới bên cạnh mình, cắn cắn thùy tai của y, cười nói: “Có gì nhu thuận như vậy? Lẽ nào người đang nghĩ, thế này sẽ khiến ta thả lỏng đề phòng, cho người có cơ hội chạy trốn?”

Trong đôi mắt hổ lấp lánh ấy, lóe ra tia nhìn lợi hại, Hạ Ngọc Ngôn làm sao dám đáp lời hắn, chỉ phải cắn môi, cúi đầu thấp xuống.

Thấy hình dạng nhất gan này của y, Thác Bạt Hổ Hồn lại nghĩ lòng nghi ngờ của mình quá nặng rồi, tên thư sinh nghèo kiệt hủ lậu này làm gì có loại tâm cơ như thế! Cho dù y muốn, chỉ bằng đôi chân tàn phế bất động này, có thể trốn được đến nơi nào?

Xem ra là hình phạt dành cho y hai hôm trước đã khiến y sợ, biết ngoan ngoãn là gì rồi!

Trong lòng hắn đắc ý, liền ôm Hạ Ngọc Ngôn chặt hơn nữa, đôi môi tới gần khoeo mắt của y, khẽ hôn lên, rồi nói:

“Ta Thác Bạt Hổ Hồn cũng không phải hạng người không biết ôn nhu đúng mực, chỉ cần sau này người vẫn luôn như vậy, ta nhất định sẽ thương yêu người thật tốt.”

Hạ Ngọc Ngôn khép mí mắt, yên lặng không nói, ngón tay nắm chặt tấm chăn dưới thân mình, lại cố sức đến nỗi đầu ngón trắng bệch.

Hai ngày sau đó, trong nhà Hạ Ngọc Ngôn tới năm người lạ, dẫn đầu là một hán tử mặt vuông tai lớn, ngũ quan tục tũn, mang theo bốn tên thủ hạ, vừa thấy Thác Bạt Hổ Hồn liền hưng phấn nhào tới ôm lấy Thác Bạt Hổ Hồn, liên tục gọi.

“Đại ca! Đại ca! May mà đại ca không có gì bất trắc!”

“Tam đệ!” Thác Bạt Hổ Hồn cũng có vẻ rất vui, cười vỗ vỗ lên vai gã nói: “Đệ khổ cực rồi! Mau ngồi xuống, hai ta hảo hảo trò chuyện.”

“Dạ! Đại ca!”

Mạnh Thái Bình lập tức gạt đầu ngồi xuống, hai người ta một câu người một câu tán gẫu, đợi mặt trời dần dần về tây, Mạnh Thái Bình liền đề nghị đến phố rượu đầu thôn làm một bữa say sưa.

Thác Bạt Hồ Hồn vén tấm màn bố lên, thò đầu vào nhìn Hạ Ngọc Ngôn dựa ở đầu giường, mày kiếm hơi nhíu lại, yên lặng không nói năng gì.

Đỗ Nam đứng bên cạnh biết tâm tư của hắn, liền nói: “Xe đẩy đều bị chúng ta tịch thu rồi, y có thể chạy đi đường nào? Đại ca, yên tâm đi thôi!”

Nghe được Đỗ Nam nói, Thác Bạt Hồ Hồn cũng cảm thấy mình lo lắng nhiều quá, một thư sinh vô dụng cả người không có mảnh vải còn thêm hai chân tàn phế, cho dù không nhìn y, y lại làm cách nào trốn thoát? Tuy nghĩ như vậy, nhưng một người vốn trước giờ tử mĩ như hắn vẫn để Đỗ Nam ở lại, phân phó coi chừng cho kỹ, không thể có sai sót gì.

Đỗ Nam cho dù không muốn thế, cũng chỉ phải gạt đầu đáp ứng.

Đỗ Nam đứng ở cửa nhìn hai người kia đi xa, trong lòng tràn đầy khó chịu, mà Hạ Ngọc Ngôn ở trong phòng cũng nhìn chăm bóng lưng Thác Bạt Hồ Hồn cùng Mạnh Thái Bình khuất xa, con người mấy ngày qua mù mờ u ám chợt chớp động một chút thần thái.

Trên người đắp chăn bông, hai tay bị trói sau lưng, nắm chặt gối sứ ở đầu giường, Hạ Ngọc Ngôn vẫn lặng im không nhúc nhích mà ngồi, y đang đợi, vẫn luôn đợi....

Rốt cục, Đỗ Nam đi vào trong, trên tay bưng cơm canh vừa mới làm thỏa, “Ăn thôi!”

Hạ Ngọc Ngôn dựa lưng ở đầu giường chỉ cho hắn cái liếc mắt, liền cúi đầu rất thấp. Đỗ Nam cũng không thêm để ý, dù sao hắn cũng là một trong những tên ác nhân chiếm lấy chỗ ở của y, còn giam cầm y nữa, đương nhiên không thể chờ mong y sẽ có phản ứng tốt lành gì dành cho hắn rồi.

Vừa đặt cơm nước xuống, vừa thăm thì trong bụng: đại ca thật không có ý nghĩ gì hết! Chỉ là một phế nhân đi đứng không được, mắc gì phải phiền hắn ở lại trông coi! Khó chịu xéch môi, sau khi đặt cơm xuống rồi, Đỗ Nam liền xoay người rời đi, ngờ đâu vừa mới xoay lại, một tiếng nổ liền vang lên trên đỉnh đầu.

Cảm giác đau nhức truyền đến, trước mắt Đỗ Nam tối mù, không kịp hé răng liền ngã lăn xuống đất.

Mảnh sứ vỡ trắng xanh rơi đầy đất, một nam nhân rướm máu té trên đất, Hạ Ngọc Ngôn trong mắt người khác luôn dính liền với nhu nhược vô năng, cố sức hít sâu một hơi, dùng tư thế chặt vật bò từ trên giường xuống mặt đất.

Đưa tay dò thử hơi thở của Đỗ Nam, cảm thấy hắn còn hô hấp, Hạ Ngọc Ngôn nhất thời thở phào nhẹ nhõm, định thần lại, nhanh chóng cởi y phục của hắn, mặc ở trên người mình.

Keng! Một tiếng thanh thúy vang lên, một cây chủy thủ rơi xuống từ đai lưng Đỗ Nam.

Nhìn chủy thủ bằng bạc lấp lánh, Hạ Ngọc Ngôn chần chờ trong giây lát rồi mới cầm nó để vào trong ngực. Mặc y phục xong rồi, Hạ Ngọc Ngôn nhìn Đỗ Nam đang hôn mê, thấp giọng nói một câu: “Xin lỗi!” Sau đó, liền dùng cẳng tay chống dưới đất, kéo lê thân thể, chậm rãi bò ra ngoài.

Xe đẩy đã sớm bị lấy mất, Hạ Ngọc Ngôn bò một vòng ngoài phòng, cũng đã đến nhà kho tìm một lần, không chỉ xe đẩy không tìm được, mà ngay cả hai cây gậy để ở nhà kho cũng mất tích. Ngắc đầu nhìn bầu trời đầy sao, Hạ Ngọc Ngôn trong lòng sốt ruột, nắm chặt hai tay, cắn răng một cái, kiên định quyết tâm dùng chính hai tay mình để bò đi.

Y vừa lo âu Đỗ Nam ở trong nhà sau khi tỉnh lại sẽ đi tìm, vừa lo lắng nửa đường gặp phải Thác Bạt Hồ Hồn trở về, suy nghĩ tử mĩ rồi, quyết định không đi đường lớn nữa, trái lại sẽ bò về phía đường nhỏ đầy cỏ dại đất đá.

Cổ đại như dao, đất đá sắc nhọn, không cần bao nhiêu thời gian đã tạo ra vô số vết thương trên hai tay của y, hạ thân nặng nề kéo lê trên mặt đất tuy có quần áo che lấp, nhưng gặp phải ma sát cũng tránh không khỏi bị thương, máu rướm ra từ y phục, chảy trên đất đá, để lại một đường máu.

Mỗi lần tiến một tấc, thân thể lại đau đến mức như bị ngàn đao lances trỉ, Hạ Ngọc Ngón cười khổ nhìn hai tay gấn đầy vết máu của mình, trong lòng nghĩ đến hai chữ: phế nhân!

Y không có dừng lại, hồ hững chịu đựng tất cả đau đớn từ cơ thể, bò về trước từng chút từng chút một, đem thu sơn vắng, âm thanh hỗn loạn phát ra từ tận sâu rậm cỏ, con đường càng thêm dài đặc đến đáng sợ.

Không biết bò đã bao lâu, rốt cuộc Hạ Ngọc Ngón thấy được ngọn đèn dầu từ phía xa xa, đó là một ngôi nhà đầu tiên ở cuối thôn. Mong muốn ngay trước mắt, gương mặt dính đầy mồ hôi của Hạ Ngọc Ngón không khỏi hiện lên thần sắc kích động, mười ngón nắm chặt lại, dốc sức bò về phía trước.

Đột nhiên, phía sau vang lên một tiếng cười nhạt, âm u lạnh lẽo: “Nhìn xem ta tìm được cái gì? Một con rệp quần quai trên đất!”

Đầu óc chợt trống rỗng, Hạ Ngọc Ngón không kịp kinh hoàng, một chân đã đạp lên lưng y.

“Không ngờ lá gan của ngươi lớn như vậy! Ngay cả ta cũng nhìn lầm!” Kèm theo thanh âm nghiêng rằng nghiêng lợi đó, là một cú đá nặng nề.

“A nha —— a!” Hạ Ngọc Ngón gào thét, thân thể y bị đạp đến cuộn người.

Thác Bạt Hồ Hồn một tay nắm lấy mái tóc rối của Hạ Ngọc Ngón, thô bạo kéo y khỏi mặt đất.

“Tiện nhân!” Một cái tát quất qua, nửa bên mặt Hạ Ngọc Ngón nhất thời sưng lên, khóe môi rướm máu.

Trong lúc thống khổ giãy giụa, tay của Hạ Ngọc Ngón bất tự giác sờ lấy chủy thủ để trong ngực, y không nghĩ ngợi gì, liền rút cây chủy thủ ra, đâm về phía Thác Bạt Hồ Hồn.

Thác Bạt Hồ Hồn là một người luyện võ, thể lực, phản ứng vốn xa hơn y gấp mấy lần, nhưng lúc này giận dữ công tâm, hơn nữa không ngờ rằng Hạ Ngọc Ngón có gan vô đến, mơ mơ hồ hồ bị đâm trúng vai phải, may mà hấn phản ứng cực nhanh, lập tức ném Hạ Ngọc Ngón ra, dưới chân trượt về sau nửa trượng, đầu dao chỉ cắt xén y phục của hấn, để lại một vết máu nhọt nhọt trên da thịt.

Dù chưa chân chính bị thương, nhưng cũng đủ để lửa giận của Thác Bạt Hồ Hồn tăng phụt, tính tình của hấn rất thâm trầm, khi giận dữ sẽ chuyển thành cười, trong lòng thâm suy tính, tính nên làm thế nào đối phó tên thư sinh nghèo hèn mà to gan lớn mật này.

Thấy hấn chậm rãi đến gần, nụ cười bám ở trên mặt, ánh mắt thâm trầm lãnh khốc, trái tim Hạ Ngọc Ngón đập kịch liệt, biết hấn đã thật sự tức giận cực độ, nếu còn rơi vào tay hấn thêm một lần, chỉ sợ... chỉ sợ... Không dám tiếp tục tưởng tượng, thân thể Hạ Ngọc Ngón run rẩy dữ dội, con mắt hoảng loạn nhìn chung quanh, đúng lúc nhìn thấy cây chủy thủ nắm trên tay.

Trong nháy mắt đó, không biết trong lòng y đã nghĩ gì, lại có lẽ chuyện gì cũng không suy nghĩ, đầu óc một mảnh trống rỗng, tay cầm chủy thủ đưa lên, hướng về phía cổ mình.

Thác Bạt Hồ Hồn nhìn thấy thế liền thất kinh, vội vã phóng người nhào tới. Hấn vốn có hơn mười loại phương pháp có thể ngăn cản Hạ Ngọc Ngón, thế nhưng, cơn hoảng hốt thành linh xảy đến bỗng thôi thúc hấn làm ra một quyết định hoàn toàn không lý trí.

Nhanh như chớp giật, nắm chặt lưỡi dao bén ngọt, nghiêng qua bên phải, cổ sức đoạt lấy chủy thủ. Máu tươi chảy xuống từ da thịt màu đồng cổ, diễm lệ chói mắt.

Hấn đang làm gì? Hạ Ngọc Ngón thoáng chốc trở nên ngơ ngác, đôi mắt phượng dài nhỏ tròn rất tròn.

“Đại ca!” Mạnh Thái Bình đồng hành cùng Thác Bạt Hồ Hồn, nãy giờ đứng bên cạnh chấp tay quan sát, thấy vậy liền kinh hãi, quát lớn một tiếng, vội vã vô tới đỡ lấy Thác Bạt Hồ Hồn. Gã cùng với Thác Bạt Hồ Hồn huynh đệ tình thâm, mắt thấy Thác Bạt Hồ Hồn bị thương, tức giận đến một quyền đánh về phía Hạ Ngọc Ngón.

“Tam đệ, không...” Thác Bạt Hồ Hồn muốn gọi ngừng lại thì đã muộn, nắm tay của Mạnh Thái Bình đã nặng nề ấn trên ngực Hạ Ngọc Ngón. Y là một học trò tay trái gà không chặt, cộng thêm nhiều ngày hoảng sợ, mệt mỏi, làm sao chịu được một quyền của Mạnh Thái Bình, ngay tức khắc đã ngã xuống.

Thân thể té xuống đất, cát vàng văng tung tóe, Thác Bạt Hổ Hồn bắt chập tay phải vừa mới bị thương, đầu gối trái cong lại, tay áo phất lên, cánh tay sắt như thép vươn ngang, ngay một khắc cơ thể y đụng phải mặt đất, đã nâng lên đầu của Hạ Ngọc Ngôn.

Người trong lòng vết máu loang lổ, sắc mặt tím tái, trái tim Thác Bạt Hổ Hồn bất chợt đập mạnh hơn, một lúc lâu sau, cảm thấy trên người y truyền ra hơi thở yếu ớt, hần mới thở ra một hơi thật dài.

6. Chương 5

Khi Hạ Ngọc Ngôn lần thứ hai tỉnh lại thì, thấy được điều đầu tiên là một mỹ nam tử môi hồng răng trắng, nước da như tuyết. Mỹ nam tử vừa thấy Hạ Ngọc Ngôn tỉnh lại, liền nở nụ cười rạng rỡ với y, sau đó quay đầu về, vui vẻ gọi ra ngoài: “Đại ca, y tỉnh lại rồi!”

“Nơi đây là..” Hạ Ngọc Ngôn thật vất vả mới dời được ánh mắt ra khỏi người đối phương, ngơ ngác nhìn quanh một vòng, hoàn cảnh quen thuộc thoáng chốc khiến y như trượt chân vào vực sâu tuyệt vọng.

Quả nhiên đã bị bắt trở về...

“Ở đây đương nhiên là nhà ngươi, thế nào lại có biểu tình không thích như vậy?” Từ ngoài truyền vào tiếng nói tràn ngập đùa cợt và mang chút khàn khàn, theo âm thanh bước vào một người đủ để làm Hạ Ngọc Ngôn sợ đến hồn phi phách tán, Thác Bạt Hổ Hồn.

Thác Bạt Hổ Hồn đã thay một bộ y phục mới, áo bào vật trái bó sát người, quần dài cùng giày ống chớp bạc. Một thân trang phục đen, cộng thêm mái tóc dài rơi lả tả, khuôn mặt cứng cáp sắc bén cùng thần sắc mù sương, còn có đôi mắt hổ phát ánh lục rạng rỡ, đều khiến Hạ Ngọc Ngôn nhớ tới một loài dã thú hung mãnh cứ nhìn sòng sọc con mồi trong rừng rậm.

Đương nhiên rồi, bản thân hần chính là một con dã thú, do hồ hóa thành người, cho dù bề ngoài giống con người thế nào đi chăng nữa, vẫn luôn là một loài dã thú, ngang ngược, hung hãn, thô bạo, giáo hoạt, vô lễ! Trong lòng thầm kể rõ từng khuyết điểm một của Thác Bạt Hổ Hồn, hai tay bất tự giác siết chặt, động đến vết thương vừa mới băng bó ổn thỏa trên tay, mang đến đau đớn từng cơn.

Có lẽ là cơn đau nổi lên tác dụng, Hạ Ngọc Ngôn vốn trong lòng chứa đầy e ngại, đã dần dần trở nên trấn tĩnh, nằm trên giường, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Thác Bạt Hổ Hồn đang từ từ đến gần, y chỉ nói một câu.

“Nếu ngươi chạm vào ta thêm một lần, ta sẽ chết.”

Ngữ khí vẫn ôn hòa phẳng lặng như mọi khi, nhưng lại ẩn sâu quyết tuyệt, thanh âm vừa dứt, y liền nhắm chặt đôi mắt, không liếc nhìn Thác Bạt Hổ Hồn thêm lần nào nữa. Y không biết Thác Bạt Hổ Hồn có lưu ý sống chết của y hay không, chỉ biết là y tuyệt đối không sợ mình sẽ chết lại một lần nữa.

Bước chân của Thác Bạt Hổ Hồn phút chốc khựng lại, mắt hổ hung tàn trừng Hạ Ngọc Ngôn ở trên giường, sắc mặt âm tình bất định.

Hạ Ngọc Ngôn tuy rằng không mở mắt, nhưng cũng cảm giác được ánh mắt hung ác như kiếm của Thác Bạt Hổ Hồn, cắt xén đến nỗi da thịt y đau nhức, nhưng y đã tồn trước tâm chịu chết, vì vậy cho dù sợ y vẫn khép chặt đôi mắt, không hề động đậy. Y đã tâm tàn ý lạnh, chỉ nghĩ: so với tiếp tục nhu nhược chịu đựng lăng nhục, chẳng bằng chọc giận Thác Bạt Hổ Hồn, lấy cái chết mà giữ trọn khí tiết.

Hai người cứng đối cứng, một lúc lâu sau đó, Thác Bạt Hổ Hồn hừ lạnh một tiếng, lui về sau nửa bước.

Mặt trầm xoay người lại, hần không nói tiếng nào mà ra khỏi phòng ngủ, chỉ khi vén lên tấm vải bố thì phát sinh một tiếng động rất lớn, khiến hai người trong phòng đều giật nảy mình.

Cả người Hạ Ngọc Ngôn run lên một cái, sau đó len lén mở mắt ra, thấy hần lại chịu bỏ đi như vậy, đôi mắt không khỏi ngập đầy nét ngờ vực không dám tin tưởng.

Mấy ngày sau đều trôi qua yên ả, yên ả đến mức khiến Hạ Ngọc Ngôn có một loại ảo giác như cuộc sống mọi ngày vậy, đương nhiên, ảo giác chỉ là ảo giác mà thôi, mỗi ngày đều có tiếng người từ bên ngoài vọng vào, vẫn đang nhắc nhở y rằng, nhà của y đã bị một đám người xa lạ chiếm lấy rồi.

Âm vang từ ngoài vọng vào ngày càng âm ỉ nhốn nháo, từ cửa sổ nhìn ra, người đến đây càng lúc càng nhiều, hơn nữa đều là những đại hán bên hông mang đao, vẻ mặt hung hãn, người sáng suốt chỉ cần nhìn cũng biết họ không phải người thiện lương gì rồi. May là, họ chỉ lớn vồn quanh nhà mà thôi, chưa bao giờ bước chân vào phòng ngủ, mấy ngày nay người tới chăm sóc y sinh hoạt đều là vị mỹ nam tử mà hôm trước mở mắt ra nhìn thấy, tên là Bộ Tử Đường.

Bộ Tử Đường là đại phu có tiếng, khác với đám người Thác Bạt Hổ Hồn, người này không chỉ tướng mạo tuấn mỹ, hơn nữa nói năng khéo léo, cử chỉ hữu lễ, “Thác Bạt Hổ Hồn là nghĩa huynh của ta, ta đứng hàng thứ tư, họ đều gọi ta là tứ đệ, Hạ công tử nếu như không ngại có thể gọi ta là Tử Đường.”

Đối mặt với một người có tướng mạo âm nhu tuấn mỹ lại khiêm nhường như Bộ Tử Đường, Hạ Ngọc Ngôn thực sự không có cách nào lạnh nhạt đối đãi được, chỉ phải khép mí mắt, đáp trả một câu, “Không cần khách khí như vậy, gọi ta Ngọc Ngôn là được.”

“Tốt quá! Ngọc Ngôn, ta đây sẽ không khách khí nữa đâu.” Bộ Tử Đường nở nụ cười rục rỏ nắm lấy tay Hạ Ngọc Ngôn.

Từ đó trở đi, hai người bỗng chốc nói chuyện với nhau, Bộ Tử Đường có giọng nói êm tai, rất có kỹ xảo, hơn nữa trong câu chữ lại hết sức lấy lòng, Hạ Ngọc Ngôn bất tri bất giác trở nên thân cận với hắn.

Hôm nay, trong lúc Bộ Tử Đường xoa thuốc lên vết thương trên người y thì, nói: “Tam ca ra tay thật là nặng, mấy vết bầm này không biết đến chừng nào mới tan đây.”

Hạ Ngọc Ngôn hạ mí mắt, nhìn những chỗ máu bầm, trầy da lớn nhỏ rải rác trên toàn thân trần trụi của mình, thầm nghĩ: Những vết thương này đâu phải chỉ do một mình tam ca người tạo ra?

“Ngọc Ngôn, kỳ thực... Đại ca không phải xấu như ngươi nghĩ đâu.” Bộ Tử Đường sắc bén biết nhường nào, lập tức biết rõ trong lòng y nghĩ gì. Hạ Ngọc Ngôn không đáp trả, y đương nhiên không phải nghĩ Thác Bạt Hổ Hồn không xấu, không lên tiếng chỉ vì tránh để Bộ Tử Đường khó xử mà thôi.

“Ngươi biết không? Hôm ấy ngươi bất tỉnh là do đại ca ôm ngươi về đó.”

Nghe được Bộ Tử Đường nói, Hạ Ngọc Ngôn mới biết thì ra là hôm đó là do Thác Bạt Hổ Hồn ôm y về, đương nhiên có chút kinh ngạc, Bộ Tử Đường thấy trong mắt y gợn lên tia sáng, biết mình đã khiến y hứng thú rồi, đắc ý cười một cái ở góc độ mà y nhìn không thấy, đồng thời khéo léo phụng khê nhường lên, dường như có chút kiêng dè nhìn thoáng qua bên ngoài, dè dặt giọng xuống nói với Hạ Ngọc Ngôn.

“Khi ấy, lúc mà ta vừa đến, chỉ thấy Đỗ Nam ngồi dưới đất dè vết thương kêu đau, sau đó đại ca liền ôm ngươi vội vã chạy vào. Lúc đó tay phải của đại ca cũng đang chảy máu, máu vẫn chảy từ ngoài vào trong nhà, nhất thời dọa ta nhảy dựng, nhưng mà đại ca không cho phép ta băng bó, chỉ hét lên muốn ta nhìn tình trạng của người trước.”

Bụng dạ của Thác Bạt Hổ Hồn... Tốt như vậy sao? Hạ Ngọc Ngôn đương nhiên không tin, mím môi lại, bất tự giác lắc đầu.

Bộ Tử Đường biết lay động y không được, lập tức dặm thêm chút muối, “Kỳ thực ngươi chỉ vì thể hư sức yếu mới ngất đi thôi, hoàn toàn không sao hết, trái lại vết thương trên tay đại ca sâu đến mức nhìn thấy được cả xương, không trị không được, nhưng mà đại ca vẫn muốn ta cứu người trước, đợi sau khi ta khám cho người từ trên xuống dưới kỹ càng rồi, bảo chứng không có gì đáng lo, đại ca mới để ta hạ châm băng bó cho mình. Sắc mặt của đại ca lúc ấy trắng nhợt đến đáng thương, bởi vì mất máu nhiều quá, ngay cả đứng cũng không vững.”

“Không liên quan đến ta.” Hạ Ngọc Ngôn lạnh nhạt đáp lại một câu, nghĩ thầm: Tính cách của Bộ Tử Đường cho dù có tốt, trong chuyện này cũng khó tránh sẽ nghiêng về phía nghĩa huynh của mình, sẽ mất đi công đạo, người bị hại là y mà không phải Thác Bạt Hổ Hồn, đáng thương... từ này làm sao có thể dùng trên kẻ làm hại người khác?

“Bởi vì cứu người, tay phải của đại ca bị thương rất nặng, hơn nữa mấy ngày nay, kể cả một bước đại ca cũng không chịu vào đây, cũng bởi chỉ vì một câu nói của người, tính tình của đại ca đó giờ rất bừa bãi, ta cũng chưa từng thấy đại ca nhân nhượng chuyện gì.”

Hạ Ngọc Ngôn nghe đến thực sự chán ghét rồi, liền nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Tử Đường, ta mệt lắm, muốn nghỉ ngơi một lát.”

Thấy bộ dạng y không muốn tiếp tục nghe thêm nữa, Bộ Tử Đường cũng thức thời, phất phất vạt áo đứng lên, cho đến khi bước đến cạnh cửa, bỗng nhiên dừng chân, quay đầu lại, nhẹ giọng nói.

“Ngọc Ngôn, ta cùng đại ca đã kết bái hơn mười năm rồi, chưa từng thấy đại ca đối xử với ai tốt như vậy.”

Dứt lời, liền đi ra ngoài.

Thế nhưng lời hần nói đã truyền được vào tai Hạ Ngọc Ngôn rồi, lông mi khép lại của y run lên, vùng thái dương khẽ nhú lại.

Trưa hôm sau, mùi cơm canh truyền đến, vừa tỉnh bụng đã đói lợc cộc, Hạ Ngọc Ngôn vừa mở mắt, đúng lúc trông thấy Thác Bạt Hổ Hồn dùng khay gỗ bưng hai phần cơm bước vào.

Vài ngày qua đều là do Bộ Tử Đường đưa cơm cho y, thấy hần đột nhiên đi vào như vậy, Hạ Ngọc Ngôn không khỏi căng thẳng cả người.

“Tứ đệ đã ra ngoài, tiểu Đổ không chịu vào.” Thác Bạt Hổ Hồn biết y khẩn trương, lạnh lùng nói một câu, sau khi đặt phần cơm của y lên trên giường rồi, hần liền cầm một phần của mình đến gần bàn vuông trong phòng.

Vì sao phải nói với mình, hần muốn giải thích sao? Hạ Ngọc Ngôn thầm kinh ngạc.

Thác Bạt Hổ Hồn nhìn lại, thấy y vẫn chưa động đũa, lông mày nhíu lại, “Người mau ăn cho xong, để ta còn dọn chén lại.”

Dứt lời, hần liền không để ý tới Hạ Ngọc Ngôn nữa, cầm lấy đũa dùng bữa luôn, tay phải của hần bị thương chưa khỏi, chỉ có thể dùng tay trái kẹp đũa trúc, chọt vào một miếng thịt ba chỉ, run run tay đưa vào trong miệng.

Thấy động tác ngốc nghếch đó của hần, trong đầu Hạ Ngọc Ngôn không khỏi hiện lên những lời mà lúc sáng Bộ Tử Đường đã nói với y, còn nhớ lại lúc trước Thác Bạt Hổ Hồn vì cứu y mà dùng tay nắm lấy lưỡi dao, máu tuôn không ngừng, y rút cuộc cũng nhẹ dạ, trong nhất thời xung động, nhin không đáng gọi một tiếng, “Người...”

Thanh âm vừa mới ra khỏi miệng, Hạ Ngọc Ngôn lập tức hối hận rồi, nhưng trông thấy Thác Bạt Hổ Hồn đã dùng tay, nhìn y không chuyển mắt, y cho dù không tình nguyện cỡ nào đi nữa, cũng chỉ phải nói ra, “Cần ta giúp người không?”

Thác Bạt Hổ Hồn chính là chờ một câu nói này của y, tức thì bưng cơm canh lên đi tới giường ngồi xuống.

Ngơ ngác nhìn cơm canh ở trước mặt, rồi mới nhìn về mặt như cười như không của Thác Bạt Hổ Hồn, Hạ Ngọc Ngôn hiểu rõ tình thế trước mắt đã là cười trên lưng cọt, chỉ phải nhíu mày liếc, tiếp nhận đũa trúc cùng thìa trong tay Thác Bạt Hổ Hồn.

Múc một thìa cơm trắng, rồi đặt một mảnh thịt nhỏ trên cơm, sau đó đưa đến bên môi Thác Bạt Hổ Hồn.

Thác Bạt Hổ Hồn không mở miệng ngay, mắt hỏ dưới đôi mày kiếm ngạo nghệ chỉ yên lặng nhìn tay y, “Còn đau không?”

Biết Thác Bạt Hổ Hồn nói chính là vết trầy, vết cắt trên tay mình, Hạ Ngọc Ngôn khẽ khép đôi mi cánh quạt, nhẹ nhàng đáp một câu.

“Cũng đỡ rồi.”

Vết thương trên tay y vốn chỉ là ngoài da thịt, hơn nữa mấy ngày nay Bộ Tử Đường đã dùng thuốc trị thương tốt nhất cho y, vết thương đã khép lại từ lâu, chỉ để lại dấu vết hồng hồng.

Nhìn mấy vết hồng nhật chưa khỏi trên hai tay của y, Thác Bạt Hổ Hồn vốn định đưa tay sờ lấy, tay trái vừa mới đưa ra không trung, đầu vai của Hạ Ngọc Ngôn đã run rẩy mất rồi.

Thác Bạt Hổ Hồn trông thấy thế, bỗng nhiên nhớ tới câu nói kiên quyết mà mấy hôm trước y đã nói qua, đầu ngón tay cứng đờ, lại thu hồi về, lông mày nhướng cao, giọng nói lạnh lẽo trầm thấp vang lên: “Người yên tâm! Tạm thời ta không có hứng thú bức tử ngươi, đừng đánh giá Thác Bạt Hổ Hồn ta quá thấp, ta nếu thật sự muốn làm gì đó với ngươi, cũng cần ngươi cam tâm tình nguyện!”

Ngụ ý bên trong, đúng là cực kì cuồng vọng, Hạ Ngọc Ngôn nghe được hẳn nói thế, mặc dù cảm thấy buồn cười, nhưng đồng thời cũng an lòng hơn, nếu Thác Bạt Hổ Hồn muốn y cam tâm tình nguyện vâng theo, vậy trong khoảng thời gian ngắn này sẽ không cưỡng bức gì y nữa.

Hai người đều mang theo suy nghĩ khác nhau, bầu không khí cũng vì vậy mà ngưng đặc, một lát sau đó, Hạ Ngọc Ngôn mím môi lại, tay cầm thìa nâng lên cao hơn.

Thác Bạt Hổ Hồn hợp tác mở miệng ra, ăn sạch từng ngụm một cơm canh, con mắt cũng không ngừng phiêu phiêu trên người Hạ Ngọc Ngôn. Y ngồi ở đầu giường, sau lưng dựa vào gối xanh thêu hoa có chút cũ, chân chỉ đắp đến vòng eo, lộ ra nửa thân trên trần trụi, da thịt trắng tuyết còn rải lên những vết bầm chưa tan, đầu vai bằng phẳng, mái tóc dài không bó buộc mà chỉ rơi lả tả dọc theo cánh cổ thon dài, đuôi tóc nhọn nhọn phiêu diêu bên hai viên hạt châu sắc hồng nhật. Cảnh đẹp như tranh, Thác Bạt Hổ Hồn đương nhiên không quản được mắt mình, không chỉ có hắn, Hạ Ngọc Ngôn cũng có vẻ không yên lòng, mắt phượng không ngừng nhìn ra cửa sổ nhỏ nhỏ duy nhất trong phòng.

Ngoài cửa sổ, gió thu rào rạc, quế vàng thơm hương, vài con ngựa bị trói dưới tàng cây hoa quế, cúi đầu gặm cỏ.

Đôi mắt ôn hòa bất tri bất giác trở nên sáng trong, tràn ngập mong chờ. Thác Bạt Hổ Hồn nhận thấy được thần sắc của y, một tia sáng nhanh chóng hiện ra trong mắt hắn.

“Ngọc Ngôn, chào buổi sáng!” Sáng hôm sau, Hạ Ngọc Ngôn tỉnh lại, vừa mới lau mặt xong, Bộ Tử Đường liền kích động chạy vào, “Ngươi xem ta đem cho ngươi cái gì?”

“... Đây là...?” Nhìn y phục trên tay hắn, Hạ Ngọc Ngôn nheo mắt lại, một ý niệm khiến y hoài nghi lại không dám tin tưởng dần dần mọc lên trong đầu.

“Ngươi thích bộ nào?” Bộ Tử Đường mặt ngọc hàm tiếu, bày ra từng bộ từng bộ y phục.

Hạ Ngọc Ngôn mang đầy nghi hoặc, chỉ đáp: “Đều rất đẹp.”

“Vậy để ta làm chủ đi!” Bộ Tử Đường lấy ra một bộ trường bào cổ tròn vạt xanh, hai bên xẻ ra, chỉ bạc ven mép, nói với Hạ Ngọc Ngôn: “Để ta mặc vào giúp ngươi.”

“Tử Đường... Mấy bộ y phục này...” Hạ Ngọc Ngôn chần chờ, lúc trước, Thác Bạt Hổ Hồn vì hiếp bức y mà cởi sạch hết y phục của y, nhét y trên giường, khiến y chỉ có thể lấy chăn che thân, chuyện này đương nhiên khiến y thấy thẹn, Bộ Tử Đường tính tình ôn nhu, nhìn không đành mới muốn giúp y, y đương nhiên rất vui, nhưng nếu vì thế mà liên lụy Bộ Tử Đường, y thực sự thấy bất an trong lòng.

“Ngọc Ngôn, ngươi hiểu lầm rồi!” Bộ Tử Đường thấy sắc mặt y, lập tức hiểu ra ngay, cười hai tiếng ha ha, nói: “Mấy bộ y phục này đều do đại ca phân phó ta đem vào, đại ca chê y phục của ngươi chất liệu không tốt, hôm qua cố y cười khoái mã chạy vào trong thành mua mấy bộ mới về.”

“Hắn?” Hạ Ngọc Ngôn càng không tin được, con mắt tròn tròn.

“Đúng! Chính là hắn!” Bộ Tử Đường gật đầu khẳng định, đưa tay đỡ Hạ Ngọc Ngôn ngồi bên giường, đầu tiên cầm lấy áo trong trắng tuyết mặc vào giúp y trước.

“Xin để ta tự mặc.” Hạ Ngọc Ngôn ngại ngần lắc đầu, cự tuyệt sự hỗ trợ của Bộ Tử Đường. Hai chân của y tuy rằng động đậy không được, nhưng hai tay có thể, loại việc nhỏ như mặc quần áo thế này, y ứng phó được.

“Vậy được rồi! Nếu có chuyện gì thì gọi ta.” Bộ Tử Đường lo lắng căn dặn một tiếng, lập tức xoay người, đưa lưng về phía y, đứng lặng một bên.

Hạ Ngọc Ngôn đem tiết khổ mặc trước, sau đó khoác trường bào, chỉ có lúc khom người mang hài vớ có hơi chật vật, nhưng cũng nhanh chóng thành công.

Biết y đã ăn vận chỉnh tề rồi, Bộ Tử Đường mới quay đầu lại.

“Luôn cảm thấy thiếu gì đó...” Bộ Tử Đường trầm ngâm suy nghĩ, đi xung quanh Hạ Ngọc Ngôn một vòng, hần mới nhận ra, đưa tay bới mái tóc dài của Hạ Ngọc Ngôn lên đỉnh đầu, rút ra trâm bạc trên búi tóc của mình, cắm ngang vào đó.

“Như vậy đẹp hơn.” Thỏa mãn gật đầu, bên ngoài đã truyền vào giọng nói trầm thấp mà khàn khàn của Thác Bạt Hổ Hồn.

“Tứ đệ, đã xong chưa?”

“Xong này giờ rồi! Đại ca, người mau vào xem! Ngọc Ngôn mặc bộ mà đại ca chọn hết như công tử thế gia! Hiện tại đệ mới biết, ánh mắt của đại ca rốt cuộc tốt biết chừng nào!”

Bộ Tử Đường lớn giọng nói, Thác Bạt Hổ Hồn đã khẩn cấp chạy vào, khi nhìn thấy Hạ Ngọc Ngôn ngồi ở trên giường thì, bước chân bỗng khựng lại.

Người kia... Thật là đẹp!

Trường bào màu sắc thanh nhã vừa vặn trên cơ thể thon dài, trâm bạc cài nghiêng trong sợi tóc đen mượt, hình thành một búi tóc rời rạc, tóc dài vươn theo gương mặt trắng nõn, ngũ quan tuy không phải tuyệt mỹ, nhưng chứa đầy nét thanh tú của văn nhân, còn có sự dịu dàng khiến Thác Bạt Hổ Hồn động lòng nhất.

Hần nhìn Hạ Ngọc Ngôn không nháy mắt, ánh sáng rạng rỡ trong đôi mắt xanh biêng biếc, nóng cháy như lửa, Hạ Ngọc Ngôn không khỏi đỏ mặt, nghiêng đầu qua một bên. Thác Bạt Hổ Hồn phát hiện thì cuống quýt thu liễm tâm thần, phô ra thần sắc lãnh tĩnh, vươn tay, nói với Hạ Ngọc Ngôn: “Khí trời hôm nay rất tốt, có muốn đi ra ngoài?”

Đề nghị của hắn, đối với một người bị nhốt lâu ngày mà nói, quả thật là một mê hoặc rất lớn, Hạ Ngọc Ngôn không khỏi quay đầu lại, ngơ ngác nhìn bàn tay hắn vươn ra.

Ra ngoài... Một câu nói đơn giản như thế, một việc làm giản đơn như thế, nhưng mà, nếu trước đó không chịu nắm tay hắn, hoàn toàn không cách nào đạt được.

Hạ Ngọc Ngôn nhẹ nhàng giương mắt, quan sát Thác Bạt Hổ Hồn đứng trước mặt y, hắn có vẻ ngoài rất cao lớn, vóc người cường tráng đến nỗi cho dù y phục che lấp cũng có thể nhìn thấy đường nét trên cơ thể, hắn cũng rất anh tuấn, ngũ quan sắc bén, đôi môi mỏng đến rõ ràng, mỏng đến mức khiến người nhớ đến lưỡi kiếm bén ngọt.

Hắn đang cười, khóe môi hơi nhếch lên, một nụ cười giả vờ thân mật, thế nhưng đôi mắt hổ lấp lánh hữu thần kia sớm đã bán đứng hắn rồi, đôi mắt xanh biếc đó toát ra sắc bén cùng ngạo mạn vô pháp che giấu — đó là ánh mắt nắm chắc thắng lợi.

Bên ngoài có trời xanh mây trắng, có gió thu khoan khoái nhẹ nhàng, còn có hoa quế vàng óng thơm hương, mê hoặc như vậy ai có thể chống cự được? Cổ họng khê lên xuống, Hạ Ngọc Ngôn chậm rãi đưa tay phải ra... Cho dù không thể đoạt được tự do chân chính, ít nhất, xin hãy để y hô hấp được một hơi thở tự do.

Nhìn tay y dần dần nâng lên, khóe môi của Thác Bạt Hổ Hồn càng nhếch cao hơn, cười càng đắc ý. Muốn y chịu khuất phục, chỉ là như thế này thôi!

Đầu ngón tay trắng trẻo trước khi chạm đến bàn tay của Thác Bạt Hổ Hồn, bỗng nhiên run lên, sau đó, nhanh chóng lùi về sau.

“Người...?” Thấy động tác của y, Thác Bạt Hổ Hồn thoáng chốc hăng tim.

Hạ Ngọc Ngôn im lặng không nói, chỉ nghiêng đầu qua một bên, nhìn tường, răng cắn chặt lấy môi. Đáng thẹn! Nếu không phải thấy nụ cười tự cho mình đúng của Thác Bạt Hồ Hồn, y đã khuất phục rồi. Trong lúc thảm trách cứ mình, răng y càng cắn chặt thêm, chảy ra một vết máu.

“Đừng cắn!” Thác Bạt Hồ Hồn nhướn mày, đưa tay bóp cằm y, Hạ Ngọc Ngôn phản xạ đưa tay ra, “Bốp!” một tiếng, vừa vịn trúng vào mu bàn tay của hắn.

Sắc mặt của Thác Bạt Hồ Hồn nhất thời trầm xuống, tay trái siết thành nắm đấm, xương ngón tay răng rắc không ngừng, Bộ Tử Đường thấy tình thế bất hòa, vội vã đi lên hai bước, kéo hắn lại, “Đại ca, Ngọc Ngôn chỉ là nhất thời không cẩn thận mà thôi, đại ca đừng trách y!”

“Hừ!” Thác Bạt Hồ Hồn không nói, mắt hồ lạnh lùng trừng Hạ Ngọc Ngôn, Bộ Tử Đường chỉ phải chuyển hướng nói với Hạ Ngọc Ngôn: “Ngọc Ngôn, đại ca chỉ là có ý tốt, người nhanh xin lỗi đại ca đi!”

Mắt hổ phát sáng, lạnh lẽo như tên, Hạ Ngọc Ngôn rõ ràng đã sợ đến run người, nhưng cứ một mực cắn chặt môi, nửa chữ cũng không chịu nói.

Trừng mắt y một lát, cơn tức của Thác Bạt Hồ Hồn trái lại dần dần hạ xuống, người này nhìn thì mềm yếu, kỳ thực quật cường vô cùng. Hắn không phải sớm đã lĩnh giáo qua rồi sao? Cũng vì nguyên nhân chính là vậy, dục vọng chinh phục mới càng thêm dâng cao.

Nhếch môi cười nhạt, Thác Bạt Hồ Hồn xoay người bước đi, trước khi đi, hắn nói với Bộ Tử Đường: “Tứ đệ, đem xe đẩy vào đây, để y ra ngoài hít thở không khí.”

Thấy hắn xoay người, thần kinh căng thẳng của Hạ Ngọc Ngôn chợt thư giãn lại, thân thể bỗng mềm nhũn, lúc này mới biết mồ hôi lạnh đã ướt cả tấm lưng, đang định đưa tay lau, bỗng nhiên nghe Thác Bạt Hồ Hồn nói thế, lập tức ngăn người, ngẩng đầu lên, đã thấy Thác Bạt Hồ Hồn đi xa rồi.

Bộ Tử Đường nắm tay y, thay y vui vẻ, nhưng Hạ Ngọc Ngôn lại cười không nổi, trong lòng chỉ nhớ tới một câu tục ngữ: Vô sự xum xoe, phi gian tức đạo. Nhưng mà vô luận Thác Bạt Hồ Hồn có rắp tâm gì, có thể ra ngoài mở rộng gân cốt, cũng xem như là chuyện tốt rồi.

Nghĩ tới đây, Hạ Ngọc Ngôn nhin không được mỉm cười, sáng lạn như hoa mới nở, lại không biết nụ cười này từ lâu đã rơi vào trong mắt của Thác Bạt Hồ Hồn đang dừng chân nhìn trộm ngoài cửa sổ, hắn cũng cười — nụ cười quyết chí phải đạt được.

7. Chương 6

Nhàn hạ dưới tàng cây, ngưỡng nhìn trời cao mây thoảng, gió thu mát lành thổi đưa, cuốn lấy những cánh hoa rụng, Hạ Ngọc Ngôn đưa tay hứng lấy, nhiều đóa quế vàng khê rơi vào lòng bàn tay trắng trẻo, được đầy hương thơm, khi gió lại thoảng qua lần nữa, hoa quế nhẹ rơi xuống đất, rụng rả như vàng rơi.

Trời xanh mây trắng, sắc vàng đầy đất, cách đó không xa con ngựa thong thả gặm cỏ, những người khác đều đã đi lên núi săn bắn, chỉ để lại bảy, tám gã hán tử vờn quanh giếng nước rộn rã ồn ào, Hạ Ngọc Ngôn đứng xa mà trông, lộ ra một nụ cười thư thả.

Khí trời kim phong ngọc lộ, lại hiếm khi có tâm tình trầm bổng nhàn hạ như thế này, điều duy nhất khiến y khó chịu chính là ánh mắt ở cạnh đó truyền đến.

Thác Bạt Hồ Hồn an vị trên một tảng đá ở bên trái, Hạ Ngọc Ngôn ngồi dưới tàng cây bao lâu, hắn cũng ngồi ở đó nhìn y bấy lâu, ánh mắt sáng chói, tuy rằng không dấu không vết, song cũng đủ khiến cả người Hạ Ngọc Ngôn khó chịu, ánh mắt của Thác Bạt Hồ Hồn không lạnh lẽo cũng không sắc bén, chỉ tựa như một ngọn lửa bùng cháy, vây chặt lấy Hạ Ngọc Ngôn.

Thân thể dần trở nên nóng hơn, Hạ Ngọc Ngôn bắt an ôm hai vai, cắn môi, lòng cứ không yên.

Đột nhiên nhường bước, đột nhiên tốt lành, đột nhiên nhìn chăm chăm như thế. Không có gì đáng sợ hơn việc bị một kẻ lòng mang ý đồ nhìn sòng sọc thèm khát như vậy, y thậm chí còn không rõ Thác Bạt Hồ Hồn muốn làm gì với y nữa kia...

Hạ Ngọc Ngôn nghĩ: bước cũng là đao, lùi cũng là đao, có lẽ y nên hỏi cho rõ ràng, còn đỡ hơn phải phiền lòng thế này!

Ngón tay đặt lên hai bánh xe, muốn cử động, nhưng bỗng nhiên lại trở nên sợ sệt.

Mí mắt khẽ nâng, lén lút nhìn về phía Thác Bạt Hồ Hồn, đường nhìn rình rập đó lập tức bị phát hiện, Thác Bạt Hồ Hồn còn nhìn y cười toe toét, lộ ra hai hàm răng trắng bóng.

Ráp tâm bắt lương! Ráp tâm bắt lương! Trong lòng liên tục tụng niệm, Hạ Ngọc Ngôn càng thêm sợ hãi nghĩ: có lẽ không nên hỏi nữa... Thật đáng sợ! Trong lúc y do dự giây giũa, phía trước bỗng vang lên vài tiếng rối loạn, Hạ Ngọc Ngôn nghe tiếng ngẩng đầu lên, chỉ thấy hai bóng người đang đi ở con đường nhỏ, dần dần lại gần.

Mấy gã hán tử đang vui đùa ồn ào bên giếng đều ngừng lại, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn hai người đó. Hạ Ngọc Ngôn định thần lại rồi, liền nhận ra họ là ai.

“Ngưu đại thúc, tiểu Ngưu, sao hai người lại đến đây?” Đẩy xe gỗ, Hạ Ngọc Ngôn chào đón họ mà kinh ngạc không thôi.

“... Đã vài ngày không thấy phu tử xuất hiện trong thôn, phòng học cũng đột nhiên ngừng dạy, ta có chút lo lắng, vì thế mang theo tiểu Ngưu đến xem thử. Hạ phu tử, phu tử... Không có chuyện gì chứ?” Ngưu đại thúc vừa nói, vừa nhìn vài kẻ xa lạ ở bốn phía, sau đó đề thấp giọng hỏi: “Hạ phu tử, bọn họ là ai vậy?”

“...” Hạ Ngọc Ngôn còn chưa kịp trả lời thì giọng nói khàn khàn trầm thấp của Thác Bạt Hồ Hồn đã chêm vào: “Ta là biểu huynh của Ngọc Ngôn, là một người làm ăn, mấy ngày trước đi ngang qua đây sẵn tiện ghé thăm, vài người khác đều là người làm của ta.”

Không biết từ lúc nào, Thác Bạt Hồ Hồn đã đi tới bên cạnh y, Ngưu đại thúc giương mắt nhìn, chỉ thấy hắn có ngũ quan sắc bén, hai mắt không giống người thường, là một màu xanh biếc, hơn nữa tia nhìn hung hãn, cả người tràn ngập khí tức khiến người khiếp sợ, tỉ mỉ quan sát xong rồi, Ngưu đại thúc càng thêm nghi hoặc.

“Hạ phu tử, người này thật sự là biểu huynh của phu tử?”

“Hắn...” Hạ Ngọc Ngôn ngẩng đầu, muốn nói lại ngừng, trong lòng y hiểu rõ tình huống trước mắt là cơ hội có một không hai, y cần phải dùng hết phương pháp ám chỉ gợi ý, để Ngưu đại thúc biết y đã bị cưỡng ép, bắt nạt.

Trong đầu vội vã tính toán, ánh mắt lưu chuyển bất định, kinh ngạc phát hiện những gã hán tử vốn đang vui đùa bên giếng đã bao vây từ phía sau, trong mắt lộ ra tàn bạo, thậm chí có vài gã đã dùng tay đặt ở trên chuôi đao.

Thác Bạt Hồ Hồn cúi người xuống, dính sát vào tai y, dùng giọng điệu vừa mềm nhẹ vừa âm trầm đủ cho một mình y có thể nghe được mà nói, “Ngọc Ngôn, đệ có gì muốn nói? Cứ trực tiếp nói ra đi! Ta hoàn toàn không ‘lưu ý’!”

Ngự ý uy hiếp quá sáng tỏ, cổ họng trắng ngần của Hạ Ngọc Ngôn bất an lên xuống, Thác Bạt Hồ Hồn đang nhắc nhở y, nếu y có chút cử động khác thường, hắn chỉ cần một chỉ thị, một ánh mắt, Ngưu đại thúc với tiểu Ngưu sẽ lập tức chôn thân tại đây.

Sắc mặt Hạ Ngọc Ngôn nhất thời trắng bệch, Ngưu đại thúc tuy nghe không được lời Thác Bạt Hồ Hồn vừa nói, nhưng chỉ cần quan sát thần sắc y, trong lòng đã biết khác thường, lập tức dùng mắt ra hiệu với con mình, đưa tay về bên hông, rút ra đao sẵn.

“Đại ca.” Một gã hán tử vây ở phía sau họ cũng nắm chặt cán đao, đồng thời nhìn về phía Thác Bạt Hồ Hồn, chỉ đợi hắn ra lệnh một tiếng, giết người diệt khẩu.

Tình thế hiện tại đã trở nên giương cung bạt kiếm, sắc mặt Hạ Ngọc Ngôn trắng xanh, trong lòng tràn đầy lo lắng bất an, đám người của Thác Bạt Hổ Hồn người đông thể mạnh, mỗi người đều dũng mãnh cường tráng, nếu rút đao ra, đừng nói chỉ có hai người Ngưu đại thúc với tiểu Ngưu, cho dù tập hợp hết trai tráng trong làng, e rằng cũng khó địch lại.

Nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy Thác Bạt Hổ Hồn khoe môi mỉm cười, hiện ra một tia sát khí vô hình, Hạ Ngọc Ngôn không ngừng đấu tranh, cuối cùng cũng quyết tâm, cắn răng một cái, mở miệng nói: “Ngưu đại thúc, huynh ấy đích thật là biểu huynh của ta.”

“Hạ phu tử, nếu là biểu huynh của phu tử, vì sao ta chưa từng gặp qua?” Ngưu đại thúc vẫn hoài nghi như cũ.

“Huynh ấy là do tỷ tỷ của mẫu thân ta sinh ra, chỉ là di đã dọn đi lúc ta còn quá nhỏ, còn huynh ấy thì vẫn luôn ở bên ngoài làm ăn, nhiều năm như vậy mới lần đầu hồi hương, cho nên thúc không biết huynh ấy là đương nhiên.” Trên mặt nở một nụ cười gượng gạo, Hạ Ngọc Ngôn giải thích tỉ mỉ, chỉ mong hai người họ nhanh chóng rời khỏi đây, để tránh liên lụy phải người vô tội.

“Ra là vậy...” Lúc bấy giờ Ngưu đại thúc mới gật đầu, cầm đao sẵn về bên hông.

Thấy Hạ Ngọc Ngôn biết điều như vậy, Thác Bạt Hổ Hồn ở bên cạnh nhìn này giờ thỏa mãn không ngớt, gật đầu với mấy gã hán tử ở phía sau, ý bảo họ tản ra, không cần đề phòng nữa.

Chuyện đã đến bây giờ vốn nên đặt dấu kết, ngờ đâu tiểu Ngưu vốn vẫn đứng sau lưng Ngưu đại thúc, nhìn Thác Bạt Hổ Hồn với ánh mắt tràn ngập hiếu kỳ, bỗng reo lên: “Cha, cha có thấy không? Con người của người này là màu lục đó, y chang con hổ mà hôm trước con dùng tên bắn trúng.”

Lời vừa dứt, sắc mặt Thác Bạt Hổ Hồn lập tức trầm xuống, vết thương trên lưng mơ hồ đau đớn, nhắc nhở hắn, chính là tên tiểu tử ngăm đen này đã bắn tên hắn.

Thấy trong mắt hắn ngập đầy sát khí, Hạ Ngọc Ngôn hoảng hốt, chủ động đặt tay lên mu bàn tay hắn, “Không được!”

Về mặt tiếng nói đều là hoảng sợ bất an, Thác Bạt Hổ Hồn liếc mắt nhìn, thấy trong mắt Hạ Ngọc Ngôn chứa đầy cầu xin, tay y nắm chặt tay hắn đến phát đau, ngón tay thì run rẩy thấp thỏm.

Tâm tình của Thác Bạt Hổ Hồn nhất thời tốt lên, ngẩng đầu, nói với Ngưu đại thúc: “Các người còn có chuyện gì? Nếu không còn thì đi dùm!”

Trong lời nói rõ ràng rành mạch là hạ lệnh trục khách, Ngưu đại thúc gãi gãi đầu, nghĩ thầm: Thân thích của Hạ phu tử thật khó gần! Nói thầm một lát, hắn cũng ngại ở lại đây quấy rầy, nói với Hạ Ngọc Ngôn một tiếng xong, dẫn con trai rời đi.

Thấy hai người họ an toàn trở về, Hạ Ngọc Ngôn buông lỏng toàn thân, lại thấy Thác Bạt Hổ Hồn dùng ánh mắt như cười như không nhìn mình, lúc này mới nhận ra y vẫn còn đang nắm chặt tay hắn.

Lúng túng rút tay về, nhưng lại bị người kia nắm lấy.

“Không phải đã nói ta không thể đụng vào người sao? Vậy vì sao đụng ta?” Linh hoạt trở tay, bọc lấy bàn tay mềm mại của Hạ Ngọc Ngôn, Thác Bạt Hổ Hồn ngả ngón trêu đùa.

“Buông tay!” Hạ Ngọc Ngôn cố sức rút tay về, Thác Bạt Hổ Hồn nào chịu buông, chỉ cười trêu: “Gấp làm gì? Ta rất là rộng lượng, không ngại để người sờ thêm một lát.”

Tay phải của hắn vì đã bị trúng đao, dùng vải bó băng lại, tuy rằng chỉ có thể dùng ba phần sức nhưng cũng đủ cầm chặt lấy tay Hạ Ngọc Ngôn đến không thể động đậy.

“Ngươi...” Hạ Ngọc Ngôn vừa thẹn vừa gấp, mặt đỏ tới mang tai, hung hãn không biết từ đâu mà ra, nắm ngón dùng hết sức nhéo lòng bàn tay của hắn.

Thác Bạt Hổ Hồn đau đến lông mày nhíu chặt, tay bất tự giác lỏng ra, Hạ Ngọc Ngôn mượn cơ hội tốt này nhanh chóng rút tay về, che ở sau lưng, âm thầm đắc ý, nhưng lại trông thấy sắc mặt Thác Bạt Hổ Hồn trắng đi, tay trái nâng lấy tay phải, khẽ run lên.

Mắt thấy vết đỏ nhạt chảy ra khỏi tấm vải băng, Hạ Ngọc Ngôn lập tức hiểu ngay, cả mặt trắng bệch, cắn môi, vô thức nhìn hẩn.

Thác Bạt Hổ Hồn không có mắg chữi y, chỉ dùng tay trái cời nút thắt trên vải băng, tháo tấm vải ra. Vết thương dùng châm may lại không có bị nứt, nhưng chảy ra một chút máu, Thác Bạt Hổ Hồn cau mày, tiện tay lau vết máu rồi thôi.

Nào có ai xử lý vết thương như thế? Hạ Ngọc Ngôn thấy, mày liễu nhú chặt, dùng hết sức nhẩn nại mà không thềm để ý đến hẩn.

Trong lúc nóng lòng, một con ngựa thông thả chậm rãi đi đến gần Hạ Ngọc Ngôn, cúi cổ xuống, dùng đôi mắt to đen tròn hiểu kỳ nhìn y.

“A!” Hạ Ngọc Ngôn kinh hỉ gọi một tiếng, cổ lấy gan đưa tay ra sờ mặt nó, màu da rám nắng vô cùng trơn mượt, xúc cảm rắn rỏi mà tràn đầy đàn hồi, Hạ Ngọc Ngôn cảm thấy vô cùng mới mẻ, bàn tay khẽ xoa khắp mặt nó, con ngựa cũng có vẻ rất vui, dùng mũi thân thiết cọ cọ mặt y.

Bờm ngựa mềm mại dọc theo cái cổ trơn loáng, gãi ngứa bên cổ Hạ Ngọc Ngôn, y ngứa đến cười ha ha, Thác Bạt Hổ Hồn đứng cạnh nhìn một lát, bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Có muốn cưỡi ngựa không?”

Tiếng nói thấp khàn khiến Hạ Ngọc Ngôn phục hồi lại tinh thần, ngẩng đầu, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn về phía Thác Bạt Hổ Hồn.

“Có muốn cưỡi ngựa không?” Thác Bạt Hổ Hồn kiên trì lặp lại một lần, vẻ mặt bình thản, Hạ Ngọc Ngôn thấy hẩn không có dụng ý gì khác, đề phòng cũng trở về thư giãn, chần chờ một chốc rồi nhẹ nhàng lắc đầu.

“Không cần.” Người què cưỡi ngựa? Đúng là buồn cười!

Cúi mắt nhìn hai chân của mình, ánh mắt Hạ Ngọc Ngôn trở nên buồn bã, Thác Bạt Hổ Hồn thấy ánh mắt của y, nhướn mày lên, khom người, không nói tiếng nào mà dùng một tay ôm dậy Hạ Ngọc Ngôn khỏi xe đẩy.

“Người muốn làm gì?” Hạ Ngọc Ngôn đương nhiên giật mình, lớn tiếng chất vấn, Thác Bạt Hổ Hồn không có đáp trả, tay phải ôm lấy eo của y, đồng thời dùng tay trái đề lên lưng ngựa một cái, xoay người lên ngựa cái một.

Hai chân cùng nhau đạp hông ngựa, con ngựa ngửa đầu lên trời hí một tiếng dài, rồi lao đi như một mũi tên.

Gió vù vù xẹt qua tai, quất đến đau cả mặt, mái tóc mềm mại cùng gió bay đi, bụi cây cao lớn giờ đây chỉ còn là những đường ngang trong mắt, Hạ Ngọc Ngôn lần đầu cưỡi ngựa nên vừa vui vừa lo, hai tay không tự giác túm chặt Thác Bạt Hổ Hồn, đôi mắt khẽ khép, hưởng thụ sự kích thích khi ngồi trên lưng ngựa.

Một phen lao vút, đã tới chân núi, Thác Bạt Hổ Hồn dần buộc chặt dây cương, điều khiển ngựa chạy chậm chậm, trên mặt đất là hoa rơi óng ánh, chim con chiêm chiếp khiêu nhảy đầu cành, hương quế thơm toả trời mây, gọi người vui vẻ thư thích.

Say mê trong mỹ cảnh, đôi mắt nhìn trông, tâm tình cũng dần tĩnh lặng. Bất an, cảnh giác, chán ghét, đều tạm thời quăng ở sau lưng.

Ngồi nghiêng trên ngựa, lưng dựa vào tay phải của Thác Bạt Hổ Hồn, thần sắc trên mặt Hạ Ngọc Ngôn hoàn toàn rơi vào trong mắt Thác Bạt Hổ Hồn, thấy y vui vẻ dịu nhẹ, khoé môi Thác Bạt Hổ Hồn không khỏi hiện ra nụ cười.

“Đến cạnh suối ngồi một chút, được không?”

Nhìn theo ngón tay hẩn chỉ, là một dòng suối nhỏ, nước chảy róc rách, khung cảnh rất đẹp, Hạ Ngọc Ngôn kỳ thực cũng muốn ngồi bên suối chốc lát, nhưng nhìn Thác Bạt Hổ Hồn ngồi ở đằng sau một cái, liền trở nên chần chờ.

Thác Bạt Hổ Hồn biết y chần chờ, hẩn xuống ngựa trước, sau đó đưa tay vòng lấy bên hông Hạ Ngọc Ngôn, ôm y xuống.

“Không được! Thả ta xuống!” Hạ Ngọc Ngôn giật nảy mình, lấy tay vỗ lên ngực Thác Bạt Hổ Hồn, Thác Bạt Hổ Hồn hoàn toàn không để ý, bá đạo ôm y chặt thêm, đi tới tảng đá lớn cạnh suối mới chịu buông y ra.

“Người xem! Phong cảnh ở đây thật đẹp!” Thác Bạt Hổ Hồn ngồi xuống một tảng đá trơn bên dòng suối, đưa tay tùy ý chỉ bừa.

Hạ Ngọc Ngôn ngồi bên cạnh hần giận dữ xoay đầu qua một bên, không thèm nhìn hần, Thác Bạt Hổ Hồn vỗ vỗ lên vai y, cười nói: “Đừng keo kiệt vậy! Người là người đọc sách, lẽ ra phải lòng dạ rộng rãi, có lòng khoan dung.”

Đồ mặt dày! Hạ Ngọc Ngôn trợn trắng mắt, thầm mắng trong lòng.

Trong lúc lơ đãng, khoé mắt lưu chuyển, nhìn thấy nước suối mát trong, dưới ánh mặt trời có thể trông thấy đáy, vài đoá lục bình chảy xuôi theo nước, ý cảnh xa xăm. Hạ Ngọc Ngôn khê động lòng, oán giận không khỏi mất đi, tâm hồn yên tĩnh, thần sắc dần trở nên nhu hoà, im lặng ngắm suối chảy không dứt, chuyên tâm đến nỗi ngay cả Thác Bạt Hổ Hồn lên lút đưa tay trái ra, ôm lấy vai y, y cũng không phát hiện.

Khoan thai tĩnh tâm, thời gian dần trôi, lại chưa phát giác ngày đã sắp tắt, cho đến khi ánh nắng rơi nghiêng, cuối cùng Hạ Ngọc Ngôn cũng thoảng phục hồi tinh thần, xoay đầu nhìn, tình cờ chạm vào ánh mắt của Thác Bạt Hổ Hồn giữa không trung.

Không hung hãn sáng chói, mà là nhu hoà khắc sâu, ánh chiều tà sắc cam rơi lên gương mặt, thêm vào nét ôn nhu lên vẻ mặt sắc bén của hần, bị hần nhìn chăm chăm không chớp mắt như vậy, tâm Hạ Ngọc Ngôn đột nhiên đập thành thịch, thịch thịch.

Gương mặt trắng trẻo hiện ra hai đoá mây hồng, Thác Bạt Hổ Hồn thấy rõ ràng, thầm tự mãn trong lòng, giơ tay phải lên, nhẹ xoa gương mặt y.

“Mặt người đỏ rồi kìa, đang suy nghĩ chuyện gì? Lẽ nào bây giờ mới phát hiện ra ta rất anh tuấn?”

“Không có...” Hạ Ngọc Ngôn thề thốt phủ nhận, trong lúc con người đang xoay xoay lảng tránh, vô ý nhìn thấy lòng bàn tay phải của Thác Bạt Hổ Hồn.

Một vết thương xấu xí như rết dọc ngang qua lòng bàn tay, cho đến đốt ngón cuối. Nhìn vết may méo mó trên đây, trái tim Hạ Ngọc Ngôn chợt quặn thắt khó chịu.

“Hôm ấy... Vì sao phải cứu ta?” Nhân từ mềm lòng dường như là thiên tính của Hạ Ngọc Ngôn, lúc này, y chỉ nhớ đến cái ân Thác Bạt Hổ Hồn đối với mình, hoàn toàn không nhớ đến cái xấu mà Thác Bạt Hổ Hồn đã gây ra.

Thác Bạt Hổ Hồn không có trả lời trực tiếp, hỏi vặn lại: “Vậy người vì sao phải quan tâm ta?”

Hạ Ngọc Ngôn nhất thời im re. Bởi vì cảm kích hần nắm đao lại khi y có ý đồ tự sát? Bởi vì hần gần đây đối với y tốt hơn? Hay bởi vì hần vừa này đã tha cho Ngưu đại thúc cùng tiểu Ngưu?

Ngẩng đầu, nhìn Thác Bạt Hổ Hồn, Hạ Ngọc Ngôn nghĩ: Có lẽ, là do y chưa từng thật sự hận Thác Bạt Hổ Hồn.

Y chưa bao giờ là người mang hận người khác, hôm qua tranh chấp với người ta, tức giận đến đỏ bừng mặt, sáng hôm nay rời giường, có thể đã quên sạch sẽ rồi, trái lại còn nghĩ hôm qua biểu hiện xung động quá đáng, mà cảm thấy bất an trong lòng.

Hạ Ngọc Ngôn cũng biết cá tính này rất dễ bị người bắt nạt, nhưng thiên tính như vậy cũng không còn cách nào, khó mà che lấp được, chỉ phải thở nhẹ một hơi, “Sinh làm người, đương nhiên phải yêu thương người khác, hơn nữa, nếu như không vì cứu ta, tay người sẽ không bị thương, ta quan tâm người là đương nhiên mà.”

Tiếng nói của y ôn nhu như ngọc, Thác Bạt Hổ Hồn im lặng lắng nghe, mí mắt cũng khê buông xuống, nhìn thần sắc bất đắc dĩ mà nhu hoà trên mặt Hạ Ngọc Ngôn, thâm tâm không cách nào kiềm nén nổi trù mên dâng trào.

Hạ Ngọc Ngôn không phải nữ tử đầy đà mỹ lệ mà trước đây hẳn yêu thích, cũng không phải tuần tú đến nỗi người gặp đã thương, nhưng mà, y có thể gây cho hẳn một cảm xúc kỳ diệu.

Dịu dàng, nhân từ, hiền lành... Đó là những gì mà tận sâu trong nội tâm của một người liếm máu trên đao như hẳn, vẫn tha thiết khát cầu.

Trái tim Thác Bạt Hồ Hồn đập mãnh liệt. Hẳn muốn! Hẳn muốn có được Hạ Ngọc Ngôn! Mang y theo, vĩnh viễn giữ y ở bên mình!

Tâm tư muốn đạt được Hạ Ngọc Ngôn càng thêm kiên quyết, nhưng trên mặt lại không lộ ra chút gì, mỉm cười nhìn Hạ Ngọc Ngôn, hẳn nói: “Lòng dạ người thật tốt!”

Gương mặt Hạ Ngọc Ngôn hơi đỏ lên, mắt phượng khẽ giương, ngó nhìn lẫn nhau. Nắng chiều êm dịu, bầu không khí bình thản tĩnh lặng, dưới sự xui khiến của hoàn cảnh ấy, trong lòng Hạ Ngọc Ngôn chongchát vô số vấn đề, dường như đều có thể hỏi ra hết vào lúc này.

“Người... Rốt cuộc là ai?”

” ‘Người hổ’. Tương truyền vào lúc thiên địa sơ khai, Hồ thần cùng một vị thiếu nữ loài người yêu nhau, vì tránh ánh mắt người đời, họ định cư ở vùng Đông Bắc xa xôi, đời sau của họ chính là ‘Người hổ’, lai giữa người và hổ, có thể biến thân làm hổ, cũng có thể hoá thân làm người.”

Thanh âm của Thác Bạt Hồ Hồn rất khoan thai, kể ra nguồn gốc của mình, Hạ Ngọc Ngôn lắng nghe, thoáng nhớ lại khi còn bé đã từng đọc qua *Sưu dị chí*, hình như trong đó có ghi lại.

“Vậy vì sao người lại xuất hiện ở đây?” Hạ Ngọc Ngôn hỏi ra vấn đề thứ hai, trong lòng hiếu kỳ, vốn ở Đông Bắc, vì sao Thác Bạt Hồ Hồn lại đến tận nơi này?

“Bởi vì...” Thác Bạt Hồ Hồn hiếm khi ngập ngừng như vậy, sau một lúc mới đáp, “Vì Đông Bắc khó trồng trọt, hơn nữa nữ tử tộc Người hổ dễ chết non, cho nên mùa thu hằng năm ta sẽ mang người trong tộc đến thôn trang, thị trấn khác nhau, đánh cướp tài sản với nữ nhân.”

Hẳn trước giờ luôn hung hãn vũ dũng, lúc này buồn cười là lại có cảm giác run sợ trong lòng, vừa nói, vừa cẩn thận quan sát vẻ mặt Hạ Ngọc Ngôn. Nào ngờ đâu, Hạ Ngọc Ngôn nghe hẳn nói cũng chỉ gật đầu “À...” một tiếng.

“Không thấy kinh ngạc?” Thác Bạt Hồ Hồn cực kỳ ngạc nhiên, tới bây giờ cũng chưa từng ngờ tới năng lực tiếp thu của Hạ Ngọc Ngôn lại cao như vậy.

Hạ Ngọc Ngôn lắc đầu, im lặng không nói, nghĩ thầm: Các người sống làm sao, người sáng suốt chỉ cần liếc mắt là nhìn ra, tất cả đều bộc lộ trong hành vi cử chỉ, nào gạt được ai? Trầm tư trong giây lát, Hạ Ngọc Ngôn cắn môi, đưa ra vấn đề y quan tâm nhất: “Người... Lúc nào mới rời đi?”

“Chờ nhị đệ của ta đến, chúng ta sẽ đi.”

Nghe được câu trả lời của Thác Bạt Hồ Hồn, Hạ Ngọc Ngôn nhất thời thở phào một hơi, Thác Bạt Hồ Hồn thấy rõ ràng, hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên xoay người lại, đặt Hạ Ngọc Ngôn ở dưới thân, nói phân tiếp theo: “Nhưng mà, ta không dự định để người lại.”

“... Có... Có ý gì?” Bị hẳn ép tới mức chỉ có thể nằm lên tảng đá, sắc mặt Hạ Ngọc Ngôn trắng tái. Không dự định để lại... Lẽ nào là muốn giết người diệt khẩu?

Thấy y bị sợ, Thác Bạt Hồ Hồn tận lực dùng giọng điệu càng thêm âm trầm băng lãnh: “Tộc Người hổ có một tập tục, người biết bí mật của bọn ta, chỉ có hai phương pháp xử trí. Một là giết chết, hai là mang đi, người muốn ta chọn cái nào?”

Hẳn nói như vậy là có ý định hù dọa Hạ Ngọc Ngôn, ngờ đâu Hạ Ngọc Ngôn tuy rằng mặt trắng như giấy, ngay cả ngón tay cũng run lên, nhưng bỗng nhiên cố siết chặt tay, nói: “Ta không đi.”

Chỉ một câu thôi mà đã dùng hết khí lực trong người, sau khi nói xong, cả người y như nhũn ra, mồ hôi lạnh chảy dọc từ cổ đến lưng.

Thác Bạt Hổ Hồn giận đến tái mặt, nhưng khi nhìn thấy mí mắt run rẩy của Hạ Ngọc Ngôn thì, mới tỉnh táo lại. Lòng mi dày như cánh bướm rơi xuống cái bóng run rẩy trên gương mặt trắng xanh, mồ hôi lạnh đã ướt đầm vùng trán, rõ ràng là rất sợ hãi, nhưng còn cố cựa làm anh hùng. Thác Bạt Hổ Hồn tỉ mỉ nhìn, trong lòng ít nhiều cũng có chút bội phục.

Tay phải giơ lên, đầu ngón giữa đặt ở huyệt kết trắng ngần của Hạ Ngọc Ngôn, Thác Bạt Hổ Hồn dùng giọng điệu lạnh lùng nói: “Có biết không? Thử sinh yếu đuối giống như ngươi, chỉ cần ta muốn, dùng một ngón tay cũng có thể giết chết ngươi!”

Hạ Ngọc Ngôn hít một hơi thật sâu, cố lấy can đảm, giương mắt lên, đón lấy ánh mắt của hắn, nghiêng rằng nghiêng lợi đáp: “Hôm nay thân ta về cổ thổ, mai sau thân ngươi cũng tương đồng.”

“Ha ha! Còn biết cách mắng người nữa à!” Thác Bạt Hổ Hồn cười lạnh một tiếng, chỉ thấy hắn thoáng dùng sức ấn lên cổ họng Hạ Ngọc Ngôn.

Cả người y run lên, cổ họng truyền đến cơn đau rất buốt, cứ ngỡ sẽ bị đâm thủng thì, tay của Thác Bạt Hổ Hồn chợt lệch qua cổ y.

Bàn tay vươn đến khoảng giữa khe đá và bùn đất, hái một đoá cúc dại, đưa tới trước mặt Hạ Ngọc Ngôn, “Cầm lấy!”

Hạ Ngọc Ngôn thoáng cái dại ra, nào hiểu được đưa tay tiếp nhận?

Thác Bạt Hổ Hồn nhíu mày không nhìn được, nhét hoa vào tay phải Hạ Ngọc Ngôn, thuận thế cầm lấy cổ tay của y, nâng y dậy khỏi tảng đá, “Nên trở về thôi!”

Hạ Ngọc Ngôn không lên tiếng, chỉ là ngơ ngác nhìn đoá hoa trên tay...

Thác Bạt Hổ Hồn trông thấy vậy, nở một nụ cười dung túng, rồi ôm lấy y, bước về phía con ngựa dưới gốc cây dại thụ.

8. Chương 7

Mây trắng trôi đi chiều khối lạnh, gió thu bóng nhận tiêu sái về. Dưới ánh mặt trời chiều thu, Hạ Ngọc Ngôn đẩy xe đến cạnh giếng mức nước, vài gã hán tử ở bên cạnh canh giữ chạy tới, xung phong nhận làm hộ, nhưng đều bị y uyển chuyển cự tuyệt.

Thùng gỗ rơi xuống giếng vang lên tiếng lộc cộc, nước chứa trong thùng nặng đến nỗi khiến xe nghiêng về phía trước, phần trên của Hạ Ngọc Ngôn dính sát bên cạnh giếng, tựa như sắp rơi vào đến nơi.

Thác Bạt Hổ Hồn đứng xa trông thấy, nhanh chóng đi tới, đưa tay ra kéo y về, đè đầu vai y ngồi lên trên xe đẩy, đồng thời nhíu mày hỏi: “Ngươi đang làm gì?”

“Mức nước.” Chuyện này vừa xem đã hiểu rồi, cần chi phải hỏi? Vai trái bị động tác thô bạo đè xuống của hắn làm đau, Hạ Ngọc Ngôn nhíu mày, tận lực dùng giọng điệu nhu hòa nói.

“Tay ngươi đè ta rất đau, xin ngươi buông ra! Ta còn muốn mức nước để tắm.”

“Vì sao không gọi người giúp?” Thác Bạt Hổ Hồn thả tay, nhìn hắn, biểu tình chứa đầy bất mãn.

“Tự ta là được.” Đôi mày cong như lá liễu khẽ nhíu, Hạ Ngọc Ngôn nghĩ thầm: loại chuyện đã từng làm này, cần người khác hỗ trợ làm gì? Thác Bạt Hổ Hồn xéch xéch môi phản đối, lạnh giọng nói: “Một phé nhân ngay cả đi cũng đi không đặng, làm được cái gì?”

Lời còn chưa dứt, hắn đã thấy giọng điệu của mình quá ác liệt rồi, quả nhiên, sắc mặt của Hạ Ngọc Ngôn lập tức trắng bệch như tuyết, hai tay nắm chặt, hít sâu một hơi, dùng giọng nói run rẩy đáp: “Ta không phải phé nhân, tuy rằng đi đứng bất tiện, nhưng ta còn có hai tay, có thể sắp xếp sinh hoạt của mình.”

Sắp xếp sinh hoạt? Lẽ nào là nói đến mấy món ăn khó nuốt kia, còn có cái tư thế mức nước đến sắp rót xuống giếng? Thác Bạt Hồ Hồn ác ý nghĩ trong lòng, đương nhiên hắn sẽ không nói thẳng ra, mấy ngày nay dưới sự gặt hái tận lực của hắn, quan hệ của hắn với Hạ Ngọc Ngôn đã khá hơn trước đây, hắn không muốn ngay lúc này lại thất bại trong gang tấc.

“Nói chung, người ngồi yên đó cho ta.” Trong lúc lạnh giọng mệnh lệnh, tay hắn đã cầm lấy dây thùng, cánh tay vừa túm vừa kéo, thùng gỗ chứa đầy nước liền bay ra khỏi giếng, rơi xuống tay hắn, cầm cái thùng đầy nước đó, Thác Bạt Hồ Hồn quay đầu lại hỏi: “Nước đã mức, người muốn làm gì?”

Hạ Ngọc Ngôn có chút ngập ngừng, một lúc lâu sau mới đáp: “Ta muốn... tắm rửa.”

Từ sau khi Thác Bạt Hồ Hồn chiếm lấy nhà của y rồi, luôn là Đỗ Nam hoặc Bộ Tử Đường nâng nước nóng vào trong phòng ngủ để y tắm, nhưng mà kể từ ngày y đánh Đỗ Nam bất tỉnh, Đỗ Nam vừa nhìn thấy y liền trốn xa xa, còn Bộ Tử Đường sáng hôm nay đã không thấy bóng người, đến giờ vẫn chưa xuất hiện, cho nên y mới ra đây gánh nước.

“A! Thì ra là mức nước để tắm...” Thác Bạt Hồ Hồn lộ ra biểu tình tỉnh ngộ, ngẩng đầu, nhìn trái nhìn phải một chốc, sau đó vẫy vẫy tay gọi Đỗ Nam đang tán gẫu ở tàng cây xa xa tới.

Đưa thùng nước cho Đỗ Nam, thấp giọng phân phó vài câu xong, Thác Bạt Hồ Hồn đẩy Hạ Ngọc Ngôn đi về phía phòng ngủ, vừa đi vừa nói: “Tiểu Đỗ đun nước rồi sẽ gọi chúng ta. Còn nữa, lần sau mà có chuyện gì thì để người khác làm! Đừng khiến mình đầu đầy mồ hôi.”

Nghe được hắn nói, Hạ Ngọc Ngôn chỉ đành gật đầu. Kể từ ngày cưới ngựa từ dòng suối về, Thác Bạt Hồ Hồn càng trở nên kỳ quái, thỉnh thoảng quan tâm y, mượn cớ gần gũi y. Hạ Ngọc Ngôn không phải ngu ngốc, từ lâu đã phát giác chuyện này không tầm thường, nhưng không có cách nào ngăn cản.

Đối với dã thú, tất nhiên phải giầy giũa phản kháng, nhưng khi dã thú phủ thêm lớp da người, trái lại khiến y trở nên vô thức... Trong lúc nhần mảy, đầu óc tràn đầy hỗn loạn thì Thác Bạt Hồ Hồn đã đẩy y đến phòng ngủ rồi.

“Đang nghĩ cái gì?”

“Không có.” Hạ Ngọc Ngôn trả lời một cách lơ đãng, ngẩng đầu, đúng lúc thấy cái tách sứ hoa xanh đáy trắng đặt trên bàn.

Nước chiếm một nửa trong chiếc tách nho nhỏ, một nhánh hoa lơ lửng bên trong.

Là đóa hoa cúc dại mà hôm ấy Thác Bạt Hồ Hồn cố nhét vào trong tay y, đã khô hơn một nửa rồi, cánh hoa đã trở nên nâu vàng, nhưng Hạ Ngọc Ngôn không có vứt đi. Bông hoa mỹ lệ như vậy, hái không được vài ngày đã héo rũ, y nhìn ở trong mắt không khỏi lòng dạ nổi lên nhần nhặt sâu tư.

Sâu tư khó nén, Thác Bạt Hồ Hồn nhìn theo ánh mắt của y, cũng thấy đóa hoa cúc dại héo rũ đó.

“Đã héo rồi, ngày mai ta hái lại đóa khác cho người.”

“Không! Xin đừng vậy.” Hạ Ngọc Ngôn vội vã lắc đầu, nghe được y cự tuyệt, Thác Bạt Hồ Hồn không vui, kéo một tiếng “Nga...” thật dài.

Hạ Ngọc Ngôn biết hắn mất hứng, nhẹ nhàng thở một hơi dài.

“Hoa sinh trưởng trong bùn rất tốt, hà tất phải hái đi, lấy mất sinh mệnh của nó?” Đưa tay ra, cầm lấy hoa ở trong tách, dùng tay áo cẩn thận lau khô bọt nước dính trên cánh hoa, sau đó cầm lấy một quyển sách ở bên cạnh, kẹp hoa lại trong sách.

“Một đóa hoa mà thôi.” Thác Bạt Hồ Hồn nghe y nói, khoe miệng nhếch lên, cười hỏi, “Có phải tên đọc sách nào cũng mắc cái tật thương xuân bi thu?”

“Ta không phải thương xuân bi thu, chẳng qua là...” Hạ Ngọc Ngôn muốn biện giải, song lại trở nên chần chờ, giọng nói dần dần thấp xuống.

“Chẳng qua cái gì?” Thác Bạt Hồ Hồn đương nhiên sẽ truy hỏi.

“Chẳng qua...” Hạ Ngọc Ngôn do dự một lát, khẽ cắn môi, tiếp lời, “Ta chẳng qua chỉ nghĩ là hoa chết quá oan uổng. Thác Bạt Hổ Hồn, ta là nam nhân, hoa đẹp cỡ nào cũng dao động không được lòng ta, ta chỉ muốn người mang theo người của người rời đi, đừng nhiều loạn sinh hoạt ta thêm nữa.”

Tính tình của y ôn hòa thuần hậu, mấy câu đó đối với y mà nói giọng điệu đã nặng lắm rồi, sau khi nói ra miệng, tim của y không ngừng đập nhanh, khóe mắt lặng lẽ nâng lên, dùng ánh mắt bất an khế quan sát sắc mặt của Thác Bạt Hổ Hồn.

Chỉ thấy trên khuôn mặt sắc bén rần rỏ của Thác Bạt Hổ Hồn, biểu tình đã cứng ngắc, một mảnh xanh xám. Tay ở bên người đã siết thành nắm đấm, nâng lên, hạ xuống, nâng lên, lại hạ xuống, cuối cùng nắm đấm lớn kia cũng nặng nề hạ xuống.

Răng rắc! Thanh âm thật lớn vang lên trong phòng, Thác Bạt Hổ Hồn giận dữ phẩy tay áo bỏ đi.

Nhìn bàn gỗ tứ phân ngũ liệt ở trước mắt, Hạ Ngọc Ngôn đương nhiên run rẩy không thôi, song cũng thở phào một hơi. Như vậy Thác Bạt Hổ Hồn sẽ mất hy vọng đúng không? Y thầm nghĩ, Đỗ Nam đúng lúc đi vào, thấy bàn gỗ vỡ thành nhiều mảnh không khỏi “Ồ!” một tiếng.

Hạ Ngọc Ngôn rõ ràng không làm sai chuyện gì nhưng lại xấu hổ cúi đầu xuống, may mà Đỗ Nam cũng không hỏi nhiều, gọi hai gã hán tử đến dọn đi mảnh vụn của bàn, rồi nâng một bồn tắm lớn vào trong phòng.

“Đây là...?” Nhìn bọn họ nâng một bồn tắm có thể để người ngồi trong đó tắm rửa, Hạ Ngọc Ngôn giật mình. Cuộc sống của nhà nông kỳ thực rất giản dị, ngày xưa y tắm chỉ dùng hai thùng gỗ nhỏ, nào cần chi đến một bồn lớn như vậy.

“Là đại ca phân phó. Đại ca đâu? Sao không có ở đây?” Đỗ Nam nghi hoặc, bắt đầu nhìn trái nhìn phải.

“Hắn ra ngoài rồi.” Hạ Ngọc Ngôn đáp rất ngắn gọn.

“A! Vậy ta khỏi đợi nữa!”

“Đỗ Nam.” Mắt thấy Đỗ Nam xoay người rời đi, Hạ Ngọc Ngôn vội vã gọi hắn lại, “Hôm đó, ta đã đánh người bất tỉnh... Xin lỗi.”

“A! Không sao cả, dù sao thì ta cũng là da dày thịt béo, bị người đánh đầu nhẹ như vậy không chết được đâu!” Đỗ Nam cười gãi gãi đầu, nhìn sơ quả thật không hề lưu ý.

“Xin lỗi!” Lắc đầu, Hạ Ngọc Ngôn lại xin lỗi thêm một lần, vẻ mặt thành khẩn. Tuy nói là bất đắc dĩ, song đánh Đỗ Nam đầu rơi máu chảy như vậy, cũng là quá vô lý rồi.

Y xin lỗi lần thứ hai trái lại khiến Đỗ Nam trở nên xấu hổ, “Hạ công tử, ta không tức giận chút nào hết, thành thật mà nói, nếu ta là người, ta cũng sẽ làm như vậy... Nghe nói, hôm đó lúc đại ca với tam ca tìm được người, người cũng đã bỏ được tới gần làng, ở đây cách làng khá xa, cho dù là ta dùng chân chạy nhanh, chỉ ít cũng phải cần thời gian nửa nén hương, không ngờ người dùng hai tay mà được như vậy, ta thực sự bội phục!”

Dứt lời, còn ôm quyền làm lễ, xem như kính phục. Hạ Ngọc Ngôn cũng không biết dùng lời gì đáp trả hắn, chỉ đành cười khổ. Con người, khi bị buộc đến tuyệt cảnh, có chuyện gì không thể làm được?

Yên lặng không nói gì, cho đến khi Đỗ Nam lui ra ngoài. Hạ Ngọc Ngôn ngồi im trong chốc lát, rồi bắt đầu cởi bỏ y phục trên người mình, cho đến khi cởi hết, y đưa tay sờ bồn tắm, trong lòng mọc lên phiền não mới.

Nên làm sao bước vào? Bồn tắm cao đến bên hông, nếu là người bình thường chỉ cần dùng hai chân vắt qua là được, thế nhưng y bị tàn tật, chỉ có thể sót ruột nhìn bồn tắm.

Nếu dùng hai tay chống mép bồn để vào, chỉ sợ thân người chưa cử động được, bồn tắm đã bị lật ngã, nếu gọi người vào đây giúp đỡ, y lại không muốn vậy. Trong lúc tiến thoái lưỡng nan, vải bố của phòng ngủ lại bị ai đó dùng sức vén lên. Thác Bạt Hổ Hồn với gương mặt không biểu tình, xách theo một cái bao nhỏ đi vào.

Thấy Thác Bạt Hổ Hồn đi rồi trở về, ngực Hạ Ngọc Ngôn khẽ run lên, tay chân luống cuống cầm quần áo, che lấp cơ thể trần trụi. Thác Bạt Hổ Hồn đặt bao nhỏ trên tủ rồi trông thấy vậy, liền hỏi: “Che cái gì mà che? Toàn thân người từ trên xuống dưới, chỗ nào ta chưa xem qua?”

Hạ Ngọc Ngôn nào dám đáp lời hắn? Đầu cứ cúi cúi, hai tay siết chặt y phục, e sợ lộ ra da thịt, quấy rầy ý nghĩ xằng bậy của Thác Bạt Hổ Hồn.

Biểu hiện e ngại này lọt vào trong mắt Thác Bạt Hổ Hồn, đổi lấy một nụ cười nhạt, hắn đi lại gần, giật phăng ngón tay đang siết y phục của Hạ Ngọc Ngôn, nói: “Người muốn tắm chứ gì? Ta giúp người!”

“Không!” Hạ Ngọc Ngôn la hoảng lên, tay càng siết chặt hơn, Thác Bạt Hổ Hồn gỡ ngón tay y vài lần cũng gỡ không ra, cũng không phải muốn tổn thương y thật, suy nghĩ một lát sau, bàn tay đổi kiểu nắm lấy quần áo của Hạ Ngọc Ngôn. Vải vóc làm sao chịu nổi sức kéo của hắn, tiếng xé vải thanh thúy lập tức vang lên, mảnh vải vỡ vụn bay lượn giữa không trung như hồ điệp, hoa hết cả mắt.

Tim Hạ Ngọc Ngôn như muốn ngừng đập, cho đến khi Thác Bạt Hổ Hồn để tay đặt lên trên da thịt trần trụi của y, y mới phục hồi tinh thần. Bàn tay của Thác Bạt Hổ Hồn thô ráp và ấm nóng, cả người Hạ Ngọc Ngôn run lên, hồi ức từng chịu nhục hiện lên trong óc, trong thoáng chốc, sợ hãi cùng phần nộ không thể nào ức chế mà phụt lên trong lòng.

“Buông ra!” Đi đôi với tiếng hét lớn là tiếng tát tai thanh thúy, người bị tát cùng người ra tay không hèn mà cùng nhau ngã người.

Bàn tay nâng giữa không trung, Hạ Ngọc Ngôn trừng mắt nhìn, không tin được mình lại ra tay đánh Thác Bạt Hổ Hồn.

Run lấy bầy, gương mặt nhìn lên, má trái của Thác Bạt Hổ Hồn bị y đánh đỏ, hắn tức đến nổi tóc tai dựng đứng, hai nắm tay to lớn siết chặt, gân xanh trên mu bàn tay hiện ra rõ ràng.

Hạ Ngọc Ngôn sợ hãi trong lòng, yết hầu trắng nõn bất an trượt lên xuống, đầu ngón tay đang run rẩy, Thác Bạt Hổ Hồn vẫn đứng cứng ngắc đằng đó bỗng nhiên ôm ngang lấy y mà không nói tiếng nào, thô bạo quăng y vào trong bồn tắm.

Một tiếng ‘Tôm’ vang lên, bọt nước văng lả tả, rơi vào trong nước, Hạ Ngọc Ngôn ngay cả mắt cũng mở không được, hai tay hoảng loạn vịn lấy mép bồn, miễn cưỡng trôi đầu lên mặt nước.

“Khụ khụ... khụ!” Tựa đầu bên mép bồn, Hạ Ngọc Ngôn bị sắc nước nên liên tục ho khan, Thác Bạt Hổ Hồn dùng mắt lạnh nhìn hình dạng chật vật của y, đưa tay mở ra bao nhỏ đặt trên tủ, nắm một bó.

Nắm tay siết chặt nâng lên đỉnh đầu Hạ Ngọc Ngôn, năm ngón mở ra, lập tức hoa rơi như mưa, vươn trên đầu, trên người y. Con mắt tròn tròn, Hạ Ngọc Ngôn ngơ ngác nhìn mưa hoa vàng rượm rơi xuống, bên tai là tiếng nói tràn ngập ác ý của Thác Bạt Hổ Hồn.

“Người có muốn đếm thử, ở đây có bao nhiêu hoa hồn oan uổng hay không?”

“Người...” Hạ Ngọc Ngôn nhìn gương mặt anh tuấn sắc bén của hắn, thoáng chốc im ru. Y hoàn toàn không ngờ rằng, một người nam nhân thành niên lại trẻ con như vậy, chỉ vì một câu nói của y mà chạy đi ra ngoài làm chuyện khờ dại này.

Hạ Ngọc Ngôn cảm thấy ngạc nhiên, đồng thời cũng thấy buồn cười, nhẹ nhàng lắc đầu, mi mắt gương cao, kinh ngạc thấy Thác Bạt Hổ Hồn đang cười thất lễ.

“Người muốn làm gì?” Hạ Ngọc Ngôn không khỏi lo sợ nghi hoặc, khẩn trương vịn lấy mép bồn, giấu kín thân thể ở trong nước.

Hiện một nụ cười nhạt, Thác Bạt Hổ Hồn cởi ra hết quần áo, lộ ra cơ thịt được khổ luyện, hai vai có vân hổ đen một đường lại một đường, bày ra một loại sức quyến rũ dã tính trên làn da màu đồng cổ.

Đường nhìn dọc theo cơ bụng vạm vỡ, là một mảnh đen nồng đậm, Hạ Ngọc Ngôn không dám nhìn thẳng, lập tức xoay đầu qua một bên.

Nhưng Thác Bạt Hổ Hồn lại không hề ngượng ngùng, nghênh ngang bước vào bồn tắm, cự vật giữa hai chân loạn choạng, phốt qua chóp mũi của Hạ Ngọc Ngôn.

Hai má trắng bệch, Hạ Ngọc Ngôn liều mạng dính sát mép bồn, cuộn người lại thành một đoàn.

“Trốn cái gì?” Thác Bạt Hổ Hồn dùng một tay tóm lấy y, kéo vào trong lòng. Hạ Ngọc Ngôn đương nhiên không chịu, tay vươn lên định đánh về phía Thác Bạt Hổ Hồn, Thác Bạt Hổ Hồn sớm có chuẩn bị, lưu loát nắm lấy cổ tay của y, vặn về phía sau.

“Không... Thả ra! Thả ta ra!” Hạ Ngọc Ngôn vẫn giãy giụa không thôi, vừa la vừa giãy, Thác Bạt Hổ Hồn cảm thấy bực bội, nhặt lên mảnh áo vứt ở dưới đất, xé ra làm hai, một đoạn dùng để buộc hai tay y ở sau lưng, một đoạn thì vò thành một nùi, nhét vào miệng y.

“Ưm ưm... Ưm ưm...” Miệng bị nhét lại, Hạ Ngọc Ngôn chỉ có thể phát sinh vài tiếng đơn âm mơ hồ, Thác Bạt Hổ Hồn xoay mặt y qua để nhìn, chỉ thấy hai má y căng đầy, trên mặt vì tức giận mà đỏ ửng, rất chi mê người!

“Kiểu dáng chật vật như vậy rất hợp với ngươi! Có lẽ, lần sau ta nên dùng bảo bối của ta nhồi vào miệng nhỏ của ngươi.” Thác Bạt Hổ Hồn hôn một cái thật mạnh lên mặt y, sau đó dùng giọng nói trầm thấp nỉ non bên tai y: “Tốt nhất là ngươi đừng nhúc nhích, trừ phi ngươi muốn ta treo ngươi thêm một lần, nhưng mà lần này nói không chừng ta sẽ treo ngươi ở ngoài phòng, để mọi người cũng thưởng thức được thân thể trần truồng của ngươi.”

Ngữ khí của hắn không âm hàn gì nhiều, nhưng đủ để khiến Hạ Ngọc Ngôn xanh mặt, chỉ cần tưởng tượng đến tình cảnh như lời Thác Bạt Hổ Hồn nói, ngay cả dũng khí lắc người cũng biến mất.

Nhìn gương mặt bỗng nhiên mất hết huyết sắc của y, trong lòng Thác Bạt Hổ Hồn có chút ít thương tiếc, vươn ngón tay, nhẹ nhàng sờ trôn đôi môi run rẩy của y, thanh âm chột mềm nhẹ hơn, nói: “Đừng sợ, Ngọc Ngôn, ta chỉ là muốn giúp ngươi tẩy trừ thân thể mà thôi. Ta đáp ứng ngươi, trừ phi ngươi cam tâm tình nguyện, bằng không ta sẽ không làm gì hết. Chỉ cần ngươi an tĩnh ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ lấy mảnh vải trong miệng ngươi ra, được không?”

Dứt lời, hắn ngậm miệng lại, chỉ dùng mắt hổ lấp lánh nhìn Hạ Ngọc Ngôn, đợi y đáp trả.

An tĩnh ngoan ngoãn nghe lời? Trong lòng Hạ Ngọc Ngôn nổi lên một trận bi ai, chỉ cảm thấy mình trong mắt hắn không bằng cả chó lợn súc sinh, khuất nhục khó chịu khiến y run rẩy cả người.

“Ng Sloan! Gật đầu đi, ta sẽ để ngươi thoải mái hơn.” Thác Bạt Hổ Hồn không biết được suy nghĩ trong lòng y, nhỏ giọng nhỏ lời dỗ dành y, giọng điệu như dỗ mèo dỗ chó như vậy hoàn toàn quyến rũ ra cá tính quật cường giấu ở tận trong đáy lòng Hạ Ngọc Ngôn, hai mắt y nhắm chặt, chết sống cũng không chịu gật đầu.

Đã lâu cũng không chiếm được đáp án, Thác Bạt Hổ Hồn hừ lạnh một tiếng, đang định để Hạ Ngọc Ngôn nhìn xem thủ đoạn lợi hại của hắn, nhướn mày lên, chỉ thấy trong đôi mắt phượng hẹp dài kia, tràn đầy bi ai khổ sở, thậm chí loáng thoáng lóe ra hơi nước.

Thác Bạt Hổ Hồn trở nên trầm mặc, sau một lúc lâu, hắn đưa tay lôi ra mảnh vải trong miệng y, “Xin lỗi!”

Không hề nghĩ tới chuyện Thác Bạt Hổ Hồn đột nhiên xin lỗi mình, Hạ Ngọc Ngôn thoáng chốc ngẩn người.

“Xin lỗi! Ta đã quá thô bạo rồi!” Thác Bạt Hổ Hồn thấy y không có phản ứng, giọng nói lập tức mềm hơn, lặp lại một lần nữa, Hạ Ngọc Ngôn vốn là người nhẹ dạ, tính tình rất tốt, nghe hắn nhẹ giọng xin lỗi mình, lửa giận trong lòng không khỏi tắt bớt bảy phần, cần cần môi, nhìn về mép bồn, yếu ớt nói: “Xin thả ta ra.”

Thác Bạt Hổ Hồn từ lâu đã rõ tính tình của y nằm lòng bàn tay rồi, lúc này chỉ cần nghe giọng điệu y nói đã biết y nhẹ dạ, nhất thời liền cảm thấy chí đắc ý mãn.

“Chờ ta giúp ngươi tắm xong rồi sẽ thả ngươi ra.” Sáp lại gần, cần lỗ tai của Hạ Ngọc Ngôn rồi thổi một hơi, tai Hạ Ngọc Ngôn lập tức đỏ như gấc, hơi thở nóng cháy từ lỗ tai thổi vào trong cơ thể, cả người cũng nóng lên theo.

“Thả ta ra... Hiện tại...” Hạ Ngọc Ngôn chỉ cảm thấy cả người mềm yếu, ngay cả nói cũng không còn sức lực, Thác Bạt Hổ Hồn hôn một cái lên trán y, cợt nhả nói: “Không được, ta nhất định phải tắm giúp ngươi.”

Dứt lời, liền ôm Hạ Ngọc Ngôn ngồi trên đùi mình với tư thế mặt đối mặt, để lưng y dựa vào bồn tắm, hai chân xa nhau đặt trên mép bồn.

Trong lúc bị bài bố, Hạ Ngọc Ngôn xấu hổ nhắm mắt lại, sau đó không nhin được mở mắt xem lén, khi thấy mình bị hấn bài trí theo tư thái sỉ nhục lộ hết nơi riêng tư thì, lại thẹn đến mức nhắm chặt hai mắt.

“Vì sao không nhìn? Người như vậy đẹp lắm đó!” Nhìn thấy thần sắc ngượng ngùng của y, Thác Bạt Hổ Hồn đắc ý nhếch miệng cười tà.

Mái tóc dài lan tỏa, vươn theo bờ vai tròn gầy mà đượm vào trong nước, hai gò má trắng trẻo gợn lên hai đóa mây hồng diễm lệ, dưới đôi mày liễu là lớp mi cong nồng đậm như cánh bướm nhắm chặt, rung động không thôi, cố nén thẹn thùng. Bởi vì hai tay bị trói ở sau lưng, vùng ngực ưỡn lên một cách mất tự nhiên, hai núm hồng hồng như hai đóa mai đỏ vào đông, bắt khuất ngạo nghễ trong gió tuyết phập phùng, mê đảo người đời.

Thân thể ẩn trong dòng nước nóng trong suốt, hai chân thon dài tái nhợt bị vắt trên cao, cách xa nhau một khoảng, mũi chân vô lực rủ xuống ngoài bồn, ngay cả chỗ sâu giữa hai khe gò đất, bí địa riêng tư nhất cũng hiện ra hết trước mặt Thác Bạt Hổ Hồn.

“Đừng nhìn...” Hạ Ngọc Ngôn run giọng khẩn cầu, Thác Bạt Hổ Hồn đương nhiên không chịu, nuốt nuốt nước bọt, nhìn chăm chỗ sâu giữa hai khe hông của y không chuyển mắt.

Nụ hoa hồng nhạt ngượng ngùng co chặt trong nước, tình cảnh gợi tình này khiến người cầm lâu ngày như Thác Bạt Hổ Hồn bỗng nhiên nhiệt huyết sôi trào, dục vọng dưới khổ cũng cao thẳng theo.

Chỉ tiếc rằng hấn đã từng mạnh miệng tuyên bố, tuyệt đối sẽ không cưỡng bách Hạ Ngọc Ngôn làm chuyện kia nữa, chỉ đành nhíu chặt mày, đau khổ nén nhin dục vọng.

Hạ Ngọc Ngôn cũng nhận thấy được có dị vật nào đó cứng rắn nóng cháy cạ sau mông mình, y đương nhiên biết được đó là gì, sợ đến im như thóc, ngay cả thở cũng không dám quá mạnh.

Hít sâu một hơi, tạm thời dè xuống dục vọng đang dâng trào, Thác Bạt Hổ Hồn dùng tay vốc lấy đóa hoa trên mặt nước, dính trên người Hạ Ngọc Ngôn xoa xoa.

Hai tay cùng nhau đặt lên bờ ngực thon gầy của Hạ Ngọc Ngôn xoa nắn, lực của Thác Bạt Hổ Hồn nhẹ vô cùng, cánh hoa yếu đuối khẽ chạm liền vỡ nát, chảy ra nước hoa sắc nhạt vàng, rơi xuống vùng da thịt trắng nõn, hòa tan vào trong nước.

Lòng bàn tay thô ráp đảo quanh bên hai đầu núm hồng hồng, chúng bị ma sát đến cứng lên, màu sắc trở nên diễm dứa, mà một núm bên kia lại mềm mại như bông, xúc cảm tựa tơ lụa này hút lấy bàn tay, khiến Thác Bạt Hổ Hồn luyến tiếc dời đi.

Nhằng nhưa đã lâu, sau khi nắn nắn hai đầu núm sưng đỏ, Hạ Ngọc Ngôn cũng không nhin được phát sinh những tiếng rên rỉ đau buốt, Thác Bạt Hổ Hồn mới không cam tâm buông hai núm đỏ như sắp chảy máu kia ra.

Cầm lấy khăn vải, làm ướt khăn, hấn bắt đầu chà lau cơ thể Hạ Ngọc Ngôn, ngoại trừ hai chân phía trước sau tốn chút ít thời gian, cùng với việc hấn chà lau quá mức tỉ mỉ, hấn cũng được xem như chăm chú rồi.

Chà lau cả người Hạ Ngọc Ngôn sạch sẽ xong, hấn lập tức ôm Hạ Ngọc Ngôn đứng dậy ra khỏi bồn tắm. Đặt Hạ Ngọc Ngôn lên giường, khi dùng khăn lau khô bọt nước trên người Hạ Ngọc Ngôn thì, chớp mũi chợt ngửi thấy hương hoa nồng nàn.

Thác Bạt Hổ Hồn xoay người, vắt hai chân ở hai bên cạnh người Hạ Ngọc Ngôn, khom người xuống, nghi hoặc dùng mũi ngửi ngửi thân người Hạ Ngọc Ngôn, tìm kiếm hương hoa phát ra ở nơi nào, cuối cùng phát hiện thì ra hương hoa đậm mũi ấy hiện hữu tại làn da trước mắt này.

Có lẽ là mới dùng hoa tươi xoa nắn, hương hoa đó nồng nàn ngọt ngào đến nỗi gọi người luyến tiếc dời mũi, Thác Bạt Hổ Hồn ngửi ngửi, rốt cục không nhin được vươn lưỡi ra, bắt đầu liếm láp.

Da thịt Hạ Ngọc Ngôn vốn trắng trẻo, bởi vì vừa mới ngâm nước, lại thêm bị ai kia ra sức xoa xoa, lúc này đang gợn lên một màu sắc diễm kiều đứng giữa ranh giới của hồng đậm và phấn hồng, làn da mềm mại mỏng manh đến mức chỉ cần thổi nhẹ sẽ thủng. Thác Bạt Hổ Hồn quỳ xuống dùng đầu lưỡi lướt qua từng tấc da thịt, để lại vết nước trơn bóng lên người y, dưới ánh chiếu rọi của ngọn đèn, phản xạ ra một mảnh sáng dâm mỹ.

Đầu lưỡi dọc theo cổ, vai, bờ ngực, trượt đến bên hông, khi liếm tới đầu gối mềm mại vô lực kia thì, Thác Bạt Hổ Hồn thậm chí còn dùng răng cắn cắn phần da mềm mại đó, môi cổ súc ngậm hút, để lại một vết hôn ửng đỏ.

“Um! Không...” Nơi để lại vết hôn tựa như bị vô số ngọn lửa nhỏ thiêu đốt, vừa nóng vừa ngứa, Hạ Ngọc Ngôn vẫn tận lực đè thấp tiếng nói rồi cuộc không chịu nổi kêu rên, trong lòng vừa thẹn vừa sợ, cả người đều đang run rẩy lấp lấp.

“Ta xin người! Đừng vậy nữa, ta thấy... Rất khó chịu...”

Nghe lời cầu xin của y, Thác Bạt Hổ Hồn nhếch môi lên, lộ ra một nụ cười không đứng đắn, nói: “Là khó chịu, hay thoải mái?”

Hắn vươn tay trái ôm lấy Hạ Ngọc Ngôn đang nằm thẳng trên giường, để Hạ Ngọc Ngôn có thể nhìn rõ hắn đang dùng tay phải nhẹ nhàng xích mích dục vọng đã sớm ưỡn lên từ lâu của y.

“A!” Vui vẻ bốc lên như sóng cuộn, Hạ Ngọc Ngôn thở rút một hơi, cả người càng thêm run rẩy hơn nữa.

Thác Bạt Hổ Hồn cười một cái, lấy tay cầm dục vọng của y, đang định vãn vè, Hạ Ngọc Ngôn đang thở gấp chợt mở mắt ra, nhìn hắn, dùng giọng điệu bi ai hỏi: “Người quả thật muốn giết chết ta?”

Thác Bạt Hổ Hồn sững sờ, tay không khỏi cứng đờ.

“Hai ta không thù không oán, thậm chí khi người bị trọng thương ta còn cứu người một mạng, vì sao người lại lấy oán trả ơn, làm nhục ta như vậy?” Cả người đều run, nhìn Thác Bạt Hổ Hồn, Hạ Ngọc Ngôn càng nói rõ ràng hơn.

“Ta...” Nhận lấy đôi mắt phượng chứa đầy ai oán bất bình kia, Thác Bạt Hổ Hồn bỗng cảm thấy chột dạ, chỉ thốt lên một chữ rồi không nói gì được nữa.

“Vì sao phải là ta? Xem như ta cầu người, người đi tìm người khác, tìm người anh tuấn hơn ta, xinh đẹp hơn ta, van xin người buông tha ta đi!” Hạ Ngọc Ngôn không tiếc đau khổ khẩn cầu. Y chịu đủ rồi! Chỉ cần có thể thoát khỏi những khuất nhục như vậy, cho dù muốn y quỳ rạp xuống đất dập đầu Thác Bạt Hổ Hồn, y cũng đồng ý!

Nhìn hình dạng đáng thương khổ sở của y, Thác Bạt Hổ Hồn cắn chặt răng, đáp trả hai chữ: “Không được!”

Ngữ khí vững chắc dứt khoát, thoáng chốc đánh nát hy vọng sau cùng của Hạ Ngọc Ngôn, huyết sắc trên mặt đột nhiên mất hết, y bất tự giác lắc đầu. Dùng giọng nói khe khẽ mà dờ dẩn lẩm bẩm.

“Ta rõ ràng là nam nhân, người cứ một mực muốn bức ta làm chuyện cầu thả này. Ta không muốn, ta... Thà rằng chết...”

Thác Bạt Hổ Hồn nghe thấy được, khóe môi lãnh khốc nhếch lên, nói: “Ta đây sẽ giết ả nữ nhân kia, chôn cùng với người!”

Phương pháp có thể uy hiếp Hạ Ngọc Ngôn, hắn đã sớm nghĩ ra rồi, chẳng qua chỉ nhẫn nại không nói mà thôi.

Nữ nhân kia? Nữ nhân nào? Hạ Ngọc Ngôn đầy đầu hỗn loạn mù mờ suy tư, qua một lúc lâu mới hiểu được, ngẩng đầu lên, trợn tròn con ngươi không tin nổi, cao giọng hét: “Không ——!”

Không thể, không thể thương tổn Thúy Cơ, nàng là người thân cận nhất của y, quan trọng như người nhà.

“Đừng thương tổn muội ấy! Không được thương tổn muội ấy! Xin đừng, xin đừng!”

Hạ Ngọc Ngôn liều mạng cầu xin, khuôn mặt thanh tú sợ hãi đến mức vắn vẹo, nhìn dáng vẻ của y, trong lòng Thác Bạt Hổ Hồn bùng lên sóng dữ vạn trượng, một tay lôi lên mái tóc Hạ Ngọc Ngôn, dùng lời nói tràn ngập đũa cọt phát tiết lửa giận trong lòng.

“Quan tâm ả ta như vậy làm chi? Thân thể giống như người đây mà cũng đòi ôm ấp nữ nhân? Một người què! Người muốn cùng nữ nhân kia quan hệ bằng cách nào? Kêu ả ta cười trên người người lắc lắc mông ả?”

Da đầu bị thô bạo kéo lên đau như xé rách, cùng với lời chế giễu hết sức khúat nhục, càng khiến lòng Hạ Ngọc Ngôn như dao cắt, mí mắt mỏng manh nửa khép nửa mở, khóe mắt chảy ra một giọt lệ. Lần đầu tiên trong cuộc đời, y điên cuồng gào thét.

“Để ta chết đi! Giết ta... Giết ta! Để ta chết đi!”

Nhìn hình dạng chật vật thê thảm của Hạ Ngọc Ngôn, lửa giận trong lòng Thác Bạt Hổ Hồn dần dần lạnh xuống, mắt hờ trằm ngưng nhìn y trong giây lát, Thác Bạt Hổ Hồn dùng tiếng nói lãnh tĩnh thốt ra: “Ta thích người!”

Cả người chấn động, ngay cả nỗi đau thân xác tâm hồn Hạ Ngọc Ngôn cũng quên mất, tựa như nghe không rõ lời hắn nói, y ngơ ngác nhìn hắn.

“Ta thích người!” Nói cũng nói rồi, tất cả đều trở nên dễ dàng vô cùng, Thác Bạt Hổ Hồn ngay cả đuôi mày cũng không nhướn, lãnh tĩnh lặp lại lần thứ hai.

Hạ Ngọc Ngôn bất an chớp mắt, thân thể run run, trong giây lát không biết nên nói gì. Nhiều ngày đến nay, tâm tư mà Thác Bạt Hổ Hồn dành cho y, ít nhiều gì Hạ Ngọc Ngôn cũng đoán được, nhưng khi chính tai nghe được lại cảm thấy mê hoặc hẫng tim, sau một lúc mới run rẩy đáp một câu.

“Ta... Ta không phải nữ nhân, ta không muốn...”

Thác Bạt Hổ Hồn cũng không chờ mong y sẽ đáp một lời thỏa mãn cho mình, sau khi nghe xong, hắn chợt dùng sức kéo xuống đuôi tóc của y, buộc y ngưỡng lên nhìn hắn, gương mặt không hề có biểu tình gì, nói.

“Người có muốn hay không, hoàn toàn không quan trọng! Người phải ngoan ngoãn vâng theo ta, được ta nâng trong lòng bàn tay yêu thương luyến tiếc, hay là bị cởi sạch y phục, vĩnh viễn trối ở trên giường làm nô dục đều tùy người! Dù sao đi nữa ta muốn người là chắc chắn rồi!”

Khuôn mặt sắc bén, hiện tại còn lãnh khốc hơn lưỡi đao, lời nói bá đạo đe dọa khiến Hạ Ngọc Ngôn kinh hãi trợn to mắt phượng, cả người rung động, giống như động vật bé nhỏ rơi vào trong miệng hổ vầy.

Mây liễu nhú chặt, mắt phượng tròn tròn, giọt lệ trong suốt đọng trên gương mặt, tóc dài lả tả như thác nước, thân thể trần trụi như bạch ngọc toát ra mồ hôi lạnh, cả người run run, giống như một mảnh lá khô trong gió thu quạnh, hình dạng mềm yếu bất lực như vậy, vào mắt Thác Bạt Hổ Hồn lại cảm thấy chọc người yêu thương, hắn cũng không muốn khiến Hạ Ngọc Ngôn quá khấn trương, suy nghĩ một lát sau liền mềm giọng nói.

“Đồ ngốc! Ta có gì không tốt? Bề ngoài, dáng người, tài phú, lực lượng, tất cả mọi thứ ta đều có, biết bao nhiêu nữ nhân hận không có vị hôn phu như ta. Hơn nữa, người đừng nhìn ta là dạng này, đối với tình nhân, ta rất đa tình sẵn sàng đó.” Hạ Ngọc Ngôn cứng đờ toàn thân, không đáp lại, Thác Bạt Hổ Hồn cũng không tức giận, nói tiếp: “Làm một phu tử nghèo khó trong làng này, hoàn toàn không đủ người sinh sống. Nhìn người đi! Ôm yếu như cây gậy trúc! Hơn nữa, ả nữ nhân kia sẽ không trở lại, mỗi ngày người phải ăn mấy cái món khó ăn tự tay mình làm, rồi lại mất vài canh giờ làm mấy công việc nhà giản đơn, sau đó sống cô linh trong cái nhà rách này đến khi chết già? Ngọc Ngôn, chỉ cần người theo ta, sau này người sẽ sống những ngày cơm ngon áo đẹp, tôi tớ thành đàn!”

Hắn nói thẳng thắn trực tiếp, từng câu chữ đều lộ rõ hiện thực, Hạ Ngọc Ngôn nín thở mím chặt môi, chỉ có hai vai không tự chủ được run rẩy.

Lời của Thác Bạt Hổ Hồn chính là chuyện trong lòng y sợ phát sinh nhất, dẫu một đôi chân tàn vượt qua quãng đời còn lại, vô luận là bệnh tật, già yếu đều phải đối mặt một mình. Nhìn y với đôi mắt sáng tỏ, Thác Bạt Hổ Hồn biết mình đã nắm được nhược điểm của y rồi, giọng điệu lập tức trở nên dịu dàng đa tình.

“Ngọc Ngôn, để ta chăm sóc người. Ta có thể, ta nguyện ý.”

So với cường ngạnh áp bức, chuyện khiến cho Hạ Ngọc Ngôn không cách nào ứng đối kỳ thực là người khác ôn nhu sẵn sàng mình, lúc này nghe được Thác Bạt Hổ Hồn nói, một thời đầu óc hỗn loạn.

Vô thức cắn chặt môi, ánh mắt y trở nên mờ mịt, mất đi tinh thần, Thác Bạt Hổ Hồn biết lúc này lòng y chịu kích thích rất lớn, nhất định tâm loạn như ma, hắn cũng không muốn tinh thần y hao tổn quá mức, liền cởi ra mảnh vải buộc hai tay y, giúp y mặc y phục, đỡ y nằm ở trên giường, dùng chăn bông gói kỹ

thân thể trần trụi của y, sau đó bám chặt vào tai y nỉ non: “Đội ngũ của nhị đệ ta tối mai sẽ hội họp ở đây, chúng ta sẽ đi ngay lập tức, sáng sớm ngày mai, người thấy có gì cần dẫn theo thì tự mình ngoan ngoãn thu thập, đừng để ta dùng sức mạnh, biết không?”

Nói những lời cuối thì tiếng nói của hắn chợt trở nên nghiêm khắc, thân thể Hạ Ngọc Ngôn run lên, cuộn thành một đoàn dưới chân, Thác Bạt Hồ Hồn biết mình lại dọa y sợ rồi, thương tiếc tới gần, khẽ đặt những nụ hôn như mưa rơi lên tai, thái dương, bờ môi y.

Hôn một lúc sau, cảm thấy người Hạ Ngọc Ngôn thật sự là run đến quá mức, hắn mới không tình nguyện buông Hạ Ngọc Ngôn ra, ngồi dậy nói: “Tử Đường có lẽ đã về, ta sẽ gọi đệ ấy vào đây với người! Đêm nay, người ngủ một giấc cho yên lành, đừng suy nghĩ lung tung.”

Lòng hắn biết rõ thủ đoạn của mình có lẽ đã quá nặng rồi, sợ Hạ Ngọc Ngôn sẽ làm ra việc ngốc gì đó, cần phải gọi người vào đây canh chừng mới có thể an lòng. Hoàn toàn khác với vẻ ngoài bá đạo kiên cường, đối với một người từ nhỏ đã dùng đao sinh sống mà nói, nội tâm của Thác Bạt Hồ Hồn kín đáo thâm trầm, chỉ vài lời vừa ấm vừa xoa đã nói hết chỗ lợi hại.

Hạ Ngọc Ngôn cả người cứng ngắc nằm trên giường, suy nghĩ miên man, ngay cả Thác Bạt Hồ Hồn ra ngoài rồi cũng không biết, trong lòng, trong não tựa như sợi tơ, loạn thành một nùi. Một lúc lâu sau Bộ Tử Đường đi vào trong, thấy y nhắm chặt mày, thần sắc tiêu tụy, cũng không lãng phí nước bọt an ủi gì, chỉ yên lặng lấy ra một lọ hương liệu trong hòm rương, châm vào trong ngọn đèn.

Độ nóng khiến hương thơm lãng đãng bốn phía, trong hương khí nồng đậm này, đầu óc Hạ Ngọc Ngôn dần dần trống rỗng, chỉ chốc lát sau đã ngủ say.

9. Chương 8

Hôm sau khi mở mắt ra, mặt trời đã lên cao rồi.

Xoa xoa vùng trán nặng nề, được Bộ Tử Đường giúp đỡ ngồi dựa vào đầu giường, vừa mới lau mặt xong, một tràng tiếng pháo tiếng nhạc đón đầu loáng thoáng từ xa vang tới.

Hạ Ngọc Ngôn nhất thời ngẩn ngơ, mày liễu nhíu chặt, ngẩng đầu hỏi: “Hôm nay là ngày mấy?”

“Ngày hai mươi bảy tháng chín.”

Bộ Tử Đường lơ là đáp, đặt đồ ăn xuống rồi bưng bồn rửa mặt xoay người ra ngoài.

Hai mươi bảy tháng chín... Hai mươi bảy tháng chín... Trong lòng thì thầm hai lần, sắc mặt Hạ Ngọc Ngôn cũng trở nên buồn bã.

Tiếng đàn trống dần đi xa, lòng dạ y từ lâu đã chìm vào trong đau thương vô bờ, lạnh lẽ cúi đầu, một hồi lâu cũng chưa hồi phục. Y vừa ngồi đã trải qua ba canh giờ, trong lúc đó Bộ Tử Đường đã ra vào nhiều lần, thấy y ngồi yên đầu giường, ngay cả cơm canh bên giường cũng không động đến, nhịn không đặt lại gần lay lay vai của y.

“Hạ Ngọc Ngôn, người sao rồi?”

Đầu vai Hạ Ngọc Ngôn khẽ run, ngẩng đầu lên, trong lúc nhất thời không nhận ra Bộ Tử Đường là ai, khựng lại một chốc mới đáp: “Ta không sao...”

Đáp xong, y lại ngồi ngơ ngẩn, Bộ Tử Đường thấy vậy, đôi mày đẹp nhướn lên không nhịn được, hỏi: “Đại ca hôm qua tỏ tình với người, rốt cuộc đã nói gì vậy? Dọa người ra thế này.”

Bộ Tử Đường vừa nói thế, quả thật đã câu ra tâm sự của Hạ Ngọc Ngôn, y nhíu mày, nhẹ giọng trả lời: “Không có.”

“Lúc đại ca tỏ tình với người, nói năng có ôn nhu không, hay cũng lớn tiếng như mọi bữa?” Bộ Tử Đường mang theo vẻ mặt hiếu kỳ truy hỏi.

“Hắn không nói cho người sao?” Hạ Ngọc Ngôn cười khở, nghĩ thầm: dạng như đêm qua cũng coi là tỏ tình?

“Huynh ấy nói không rõ ràng, làm ta hiếu kỳ muốn chết, Ngọc Ngôn không bằng người thuật lại những gì huynh ấy nói với người cho ta nghe một lần đi.”

Bộ Tử Đường cười, bướng bỉnh chớp mắt, chỉ thấy đôi mắt hắn sáng như châu, răng trắng môi hồng, dung mạo hơn người, khiến căn phòng này trở nên xuân sắc vô hạn. Hạ Ngọc Ngôn không khỏi ngẩn người, sau một lúc mới phục hồi tinh thần.

“Nếu hắn muốn thích, nên thích một người mỹ nam tử như người, vì sao phải tới trêu ghẹo ta?” Giọng nói y ngần ngừ, nhưng cũng là oán than. Tướng mạo của y cũng là thanh tú tao nhã, thế nhưng nếu đem so với vẻ tuấn mỹ của Bộ Tử Đường, quả thật không thể nhìn thấy bóng lưng người ta.

“Đồ ngốc! Đại ca chưa bao giờ thích nam nhân!” Bộ Tử Đường che miệng, cười ha hả: “Đừng nói ta khoe khoang, từ lúc ta mới mười mấy tuổi đã có rất nhiều nam nhân có mơ tưởng bầy bạ với ta, nhưng mà đại ca chưa từng có, huynh ấy chỉ có hứng thú với mấy vị mỹ nhân ngực lớn mông phì mà thôi!”

“Vậy vì sao...?” Hạ Ngọc Ngôn càng thêm mù mờ, đôi mày lá liễu nhíu chặt, tạo ra không ít vết nhăn dưới mũi.

“Ta nghĩ, là do sự dịu dàng hiền lương của người hấp dẫn huynh ấy, huynh ấy biến thành hổ rồi bị thương, là người cứu hắn, chăm sóc cho hắn.”

“Đó chỉ là trùng hợp mà thôi.” Nếu sớm biết hắn ta là một tên xấu xa, ai muốn cứu hắn chứ! Hạ Ngọc Ngôn vầu môi như hải tử.

Bộ Tử Đường thấy thế, mang theo nụ cười như có như không dò hỏi: “Vậy ta hỏi người, nếu như thời gian có thể quay lại, người có cứu huynh ấy nữa hay không?”

Hạ Ngọc Ngôn chần chờ, một lúc lâu sau mới cắn cắn môi, trả lời một cách không cam lòng: “...Có.” Từ nhỏ đã được giáo huấn, cho dù biết rõ sẽ gây họa trên thân, y vẫn không cách nào thấy chết không cứu.

“Đây là nguyên nhân vì sao đại ca lại thích người.” Bộ Tử Đường cười nói.

“Nam nhân thích nam nhân, người không thấy kỳ quái?” Hạ Ngọc Ngôn khẽ nhíu mày.

Tình ái lẽ ra phải hợp với đạo trời, nam nhân thích nữ nhân, nữ nhân thích nam nhân... Trưởng thành trong một nông thôn chất phác, lòng dạ Hạ Ngọc Ngôn đã được nhiễm vẻ thuần hậu hồn nhiên, hảo long dương, đoạn tụ phân đào, những chuyện trái luân thường như vậy cho tới bây giờ y vẫn chưa hề nghĩ đến.

“Không cảm thấy! Nam nhân, nữ nhân đều là người, vì sao chỉ cho nam nhân yêu nữ nhân?” Bộ Tử Đường phẩy phẩy tay, dùng biểu tình phản đối đáp trả. “Tình ái vốn là do tự nhiên tạo thành, yêu chính là yêu, ta không thấy nên phân chia câu nệ nam nữ làm gì. Ngọc Ngôn, theo ý ta, người không phải là người cổ hủ ngoan cố, kỳ thực có phải người chán ghét đại ca? Cho nên không chịu tiếp thu hắn.”

Suy tư một lát, Hạ Ngọc Ngôn nhẹ giọng đáp: “Ta... không ghét hắn.”

Tuy rằng Thác Bạt Hổ Hồn nhốt y lại, khinh bạc vô lễ với y, thế nhưng Thác Bạt Hổ Hồn cũng từng cứu y, dùng tấm lòng đối đãi y, nghiêm khắc mà nói, y không ghét Thác Bạt Hổ Hồn, thực tế là y chẳng bao giờ chán ghét bất kì ai.

Y không ghét Thác Bạt Hổ Hồn, thậm chí đối với Thác Bạt Hổ Hồn còn tồn tại hảo cảm nhất định.

Nét sức quyến rũ hoang dã, ôn nhu mà bá đạo, sự cuồng vọng tràn ngập sinh mệnh, đều khiến người người hâm mộ khát vọng, nhưng mà đó không phải là thích.

“Nếu không ghét huynh ấy, như vậy theo bọn ta đi đi!” Ngữ điệu tự cho mình đúng của Bộ Tử Đường, làm Hạ Ngọc Ngôn bụng đầy phiền não cũng không nhận được mà buồn cười lắc đầu.

“Không chán ghét không có nghĩa ta sẽ nguyện ý cùng một nam nhân có ý đồ quấy rầy mình rời xa tha hương.”

“Ngọc Ngôn, tuy rằng đại ca bá đạo, nhưng mà đối với mấy người mà huynh ấy thân thiết, yêu thích trước giờ vẫn rất tốt, sau này người ở cùng với huynh ấy, huynh ấy tuyệt đối sẽ không bạc đãi người. Khí trời ở tái ngoại tuy hay thay đổi, nhưng Nham bảo mà bọn ta ở có phong cảnh rất tốt, còn có tôi tớ tài bảo, không thiếu bất cứ gì, tốt hơn nhiều so với việc thân thể người bất tiện, lại sống ở nơi này không có người thân chăm sóc.” Bộ Tử Đường khéo léo miệng lưỡi thuyết phục y, hơi khựng lại, thấy y không có biểu tình gì, liền hỏi: “Ồ chỗ này, người còn lưu luyến chuyện gì đó đúng không?”

“Ta...” Hạ Ngọc Ngôn gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Cha mẹ đã đi nhiều năm, Thúy Cơ cũng đã xuất giá, không còn quan hệ gì với y nữa, dạy học vốn là nghề không thể sinh sống, hơn nữa dù cho phòng học đóng cửa, tụi trẻ cũng có thể đến thôn bên cạnh mà học. Ngẫm nghĩ từng chuyện một, Hạ Ngọc Ngôn phát hiện, ở tại nơi này đã không còn bất kì chuyện gì, bất kì ai, đáng giá để y quyền luyến bịn rịn nữa.

Gương mặt trắng trẻo tao nhã gợn lên ưu thương khê khàng, đôi môi hồng nhạt của y căng ra, lặng lẽ không đáp.

“Người cũng đừng quá thương tâm, dù sao thì nhị ca cũng chưa tới, người suy nghĩ một lát đi.” Bộ Tử Đường không vội vã buộc y làm gì, trái lại khoan thai chuyển sang chuyện khác, “Hôm nay trong làng các người có tân nương xuất giá, vừa nãy ta cùng đại ca, tam ca cùng đi xem náo nhiệt, tân nương mắt hạnh mày ngài, má hồng tươi thắm, có thể xem là tuyệt sắc. Tam ca nói muốn đoạt nàng ta làm tân nương, đáng tiếc đại ca không cho.”

“Hắn cũng có đi?” Lòng Hạ Ngọc Ngôn cả kinh, vội vã hỏi, “Hắn có nói gì nữa không?”

“Có! Đại ca dường như còn nói... Đẹp thì có đẹp, nhưng mà vừa nhìn thì thấy chướng mắt! Huynh ấy còn mắng tam ca không có ánh mắt! Nói vị tân nương kia mắt sắc cằm nhọn, là cái tướng bạc phúc bạc mệnh!”

Bộ Tử Đường vừa nói vừa lưu ý đến thần sắc của Hạ Ngọc Ngôn, mỗi lần hắn nói một câu chỉ thấy sắc mặt Hạ Ngọc Ngôn lại khó coi ba phần, nói đến cuối cùng thì đã là một mảnh trắng bệch.

“Ngọc Ngôn, người sao rồi?” Bộ Tử Đường mang theo vẻ mặt không biết chuyện gì, nhẹ giọng quan tâm, ánh mắt nhìn xuống đỉnh đầu Hạ Ngọc Ngôn cất chứa nhân nhật thương hại cùng một chút đùa cợt. Hai tay đặt ở hai bên siết chặt, Hạ Ngọc Ngôn không cách nào ức chế được cả người mình run lên, phải một lúc lâu sau y mới hít vào một hơi, dùng giọng nói miễn cưỡng trấn định nhờ vả: “Tử Đường, phiền người gọi đại ca người vào đây.”

“Được!” Bộ Tử Đường gật đầu, đi ra ngoài.

Một lát sau, khi Thác Bạt Hồ Hồn vận một bộ y phục ngắn bó sát người, chân mang đôi ủng bằng da lột, áo choàng đen với đường viền vàng, vội vã hấp tấp bước vào thì, Hạ Ngọc Ngôn đã ngồi trên xe đẩy, hai tay cầm di vật cha mẹ y để lại, đặt vào bao quần áo để ở trên giường.

“Người đồng ý đi cùng với ta?” Thác Bạt Hồ Hồn cảm thấy kinh hãi, vừa nói vừa nhanh chân lại gần.

“Phải.” Hạ Ngọc Ngôn dùng giọng nói không hề phật phùng đáp trả, nhưng không quay đầu lại nhìn hắn, cúi đầu xuống, tiếp tục thu dọn.

“Ngọc Ngôn, như vậy thật tốt quá!” Thác Bạt Hồ Hồn hưng phấn đến nỗi mặt mày tỏa sáng, khom người ôm vai của y từ đằng sau, liên tục hôn hôn lên bờ thái dương mềm mại, đồng thời dùng giọng điệu vang vọng nói: “Ta đáp ứng người, sau này nhất định sẽ đối xử với người thật tốt!”

“Người không cần đối xử tốt với ta. Ta chỉ muốn người đáp ứng vĩnh viễn sẽ không thương tổn Thúy Cơ.” Giọng nói lạnh nhạt của Hạ Ngọc Ngôn cứ như một xô nước lạnh, hắt lên đầu Thác Bạt Hồ Hồn.

“Lời này là có ý gì?” Mày kiếm nhướn cao dần hạ xuống, trên mặt Thác Bạt Hồ Hồn hiện lên nét khó hiểu.

Hạ Ngọc Ngôn không đáp lời ngay, chỉ dùng hai tay chuyển động bánh xe, đôi mắt Thác Bạt Hồ Hồn, sau đó nâng tay lên, bắt đầu từ cổ họng, cởi ra từng nút từng nút một trên trường sam sắc xanh. Nhìn y cởi ra trường sam, áo lót, lộ ra bờ vai tròn gầy, lòng ngực thon thon, Thác Bạt Hồ Hồn càng nhúu chặt mày, hỏi: “Người đang làm gì?”

“Làm chuyện người muốn làm.” Hạ Ngọc Ngôn cúi đầu đáp trả, ngón tay nhẹ nhàng kéo xuống, áo lót động trên cánh tay liền rơi xuống mặt đất, phần trên trắng trẻo hoàn toàn trần trụi trước mặt Thác Bạt Hổ Hồn.

“Hiện tại ta không muốn.” Thác Bạt Hổ Hồn thấy sự tình khác thường, thần sắc dần trở nên ngưng trọng.

“Giả vờ quân tử làm gì? Người không phải muốn làm ta sao? Ta cho người, ta cam tâm tình nguyện cho người.” Phun ra những câu nói thô bỉ mà y sẽ không bao giờ nói, thanh âm nghiêng rằng nghiêng lợi, Hạ Ngọc Ngôn ngẩng đầu lên, oán hận nhìn chằm chằm Thác Bạt Hổ Hồn.

Đôi mày cong vắn vẹo, đôi mắt phượng luôn dịu dàng lúc này phát ra tia sáng như mũi tên, Thác Bạt Hổ Hồn chưa bao giờ thấy y có thần sắc oán hận phần ưất như vậy, không tự chủ được lùi về sau nửa bước.

“Người không cần xui khiến Bộ Tử Đường đến đây nói những lời đe dọa với ta nữa! Người muốn làm gì ta cũng được! Chỉ cần người không tổn thương Thúy Cơ, người làm gì ta cũng được hết!” Hạ Ngọc Ngôn vừa nói vừa lấy tay đánh vào ghế vịn, mái tóc chưa buộc lả tả theo động tác của y, thần sắc kích động gần như điên cuồng.

Y chịu đủ rồi! Đã quá đủ rồi! Chỉ là một thân thể sứt mẻ mà thôi, Thác Bạt Hổ Hồn muốn thì cứ lấy đi! Đừng buộc y nữa! Đừng uy hiếp tổn thương người y coi trọng nữa!

Đến bây giờ, Thác Bạt Hổ Hồn đã nghe hiểu sơ lược. Thì ra là tứ đệ đa sự rồi...

Hắn cũng không biện bạch thay mình, trái lại nhếch mày lên, lạnh nhạt hỏi: “Chỉ là như vậy? Chỉ vì một người nữ nhân, người tình nguyện vứt bỏ tôn nghiêm cùng thuần khiết mà người vẫn cố duy trì?”

“Nàng không phải là một nữ nhân tầm thường!” Tựa như con mèo bị đập trúng đuôi, Hạ Ngọc Ngôn sắc giọng phản bác, “Nàng là một người mỹ lệ, dịu dàng, hiền thực, kiên trinh!”

“Ả đã vứt bỏ người, gả cho một nam nhân khác.” Thác Bạt Hổ Hồn cắt đứt lời y, lạnh lùng nói ra sự thực.

Mẹ nó! Biến mẹ nó mỹ lệ! Biến mẹ nó kiên trinh! Tuy bề ngoài cứng rắn như thép, nhưng trong nội tâm của Thác Bạt Hổ Hồn đang tức giận rít gào, nếu hiện tại nữ nhân kia xuất hiện trước mặt hắn! Hắn xin thề, hắn chắc chắn sẽ đem ả hiếp trước giết sau, ép làm tro bụi!

“Nàng không có vứt bỏ ta, là ta, là ta không xứng với nàng, cho nên đuổi nàng đi. Nàng không nên ở cùng với ta, nàng nên sống trong yêu thương chăm sóc, có một người phu quân kiện toàn, nàng đáng giá đạt được điều tốt nhất! Chỉ cần nàng hạnh phúc, ta cũng hạnh phúc!”

“Hừ! Ta thấy người hoàn toàn không thương ả!” Chóp mũi Thác Bạt Hổ Hồn phun ra một âm đơn, dùng giọng điệu châm chọc khiêu khích nói: “Muốn ả được hạnh phúc, cho dù hạnh phúc đó không phải là người dành cho, muốn ả được vui sướng, cho dù niềm vui đó không liên quan đến người. Hạ Ngọc Ngôn, tình yêu của người như con nít đòi uống rượu, không hề có cảm xúc. Tình yêu như vậy, làm sao có thể xưng là yêu!”

“Nói vậy!” Bỗng nhiên, Hạ Ngọc Ngôn ngẩng đầu cao hơn, giữa cằm và cổ hình thành một độ cung buộc chặt mà điên cuồng, hai mắt mở lớn như chuông, oán hận nhìn chằm Thác Bạt Hổ Hồn.

“Có phải nói vậy hay không, trong lòng người tự rõ ràng.” Thác Bạt Hổ Hồn nhếch môi phản đối, thần sắc khinh miệt.

“Ta...” Dường như đã bị nói đúng tâm sự, chỉ một thoáng Hạ Ngọc Ngôn đã ghen lời không đáp trả được.

Thúy Cơ, Thúy Cơ, nàng tựa như người nhà của y, tỷ tỷ của y, nếu như có thể, y mong muốn nàng có thể trở thành thê tử của mình, nhưng không phải tất yếu. Y đã sớm nghĩ tới, tình yêu như vậy có lẽ thực sự không phải là tình yêu... Mím chặt môi, trong lòng đầy tâm sự, nửa thân trên trần trụi bị khí lạnh khiến cho run rẩy, Thác Bạt Hổ Hồn thấy thế, tay phải vươn lên, cởi ra áo choàng khoác lên người y.

Bờ vai bỗng nhiên ấm áp khiến Hạ Ngọc Ngôn ngạc nhiên, tay vô thức siết lấy áo choàng đen viền vàng, ngẩng đầu lên, đôi mắt tràn đầy khó hiểu vừa lúc đón nhận hai mắt phát ra tia sáng lục rực rỡ của Thác Bạt Hổ Hồn.

“Ta đích xác rất muốn người, nhưng không phải dưới tình huống như vậy.” Thác Bạt Hổ Hồn nói chậm từng chữ một, thần sắc bằng phẳng như thường. Hạ Ngọc Ngôn vì một nữ nhân mà hiến thân thể này, quả thực là làm nhục kiêu ngạo của hắn! Lòng Thác Bạt Hổ Hồn bất mãn suy nghĩ.

“Người đứng trước mặt ta nói những lời hay ý đẹp, sau lưng lại đi tổn thương Thúy Cơ, nàng ấy vô tội!”

Thần sắc tràn đầy hoài nghi, phỏng đoán, không hề tín nhiệm của y, khiến Thác Bạt Hổ Hồn tức giận, hai tay siết chặt thành nắm đấm, ánh mắt như mũi tên nhìn Hạ Ngọc Ngôn một lúc lâu, sau đó gương mặt hần bình tĩnh trở lại, gơ tay phải lên, đầu ngón tay hướng lên trời.

“Thác Bạt Hổ Hồn ta xin thề với trời, chỉ cần Hạ Ngọc Ngôn không trốn đi, không tự sát, ta tuyệt đối sẽ không tổn thương ả nữ nhân kia, nếu như trái lời thề, thiên lôi đánh xuống, chết không tử tế! Hạ Ngọc Ngôn, người đã thỏa mãn chưa hả?”

Giọng nói phẫn hận, trầm thấp, mỗi một chữ dường như từ trong hàm răng nhai ra, âm trầm hệt ác quỷ tu la từ dưới mười tám tầng địa ngục đi đến.

Hạ Ngọc Ngôn chấn động, hơi cúi đầu thấp xuống, y chưa bao giờ nghĩ rằng mình chỉ nói mấy câu đã khiến Thác Bạt Hổ Hồn thề với trời. Khi thấy thần sắc phẫn nộ bất bình của Thác Bạt Hổ Hồn, trong lòng y không khỏi áy náy.

Ngược lại là y thua thiệt hẳn rồi... Nghĩ nghĩ, Hạ Ngọc Ngôn càng thấy mình làm quá đáng.

Đôi mày liễu nhíu lại, bờ mi dày khép hờ, che giấu ngại ngần bất an trong đôi mắt.

Nhưng Thác Bạt Hổ Hồn đã sớm thấy rồi, phỏng đoán một chút, hần cố dè xuống tức giận đầy bụng, dùng một loại giọng điệu bình tĩnh hoàn toàn khác với trước đây nói: “Ngọc Ngôn, ta cũng biết đã khiến người quá khấn trương. Nếu như người tạm thời không muốn rời khỏi với ta, ta có thể đợi thêm vài ngày nữa hẵng đi.”

Lời hần nói mang đầy kỹ xảo, chỉ nói “Tạm thời”, “Đợi thêm vài ngày”, nhưng đến cuối cùng, đi hay ở cũng do hần nắm giữ.

Hạ Ngọc Ngôn tuy rằng không ngu ngốc, nhưng tính tình lại thuần hậu chất phác, nghe được lời của hần, càng cảm thấy áy náy vô thố, trong lòng như có năm bình ngũ vị bị lật đổ, lẫn lộn trăm mối cảm xúc.

Thác Bạt Hổ Hồn tự nghĩ đã nói hết lời hữu ích rồi, thấy Hạ Ngọc Ngôn cúi đầu không nói gì, nghĩ rằng y vẫn còn hoài nghi không tin cậy, trong lòng càng thêm giận dữ khó kiềm, lập tức hừ nặng một tiếng, xoay người định đi. Đi ra cạnh cửa phòng, Mạnh Thái Bình vội vã chạy lại, thần sắc hưng phấn hò reo.

Đại ca! Nhân mã của nhị ca đã tới rồi.”

“Họ đang ở nơi nào?”

“Ở ngay cửa thôn cách nơi này không xa, của cải với nữ nhân trước đây đánh cướp đều đặt ở trong sơn động ngay phụ cận, nhưng mà mấy huynh đệ báo lại nhị ca có chuyện quan trọng khác, giữa đường rời đội, không có đến đây!”

Nghe được Mạnh Thái Bình nói, Thác Bạt Hổ Hồn lập tức nhíu mày, hỏi: “Hần đã đi đâu?”

“Không biết!”

“Gọi các huynh đệ đến đây, cùng nhau đi xem!” Thác Bạt Hổ Hồn vừa nói, vừa quay đầu nhìn về phía Hạ Ngọc Ngôn, thấy y vẫn đang ngẩng đầu nhìn mình, khi hần nhìn lại lập tức cúi mắt xuống, quả thực đã xem hần như ôn dịch rồi!

“Đừng vọng tưởng chạy trốn! Bằng không, ta sẽ giết sạch mọi người trong làng!” Thác Bạt Hổ Hồn cau giận đạp một chân xuống đất, vút lại một câu tàn độc, sau đó phẩy tay rời đi.

Thác Bạt Hổ Hồn mang theo nhân mã rời khỏi, bốn phía quanh ngôi nhà trúc này thoáng trở về an tĩnh. Xe đẩy của Hạ Ngọc Ngôn lại bị thu giữ, Thác Bạt Hổ Hồn không để người ở lại trông chừng y, mà y cũng không có ý đồ chạy trốn. Nếu tự do của y sẽ liên lụy đến an nguy của người khác, y tình nguyện buông tha.

Dựa vào đầu giường, ngoài phòng vang lên tiếng côn trùng âm ĩ càng khiến lòng dạ y khó an bình, bực dọc lấy tay phải vỗ lên ván giường, chợt nghe thấy tiếng mở cửa ở ngoài.

“Ngọc Ngôn, chàng có trong phòng không?”

Giọng nói quen thuộc khiến Hạ Ngọc Ngôn chấn động cả người, cùng lúc đó màn che bị người dùng tay vén lên, người đi vào vận hỉ phục đỏ thẫm, dưới búi tóc rồi là gương mặt mày ngài mắt hạnh, kiêu diễm như hoa.

“Thúy Cơ?” Hạ Ngọc Ngôn vừa kinh vừa mừng, vươn hai tay không dám tin mà xoa mặt nàng, “Vì sao muội lại đến đây?”

“Ngọc Ngôn, ta tới là để tìm chàng.” Thúy Cơ nắm lấy tay y, thuận thế ngồi lên giường.

“Hôm nay là ngày đại hôn của muội, lúc này lẽ ra muội phải ở trong thành, sao lại ở đây?”

“Trước khi vào thành, ta đã nhờ Phân nhi giả trang thành ta ngồi vào kiệu, ta trốn ở ven đường chờ kiệu đi xa mới lén chạy về.” Thúy Cơ nói rất thản nhiên, nhưng lại khiến Hạ Ngọc Ngôn kinh hãi vô cùng.

“Muội chạy về? Vì sao?” Cúi đầu nhìn, chỉ thấy đôi giày thêu chim hỉ tước của nàng đã dính đầy bùn đất, làn váy khảm trăn châu cũng bị cát đá cắt không ít vết lỗ, chỉ nhìn những điều này thôi cũng biết được một đường này nàng chạy về vội vàng cỡ nào, chặt vật cỡ nào rồi.

“Ta... Ta hối hận rồi, ta chỉ là một thời xung động mới đáp ứng hôn sự mà thôi, kỳ thực ta đã sớm hối hận từ lâu! Nhưng mà cha mẹ ta cứ gọi người canh chừng ta, không cho ta ra ngoài, ta rất vất vả mới trốn ra được tân phòng, Ngọc Ngôn, đừng đuổi ta đi nữa! Chúng ta là chỉ phúc vi hôn, từ khi còn bé ta đã quyết tâm muốn trở thành thê tử của chàng, ta không hề muốn gả cho các nam nhân nào khác nữa.”

“Thúy Cơ, muội phải đi! Đi ngay lập tức!” Hạ Ngọc Ngôn hoàn toàn không có tâm tình nghe nàng nói, chỉ dùng ánh mắt hoảng sợ không ngừng nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Ta không đi! Ngọc Ngôn, ta tới đây tìm chàng là muốn để chàng thấy quyết tâm của ta, ta sẽ không gả cho ai ngoài chàng!” Thúy Cơ đương nhiên không chịu đi, hai tay nắm chặt cổ tay của Hạ Ngọc Ngôn.

“Không được! Ta không thể giữ muội lại! Đi! Lập tức đi!”

Thác Bạt Hổ Hồn cùng tay chân của hắn sẽ nhanh chóng trở về. Lòng của Hạ Ngọc Ngôn biết rõ hôm nay y đã khiến Thác Bạt Hổ Hồn giận dữ, nếu như để hắn thấy Thúy Cơ, chỉ sợ tính mệnh Thúy Cơ khó bảo toàn.

“Không! Sao chàng có thể đuổi ta đi? Chàng... Vì sao lại nhẫn tâm như vậy?” Thúy Cơ thê lương chất vấn, hai mắt đỏ lên, rưng rưng rơi lệ.

“Muội hiểu lầm rồi... Ta...” Hạ Ngọc Ngôn cảm thấy rất oan, nhưng mà nếu y nói ra chuyện của Thác Bạt Hổ Hồn, y lại làm sao nói nên lời, chỉ đành cắn môi, bất đắc dĩ phát tay, nói: “Quên đi! Ta cũng không biết phải nói như thế nào... Nói chung, muội phải đi ngay!”

“Không đi không đi không đi!” Thúy Cơ liên tục hét lên, bỗng nhiên lấy ra một bình sứ nhỏ từ trong tay áo, rót dịch thể ở trong bình vào miệng, sau đó lấy hai tay nâng đầu Hạ Ngọc Ngôn lên, đè môi mình lên môi của y.

“Ưm...” Hạ Ngọc Ngôn sững sờ mở to mắt, không biết chuyện gì đang diễn ra, cho đến khi có dịch thể lạnh lẽo bị đưa vào trong miệng. Hạ Ngọc Ngôn thất kinh, hai tay chợt cố sức đẩy Thúy Cơ ra.

“Muội cho ta uống cái gì?” Hạ Ngọc Ngôn vẻ mặt hoang mang siết chặt cổ họng, chỉ cảm thấy dịch thể chảy qua cổ, mang đến một luồng nóng cháy rất kỳ lạ. Thúy Cơ lấy tay lau khóe môi, đầu cúi xuống, dùng tiếng nói vừa nhẹ vừa nhỏ đáp lời.

“Là mẫu thân tôi qua đã đưa cho ta, nghe nói... Có thể khiến phu thê tăng tình thú.”

“Thúy Cơ... Sao muội lại...” Hạ Ngọc Ngôn vừa nghe, thiếu chút nữa ngất xỉu.

“Ngọc Ngôn, ta yêu chàng... Hôm nay chúng ta có thể chân chính trở thành phu thê.” Thúy Cơ mang theo biểu tình xấu hổ, cúi hỉ phục từ trên người ra, đến gần giường.

“Không! Đừng tới đây!” Hạ Ngọc Ngôn muốn chạy trốn, nhưng lại trốn không được, chỉ có thể ngồi trên giường vô thức lấy tay đẩy Thúy Cơ ra. Trong lúc nắm kéo, một luồng khí nóng xông lên phía dưới bụng, đầu của y dần trở nên không rõ, hai tay cũng trở nên mệt mỏi vô lực.

Miệng khô lưỡi nóng, vẻ mặt ửng hồng ngả lên giương, Thúy Cơ đưa tay thương tiếc khẽ xoa gương mặt nóng hổi của y, nhẹ giọng nói: “Chờ ta trở thành người của chàng rồi, chàng sẽ không đuổi ta đi nữa, cho dù cha mẹ tới cũng không thể chia rẽ hai ta.”

“Không được... Đi mau... Đi mau, nguy hiểm... Đi... Đi...” Hạ Ngọc Ngôn nóng đến nổi đầu óc trống rỗng, trong lúc mơ màng như vậy chỉ còn có thể nhỏ giọng gọi nàng đi.

“Ngọc Ngôn... Đừng đuổi ta đi, ta không bao giờ để chàng đuổi ta đi nữa...”

Giọng nói thầm thì như nỉ non, Thúy Cơ nâng cao tay ngọc, cởi ra từng chiếc từng chiếc áo trên người Hạ Ngọc Ngôn. Tóc đen như thác nước, thân thể trắng nõn đầy đà rọi lên tường chiếc bóng không ngừng lên xuống, hơi thở mềm mại, hương thơm nồng nàn, ánh trắng trên bầu trời cũng ngại ngừng trốn sau vầng mây, không dám lộ mặt.

Mây mưa trôi qua, thần trí của Hạ Ngọc Ngôn cũng dần dần thanh tỉnh, hai mắt nâng lên nhìn Thúy Cơ lộ nửa cánh tay nằm bên cạnh mình, y khẽ thở dài một hơi: “Muội thật khờ...”

“Muội không khờ! Ngọc Ngôn, bắt đầu từ đêm nay, chúng ta có thể bên nhau trọn đời rồi.” Thúy Cơ hai má đỏ hồng, nhẹ nhàng vùi đầu vào ngực y. Thấy tư thái nữ nhi của nàng, song trong lòng Hạ Ngọc Ngôn không có nửa điểm mừng vui.

Tình cảm mà Thúy Cơ dành cho y, y không cách nào không cảm động, tuy nhiên, da thịt thân cận như vừa nãy là chuyện y hoàn toàn không mong muốn.

Cho tới bây giờ, kỳ thực y chưa từng có dự niệm xác thực nào đối với Thúy Cơ, người ngoài có thể cảm thấy kỳ quái, tuyệt sắc mỹ nhân như vậy vì sao không thể khiến y có dự vọng? Thế nhưng, với y mà nói, Thúy Cơ vốn đã là người thân nhất thân nhất của y rồi, muốn phát sinh quan hệ gì đó với người thân của mình, thật sự làm y rất khó tiếp thu.

Hơn nữa, chỉ là một mình Thác Bạt Hổ Hồn đã làm lòng y tràn đầy phiền nhiễu, nào còn lòng dạ gì trên chọc ai khác nữa!

Nhớ tới Thác Bạt Hổ Hồn, Hạ Ngọc Ngôn không khỏi nhướn cao mắt, lo lắng nhìn ra cửa sổ, đêm tối vẫn lặng yên, điều này khiến tâm thần của y an tâm hơn. Cúi đầu tỉ mỉ suy ngẫm, Hạ Ngọc Ngôn cắn răng một cái, lay tỉnh Thúy Cơ trong lòng mình.

“Thúy Cơ, chúng ta lập tức thu xếp hành trang, cùng nhau đi thôi!”

“Rời đi? Đi nơi nào?” Thúy Cơ xoa xoa mắt, khó hiểu ngẩng đầu lên.

Hạ Ngọc Ngôn cười khổ, đáp: “Nếu nhà chồng muội tìm đến đây, chỉ sợ sẽ đưa đôi gian phu dâm phụ chúng ta tẩm lông heo. Trước khi bọn họ tới chúng ta nhất định phải thu dọn mọi thứ rồi đi.”

Muốn trốn tránh đâu chỉ là nhà chồng của Thúy Cơ, còn có Thác Bạt Hổ Hồn... Tuy rằng không biết xe đẩy đã bị giấu đi đâu, thế nhưng nếu như có Thúy Cơ ở đây, chỉ cần ngồi lên xe gỗ để trong nhà kho, do nàng đẩy xe, nói không chừng trước khi Thác Bạt Hổ Hồn về đã có thể đào tẩu rồi.

Hạ Ngọc Ngôn âm thầm tính toán, ý định đào tẩu vốn đã chìm xuống từ lâu nay lại có xu hướng bốc lên, chợt bên ngoài lại truyền đến một trận âm ẩm.

Ngẩng đầu nhìn ra, hơn mười con khoái mã đang phóng tới, người dẫn đầu ngồi cúi trên lưng ngựa, mày kiếm mắt hổ, hai mắt phát sáng rạng rỡ, áo choàng phía sau lưng như mây đen nạm vàng tùy ý tung bay, khí thế khiếp người.

Thác Bạt Hổ Hồn!

Nhất thời Hạ Ngọc Ngôn sợ đến hồn phi phách tán, cố sức kéo lấy Thúy Cơ ở cạnh mình, hét lên: “Thúy Cơ, đi mau! Đi mau!”

“Những người đó là ai? Sao lại cưỡi ngựa tới đây?” Thúy Cơ cũng nhìn thấy có người tới, trong lòng ngạc nhiên không thôi, hoang mang khẩn trương nhặt lấy xiêm y ở trên mặt đất, nhanh chóng mặc vào.

“Không! Đừng mặc! Đi mau!” Hạ Ngọc Ngôn thấy nàng vẫn còn ung dung mặc quần áo, trong lòng vội đến mức như bị lửa đốt vậy, dựa ở đầu giường, đưa tay ra đẩy nàng vài cái, “Đi mau! Đi mau! Đi ra bằng cửa sổ trong nhà bếp đó! Ngàn vạn lần đừng để ai nhìn thấy!”

Lời còn chưa dứt, màn che ở trước cửa đã bị ai đó dùng sức vạch lên, trong khoảnh khắc, cả ba người cùng nhau cứng đờ, gương mặt Hạ Ngọc Ngôn trắng bệch không chút máu, Thúy Cơ ngượng ngùng hét lên một tiếng, vội vã siết chặt tà áo vẫn còn đang mở ra. Sau khi Thác Bạt Hổ Hồn hội hợp thủ hạ ở ngoài thôn xong, chỉ mang theo một nhóm người vồn vã chạy về, chỉ là vì đón Hạ Ngọc Ngôn rời khỏi đây, hoàn toàn không ngờ rằng sẽ trông thấy một màn như vậy.

Ánh mắt sắc bén như đao vờn quanh giữa hai người, bầu không khí tình dục mờ ám chưa tan này lập tức để hần hiểu ra chuyện gì. Hai tay siết chặt, gân xanh gấn đầy trên mu bàn tay, hần nghiến răng nghiến lợi nói: “Tốt! Quá tốt! Hạ Ngọc Ngôn, lá gan của ngươi thật lớn, lớn đến nỗi ta không dám tin!”

Nắm tay đánh mạnh một tiếng “Ầm!” lên tường, ngôi nhà dường như cũng lay động theo.

Ánh lửa hừng hực, bóng người vờn quanh, đêm tối mang theo cơn gió lạnh, thổi lá cây rung động rào rạc, cũng truyền đi tiếng hét kinh hoàng của nữ tử ra phía xa.

Bốn gã cao lớn cầm đại đao trong tay, cột nhỏ vòng quanh một nữ tử xinh đẹp đứng giữa, từng tia sáng hiện ra, trong tiếng kêu sợ hãi của nữ tử, ngọn đao nhẹ nhàng lướt qua hỉ phục hoa lệ, cắt từng lỗ từng lỗ trên y phục mỏng manh.

Nước mắt ướt đầm má đào, da thịt trắng như tuyết dưới lớp áo đỏ dần dần lộ ra, mấy tên hán tử cầm đao dần dần thở hồng hộc, mấy tên đứng cạnh vây xem cũng nhin khôngặng, khe khẽ thăm thĩ với nhau, phát sinh tiếng cười dâm dục.

Nhìn những dấu hôn đỏ hồng lộ ra dưới lớp xiêm y của nàng ta, Thác Bạt Hổ Hồn ngồi ở trên ghế, sắc mặt càng ngày càng xanh đậm xấu xí.

“Không được thương tổn muội ấy! Không được! Không được!” Hạ Ngọc Ngôn chỉ khoác lớp áo trắng, tóc tai rối loạn, bị ném dưới đất, tận mắt nhìn thấy Thúy Cơ bị khinh thường, sốt ruột hét giọng kêu to.

Hét đến cổ họng đau rát nhưng cũng không ai để ý tới, Hạ Ngọc Ngôn nóng ruột như thể kiến bò trên chảo, cắn răng một cái, y dùng hai tay lê về phía trước, kéo góc quần của Thác Bạt Hổ Hồn, cầu xin: “Xin tha cho muội ấy, đừng thương tổn muội ấy! Đừng thương tổn muội ấy!”

Thác Bạt Hổ Hồn cúi đầu xuống nhìn, thấy trên gương mặt thanh tú của y tràn đầy khăn cầu cùng đau xót, thậm chí nóng lòng đến mức hai mắt ứa lệ, trong lòng Thác Bạt Hổ Hồn càng thêm khó chịu, hừ lạnh một tiếng, rút chân phải về.

“Tha muội ấy... Muội ấy không có tội, ta xin ngươi tha muội ấy đi!” Hạ Ngọc Ngôn không chịu buông ra, liều mạng ôm chân của hần, móng tay dùng sức đến nỗi muốn xé rách lớp vải, cứa lên da thịt.

Thác Bạt Hổ Hồn bị y cào đau, cộng thêm lửa giận công tâm, trong lúc cơn giận lên tới tột đỉnh, chân phải dùng sức nâng lên, lập tức đá y bay ra ngoài.

“A!” Hạ Ngọc Ngôn kêu thảm một tiếng, lăn mình rơi xuống đất, lấy tay siết chặt cây cỏ trên mặt đất, khi y ngẩng đầu lên lại thì khóe môi đã chảy xuống một hàng máu.

Trong lúc đá y ra, Thác Bạt Hổ Hồn đã hối hận rồi, chỉ là không kịp thu chân về, bây giờ thấy khóe môi y chảy máu, nhin khôngặng muốn lại gần nâng y dậy, ai ngờ vừa định đứng lên, Hạ Ngọc Ngôn lại đột nhiên đập nặng đầu xuống đất.

Ầm ầm ầm ầm! Tiếng đập đầu liên tục không dứt, kể cả mấy tên hán tử đùa giỡn Thúy Cơ cũng dừng tay lại, ngơ ngác nhìn y. Hạ Ngọc Ngôn không nói câu nào, chỉ mím chặt môi, không ngừng đập đầu, bốn phía thoảng chốc trở về yên tĩnh, chỉ vang lên tiếng đầu va chạm mặt đất.

“Ngọc Ngôn, Ngọc Ngôn!” Thúy Cơ khóc chạy lại, thấy đầu của y đã tràn đầy máu, nàng cũng quỳ xuống ôm lấy y, bắt chấp kêu lên, “Đừng đập nữa! Đừng đập nữa! Có chuyện gì xảy ra ta cũng tình nguyện chết

cùng với chàng.”

Nàng không biết chuyện gì đã xảy ra, không biết vì sao tên nam nhân cường hãn này lại bắt nàng cùng Hạ Ngọc Ngôn, nhưng nàng biết nàng cam tâm tình nguyện chết cùng với y.

“Thúy Cơ...” Hạ Ngọc Ngôn trở tay ôm nàng, ngẩng đầu lên, lại khẩn cầu Thác Bạt Hổ Hồn thêm một lần, “Xin người buông tha cho nàng, nàng không có tội... Cầu người, van cầu người! Người có thể giết chết ta, người làm gì ta cũng được, xin đừng thương tổn nàng!”

Ngọn lửa ghen ghét của Thác Bạt Hổ Hồn càng bùng lên, tay phải dùng sức vỗ mạnh, ghé dựa lập tức vỡ thành hai mảnh.

Thấy thần sắc tức giận khó kiềm được trên mặt hấn, lòng Hạ Ngọc Ngôn biết rõ chuyện đã không lành, không khẩn cầu nữa, cắn răng nói.

“Nếu như người muốn tổn thương muội ấy, trước hết phải bước qua thi thể của ta!”

Liều mạng chống cự, lúc này chỉ đánh cược Thác Bạt Hổ Hồn rút cuộc quan tâm y cỡ nào!

Nhìn thần sắc nhút nhát mà quật cường hỗn hợp trên gương mặt ngẩng cao của y, sắc mặt Thác Bạt Hổ Hồn vừa đỏ vừa tím, trong lòng có một loại xung động —— nhào tới hiệp trước giết sau ả đàn bà kia, nhìn Hạ Ngọc Ngôn có dám chết thật cho hấn xem hay không!

Nhưng một khắc sau đó, lý trí lập tức đè xuống xung động.

Không! Không được! Hấn không thể mạo hiểm! Thác Bạt Hổ Hồn nghĩ thầm, miễn cưỡng đè xuống sát y đầy mùi máu tanh, nhưng cơn lửa trong lòng càng bốc lên không thôi.

“Ta có thể tha cho ả.” Tiếng nói nhảy ra từ hàm răng khiến người run lấy bầy, nhưng Hạ Ngọc Ngôn không hiểu được, đầu óc đã bị sáu chữ “Ta có thể tha cho ả” lấp đầy.

“Thật sao?” Y phục, mái tóc của y đã rối tung, máu khô dính đầy trên trán cùng khóe môi, dưới tình huống chật vật như vậy y vẫn không tự chủ được mà lộ ra vẻ mừng rỡ, chỉ vì Thúy Cơ có cơ hội được sống, thiện lương, là bản tính trời sinh của y.

“Có điều...” Thác Bạt Hổ Hồn tận lúc kéo dài giọng, câu trái tim Hạ Ngọc Ngôn lên giữa không trung rồi mới chậm rãi nói: “Lẽ nào người muốn ta vô công tha cho ả hay sao.”

“Chỉ cần người buông tha nàng, chỉ cần người không giết nàng, ta...” Hạ Ngọc Ngôn khựng lại, nửa ngày sau, mới dùng tiếng nói khô khốc tiếp lời, “Ta nguyện làm bất cứ mọi chuyện.”

“Vậy à?” Y càng như vậy càng khiến Thác Bạt Hổ Hồn giận dữ khó kiềm, tức giận cười, vạch hai chân ra, tay phải giơ lên, chỉ ngón giữa xuống dưới, “Chỉ cần người hôn một cái ở đây, ta sẽ bỏ qua cho ả.”

“Người ——!” Vẻ mừng vui trên mặt Hạ Ngọc Ngôn chợt rút hết, tức giận đến mức cả người run lên.

“Không chịu?” Thác Bạt Hổ Hồn nhất thời thấy cơn giận trong lòng thả ra được một nửa, nở một nụ cười như có như không, ngược cầm lên, vẩy tay với Mạnh Thái Bình vẫn đứng đằng sau hấn, “Tam đệ, không phải đệ vẫn muốn ả đàn bà kia sao? Hiện tại ta đưa cho đệ.”

Mạnh Thái Bình vốn đã tâm viên ý mã từ lâu, lập tức lại gần, một tay kéo Thúy Cơ ra khỏi sau lưng Hạ Ngọc Ngôn.

“Không! Thả ta ra... Ngọc Ngôn, Ngọc Ngôn...” Thúy Cơ hoảng sợ hét lên, liều mạng giãy giụa khỏi tay Mạnh Thái Bình, cầu cứu Hạ Ngọc Ngôn. Nước mắt như hoa lê giữa mưa, từng giọt thê lương bi ai, Hạ Ngọc Ngôn muốn cứu nhưng không thể làm cách nào, ánh mắt mờ mịt bất lực không ngừng xoay chuyển, cuối cùng rơi lên người Thác Bạt Hổ Hồn.

“Ta... Ta làm!”

“Tam đệ, ngừng tay!” Thác Bạt Hổ Hồn đưa tay kêu ngừng, dù Mạnh Thái Bình không cam tâm, nhưng vẫn lập tức ngừng tay, dùng hai tay trói chặt Thúy Cơ vào lòng, để phòng có biến.

“Lại đây!” Thác Bạt Hổ Hồn ngoắc ngoắc ngón tay, bên cạnh có hai người lại gần, xách lên hai tay của Hạ Ngọc Ngôn, kéo y lại bên chân Thác Bạt Hổ Hồn. Thác Bạt Hổ Hồn đẩy hai chân ra xa hơn, đưa tay kéo quần xuống.

Hạ Ngọc Ngôn nhướn mắt, nhìn vật thể giữa hai chân của hắn, cả người run lên, cúi đầu xuống như bị kinh sợ. Thác Bạt Hổ Hồn đợi một lúc, thấy y vẫn cứng đờ không cử động, lập tức cúi người xuống, dán môi lên tai y, nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, chỉ cần để môi dán lên thôi, hôn nhẹ một cái, ta sẽ bỏ qua cho ngươi.”

Hạ Ngọc Ngôn vẫn không có phản ứng, không phải là y không muốn động, mà là y đã hoàn toàn không cử động được nữa, tự tôn của y đang nhắc nhở y, có một số việc tuyệt đối không thể làm.

Thác Bạt Hổ Hồn chờ lâu không nhin được, thấp giọng nói: “Nếu ngươi không làm, ta sẽ kêu nữ nhân kia thay cho ngươi.”

Quay đầu nhìn Thúy Cơ không ngừng khóc lóc giãy giụa trong tay Mạnh Thái Bình, Hạ Ngọc Ngôn nhắm lại hai mắt, rồi mở ra, rốt cuộc cũng cử động.

“Đừng! Ngọc Ngôn, đừng mà ——”

Trong tiếng khóc gọi của Thúy Cơ, y chết lặng cúi đầu chồm về phía trước, đôi môi run rẩy trắng bệch tới gần từng chút một, cuối cùng cũng dính lên khối thịt dữ tợn kia. Cũng trong lúc môi y tới gần, cường liệt dả kích khiến cảnh vật trước mắt y tối sầm, hôn mê không hề dự triệu.

Thác Bạt Hổ Hồn nhanh tay tiếp lấy y, vẻ mặt phức tạp dõi theo gương mặt khuất nhục không còn chút máu của y, trong lòng gợn lên nhàn nhạt hối hận.

Lúc này, mấy tên thủ hạ vẫn đứng gác đằng trước nhanh chóng chạy tới.

“Đại ca, có bốn mươi bảy người mang theo cây đuốc dò đường đến đây, mỗi người đều nổi giận dùm dùm, tên dẫn đầu mặc y phục của tân lang, chắc là đến đây vì nữ nhân kia.”

Thác Bạt Hổ Hồn nghe, mày kiếm nhíu lại, chỉ cảm thấy việc đêm nay đã làm hắn phiền lòng không thôi, hắn không muốn vô duyên vô cớ trêu chọc cái khác nữa, lập tức cao giọng nói với những người khác: “Lên ngựa! Chúng ta nhiều qua đường núi tập hợp với mấy huynh đệ ở ngoài thôn.”

Dứt lời, liền ôm Hạ Ngọc Ngôn vẫn đang hôn mê bất tỉnh, xoay người lên ngựa.

“Đại ca!” Mạnh Thái Bình vội vã gọi hắn lại, hỏi, “Vậy còn nàng ta thì sao?” Lưu luyến bịn rịn ôm chặt Thúy Cơ trong tay, một mỹ nhân như vậy Mạnh Thái Bình đương nhiên muốn dẫn theo rồi.

Thác Bạt Hổ Hồn ghìm ngựa quay đầu lại, thấy Thúy Cơ đang dùng ánh mắt hận thù nhìn hắn, hắn cũng đáp trả bằng một tia nhìn sắc bén, cười lạnh một tiếng đáp: “Đệ đã thích thì mang ả theo đi!”

Kỳ thực điều hắn muốn làm nhất là một đao giết chết Thúy Cơ, miễn sau này khiến hắn phiền lòng, nhưng lại sợ sau khi Hạ Ngọc Ngôn tỉnh dậy biết được chân tướng sẽ hận hắn cả đời, chỉ đành nhin xuống sát ý đầy rẫy trong bụng, giữ mạng Thúy Cơ lại.

Nhưng mà, nếu muốn hắn buông tha Thúy Cơ, hắn cũng không cam lòng, nhiều lần ngẫm nghĩ xong cũng chỉ phải mang ả đi theo, sau này mới nghĩ phương pháp đối phó.

10. Chương 9

Mây vàng ngàn dặm, tuyết trắng rơi đều, đưa mắt nhìn ra cửa sổ trên xe ngựa chỉ thấy trời đất một màu trắng xóa, ngoại trừ tiếng ầm ĩ của đoàn người ra, chỉ có thể nghe được tiếng khóc của các cô gái truyền ra từ những chiếc xe khác.

Mấy chiếc xe ngựa đó đều bị mảnh vải đen che lại, bên trong giam giữ các cô gái bị đánh cướp, tuy rằng không có cách nào nhìn được hình dạng các nàng ta khóc, song những tiếng nức nở gián đoạn kia cũng khiến

người ta tâm phiền ý loạn. So với hai tháng trước khi y lần đầu tiên nghe được những tiếng khóc này thì hiện giờ đã yếu hơn không ít, không biết là vì đã khóc mỗi một, hay vì đã chấp nhận số mệnh đây?

Mỗi một lần, khi tiếng khóc vang lên, Hạ Ngọc Ngôn luôn vênh tai tỉ mỉ lắng nghe, nỗ lực nhận ra bên trong có tiếng của Thúy Cơ hay không.

Muốn nghe được rõ hơn, đầu y tựa hơn một nửa ra ngoài cửa sổ, khí trời lạnh lẽo vô cùng, cho dù đã mặc một lớp áo da cừu, bị gió rét hòa theo tuyết trắng thổi qua, y vẫn thấy lạnh đến run người.

“Ngọc Ngôn, người ngồi gần cửa sổ quá rồi, coi chừng cảm lạnh.” Bộ Tử Đường vừa bước vào xe ngựa khẽ nhíu mày, khom người đóng cửa sổ lại.

Hạ Ngọc Ngôn quay đầu về, mái tóc dài chưa được buộc, kề sát hai bên má, lay động theo thân hình đang lay động của y. Chỉ chưa đầy ba tháng thôi, gương mặt trắng trẻo đó không biết đã gầy hơn bao nhiêu, hai má đã sắp thấy gò xương rồi. Bộ Tử Đường nhìn, trong lòng thầm thở dài.

Cúi đầu, nhìn cái bánh gạo mới chỉ bị cắn hai ngậm cùng với đĩa bò kho chưa được động miếng nào trên chiếc bàn nhỏ, Bộ Tử Đường không khỏi nhíu chặt mày.

“Ngọc Ngôn, người lại không chịu ăn?”

“Ta ăn không vô.” Hạ Ngọc Ngôn nhẹ giọng đáp, giọng nói có chút khàn.

Bởi vì tâm linh đã bị đả kích, kể từ ngày bị đưa đi khỏi làng, y vẫn bị bệnh, có vài lần sốt cao không hạ, không chỉ là thân thể gầy yếu, ngay cả tinh thần cũng uể oải không thôi.

“Ngọc Ngôn...” Bộ Tử Đường đang định khuyên bảo, phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói khác: “Tứ đệ, đệ ra ngoài trước đi.”

Cửa xe bị đẩy ra, Thác Bạt Hổ Hồn chân mang ủng bạc, một thân áo đen, áo choàng chồn đen, bước vào trong xe.

Vừa nhìn thấy hấn, Hạ Ngọc Ngôn lập tức nghiêng đầu qua một bên, Bộ Tử Đường lo lắng nhìn nhìn hai người, sau đó xuống xe ngựa.

Lấy roi ngựa trong tay chỉ vào thức ăn trên bàn, Thác Bạt Hổ Hồn hỏi: “Vì sao không ăn?”

Đáp lại hấn chỉ là im lặng, Thác Bạt Hổ Hồn đã sớm định liệu ra, hấn không tức giận, chỉ là ngồi cạnh Hạ Ngọc Ngôn, thần sắc bình tĩnh khuyên: “Người tội gì lấy thân thể mình để kèn cựa ta, người có biết gần đây người đã gầy đi bao nhiêu không?”

Hạ Ngọc Ngôn vẫn không nhìn hấn, đưa tay đẩy cửa sổ ra, yên lặng nhìn ngoài cửa sổ. Nhìn theo ánh mắt của y, vòng một lượt qua mấy chiếc xe khác, Thác Bạt Hổ Hồn khẽ nheo mắt tức giận, lạnh lùng nói.

“Đừng nhìn nữa! Ta đã phân phó xe ngựa mà ả ngồi phải chạy ở cuối cùng, người sẽ không nhìn được, hơn nữa bởi vì ả ta quá ồn ào, ta đã dặn người của ta nhét mồm ả lại, cho nên người sẽ không nghe được tiếng của ả!”

Tàn nhẫn! Y nghe mà cả người run rẩy, Hạ Ngọc Ngôn oán hận nhìn hấn. Dưới ánh mắt chất chứa phần hận của y, trong lòng Thác Bạt Hổ Hồn trở nên buồn bã, nhưng trên mặt vẫn không có biểu hiện gì, chỉ dùng thanh âm trầm thấp nói: “Ăn chút gì đi! Nếu người còn tiếp tục ốm nữa, ta sẽ để nữ nhân kia còn ốm hơn người.”

Vừa nói, vừa dùng tay phải cầm một mảnh thịt bò, đưa tới bên môi Hạ Ngọc Ngôn, lẳng lặng chờ đợi. Trùng miếng thịt bò trên tay hấn một lát, Hạ Ngọc Ngôn rút cuộc khuất phục mở môi ra.

Nhắm nuốt một cách chết lặng, mùi thịt tẩm ra nồng nặc trong miệng khiến y không tự chủ được nhớ tới khối thịt tanh nồng mà buổi tối hôm ấy bị ép hôn lên, miễn cưỡng nuốt vào, cổ họng lại cuộn cuộn dâng trào, cổ hết mức cũng ức chế không được, khiến y buồn nôn, che miệng định ngăn lại nhưng cũng không kịp.

Chất lỏng chua lèm trào mạnh ra từ trong miệng, vội vã đưa đầu ra cửa sổ. Ói một trận kinh thiên động địa, cho đến khi trong người trống rỗng, dạ dày y vẫn tiếp tục co thắt.

Tay y vịn lấy cửa sổ xe, khó chịu nhíu mày, Thác Bạt Hồ Hồn ở bên cạnh nhìn thấy vậy cũng nhíu chặt mày, rót một chén nước ấm đưa tới trước mặt y. Hạ Ngọc Ngôn không nhận lấy, đưa tay cầm lấy ấm trà, vội vã đổ nước vào miệng.

Với thể diện của Thác Bạt Hồ Hồn đương nhiên không nhịn được, sắc mặt biến đổi mấy lần, đang định phát tác, ánh mắt lại trùng hợp lướt qua hai tay đang cầm ấm trà của y. Hai tay nâng cao, ống tay áo sắc xanh nhạt đương nhiên sẽ trượt xuống, cổ tay dẫu bên trong trắng xanh, gầy đến mức ngay cả khung xương với mạch máu cũng gồ lên rồi.

Mấy ngày qua, ngay cả nửa miếng thịt Hạ Ngọc Ngôn cũng không nuốt vào bụng nổi, Thác Bạt Hồ Hồn đã dùng hết mọi cách, vô luận là cưỡng bức đe dọa hay mềm giọng dỗ dành, vẫn không có cách nào làm được, chỉ có thể trở mặt nhìn y càng lúc càng gầy gò. Mỗi lần nhìn thấy tứ chi ốm yếu của y, trong lòng Thác Bạt Hồ Hồn đều có cảm giác ghen đáng rất khó chịu, là hối hận... Hối hận lúc đầu bị lửa giận che lấp lý trí, bức thế xác và tinh thần của Hạ Ngọc Ngôn đến đâu cùng.

Nhìn Hạ Ngọc Ngôn đặt ấm trà xuống, cuộn người lại ngồi vào một góc xe, đầu cúi xuống dưới, tâm tình Thác Bạt Hồ Hồn lập tức suy sụp, yên lặng ngưng mắt nhìn y thật lâu, sau đó thần sắc buồn bã rời khỏi xe.

Ra tới bên ngoài, mọi người phần lớn đều đang nghỉ ngơi, ngồi tụ tập ăn lương khô, có hơn mười người ở cạnh những chiếc chứa hàng hóa cùng nữ nhân, thay phiên trông coi. Một tên thủ hạ thấy hần ra khỏi xe, lanh lợi đưa cho hần một miếng thịt khô, Thác Bạt Hồ Hồn vô thức đặt ở bên môi, cắn một ngụm, bỗng nhiên dừng lại.

Xoay đầu nhìn về phía xe ngựa của Hạ Ngọc Ngôn, thấy bóng dáng thon gầy hiu quạnh đó, nhìn lại miếng thịt khô trong tay mình, chợt cảm thấy không còn mùi vị. Nhỏ ra miếng thịt khô đã nhai nát trong miệng, thuận tiện vứt đi miếng thịt trong tay, hần uể oải lấy tay lau mặt, ngồi trên tảng đá lớn phủ đầy tuyết trắng.

Là hần, hần đã phá hư tất cả rồi!

“Đại ca, đệ chưa từng nhìn thấy bộ dạng người như vậy bao giờ.” Bộ Tử Đường khẽ thở dài một hơi, từ một bên đi ra.

Thác Bạt Hồ Hồn không để ý tới đối phương, mí mắt rũ xuống, tay siết chặt thành quyền, dùng phần xương ở ngón cái nện nện vào trán no đủ, hần cảm thấy rất mệt rất mỏi, không phải là thân thể, mà là tâm hồn...

Hình dạng này tỏ rõ hần đã không muốn nói gì thêm nữa, nhưng Bộ Tử Đường cũng không lùi bước, tiếp tục nói: “Đại ca, cứ tiếp tục như vậy, không chỉ sẽ bức chết y, cũng bức chết chính đại ca.”

Vì chuyện của Hạ Ngọc Ngôn, Thác Bạt Hồ Hồn ăn không ngon, ngủ không yên, những điều này Bộ Tử Đường đều dùng mắt thấy rõ, hơn hai tháng qua, người dần dần tiêu tụy đâu phải chỉ mình Hạ Ngọc Ngôn.

Thác Bạt Hồ Hồn rót cuộc mở mắt, nhìn Bộ Tử Đường, “Vậy đệ nói, ta nên làm sao bây giờ?” Thật sự thì lòng hần đã loạn như ma, cũng muốn thử nghe chủ ý của người khác như thế nào.

“Cưỡng bức y, giết chết y, thả y đi.” Hoàn toàn khác với vẻ ngoài mềm mại, câu trả lời của Bộ Tử Đường vô cùng giản đơn, dứt khoát, trực tiếp. Ba đề nghị, dẫu lấy một chút ngưng trọng trên biểu tình Thác Bạt Hồ Hồn, hần nhìn chằm chiếc xe ngựa mà Hạ Ngọc Ngôn ngồi, trong đôi mắt hổ xanh biếc lướt qua bao nhiêu cảm xúc phức tạp, một lúc lâu sau hần chậm rãi lắc đầu.

“Đều không được!”

Bỏ lại ba chữ xong hần không để ý đến Bộ Tử Đường nữa, đứng dậy gọi những người khác chuẩn bị đi. Bộ Tử Đường thấy Thác Bạt Hồ Hồn không có cách nào lựa chọn giữa bỏ hay giữ lại, biết hần thực sự đã dụng tình sâu đậm, không khỏi nhíu mày, quay đầu nhìn về chiếc xe ngựa, một hồi sau trong lòng đã có chủ ý.

Sương tuyết có chút ngừng, trăng sáng sao thuần, vào lúc mọi người chìm vào mộng đẹp, một bóng đen dùng thân pháp mềm nhẹ xẹt qua những lều vải được dựng trên tuyết cùng những người đồng bọn gác đêm, lừ lóat chui vào trong xe ngựa của Hạ Ngọc Ngôn.

Cả người bị ôm lên không, Hạ Ngọc Ngôn vốn không ngủ say lập tức tỉnh giấc lại, đang định hét lên, đôi phương đã nhanh hơn y một bước mở miệng ngăn lại, “Là ta, đừng gọi!”

Nghe ra là tiếng nói của Bộ Tử Đường, Hạ Ngọc Ngôn lập tức dừng lời, trong lòng cảm thấy nghi hoặc không thôi.

Nhảy xuống xe ngựa, dưới sự che lấp của thùng xe, Bộ Tử Đường đột nhiên khom người, trong mắt gợn lên những vàng sáng kì dị, dần dần biến ảo bắt đầu từ những ngón tay.

Dưới ánh mắt nhìn kỹ của Hạ Ngọc Ngôn, tư thái, dung mạo ưu nhã thon dài của Bộ Tử Đường, dần biến thành một con bạch hổ với bộ lông trắng muốt rực rỡ, tứ chi tiếp đất, công Hạ Ngọc Ngôn đang trợn mắt đỏ miêng lên lưng, dùng miệng ngậm lấy những vật dụng cần thiết, rồi phóng chân lao đi.

Sắc lông trắng muốt cùng tuyết trắng hòa vào làm một, vùn vụt phóng đi, tựa như cười mây đạp gió, chỉ trong giây lát đã chạy được hơn một dặm.

Chạy lại gần gò đá Bộ Tử Đường mới ngừng lại, buông Hạ Ngọc Ngôn xuống dưới đất, gầm lên một tiếng, thân hổ lại một lần nữa biến ảo, trở về hình người.

Đổi mắt nhìn bốn phía, Hạ Ngọc Ngôn nhận ra được nơi này là một trong những địa điểm mà trưa nay đoàn xe đã đi qua, trong lòng ngờ vực không thôi. Bộ Tử Đường mặc lại y phục, đỡ Hạ Ngọc Ngôn ngồi lên chiếc xe đã được giấu ở đây từ lâu, rồi lấy ra lương khô, y phục đã chuẩn bị ổn thỏa, đặt vào tay y.

“Người dự định thả ta đi?” Tiếp nhận lấy bao y phục, Hạ Ngọc Ngôn càng thêm kinh ngạc.

“Phải! Chúng ta vừa qua cửa ải không lâu, chỉ cần người dựa theo hướng này mà đi, không ngủ không nghỉ, hai ngày sau ắt sẽ đến Nhạ Môn quan.” Bộ Tử Đường giơ đầu ngón tay, chỉ về phía trước. Sau đó còn nói thêm: “Sau khi ta về sẽ ngăn cản đại ca vào trong xe ngựa tìm người, rồi nghĩ biện pháp che giấu chuyện người đã không còn trong xe nữa, nếu như thuận lợi, nói không chừng nguyên một ngày mai cũng không có ai phát hiện người đã đào tẩu rồi.”

Trong lòng Hạ Ngọc Ngôn nhất thời nhảy nhót, sau đó mới nghĩ đến có chỗ không thích đáng, nhíu mày lại, hỏi: “Vậy còn Thúc Cơ?”

“Ta vốn định tiền phạt tiền đến Tây thiên, để cho nàng ta cũng được chạy đi, đáng tiếc gần đây tam ca mê luyện nàng không thôi, ngày đêm canh giữ gần chiếc xe giam nàng, ta thực sự không có cách nào ra tay.” Trên mặt Bộ Tử Đường hiện lên biểu tình bất đắc dĩ.

“Ta... Ta không thể đi, nếu ta đi rồi, Thúc Cơ phải làm sao?” Mười ngón tay bắt giắc siết chặt bao y phục, Hạ Ngọc Ngôn cắn môi, trong lòng biết rõ nếu buông tha cơ hội lần này, chỉ sợ không còn khả năng đào tẩu nữa. Nhưng mà y vẫn lắc đầu, dùng giọng điệu kiên quyết nói: “Ta không đi! Nàng là bởi vì ta mới chịu liên lụy, ta không thể để nàng ở lại đó.”

Sau việc này, Thác Bạt Hổ Hồn tất nhiên sẽ tức giận, để Thúc Cơ ở tại miệng cộp chịu cơn giận chó đánh mèo của hắn, một chuyện vì lợi ích riêng của mình như vậy, y làm không được.

“Ngọc Ngôn, người nghe ta nói trước đã. Ta sẽ nghĩ biện pháp để đoàn xe dừng lại ở Mật Nhĩ cốc cách nơi đây sáu mươi dặm, sau khi người đến Nhạ Môn quan thì đi cầu kiến tướng canh giữ, nói rằng người có hành tung của đám thổ phỉ tàn sát vùng Đông Bắc, cầu hắn ta xuất binh. Theo ta được biết, tướng thủ ở Nhạ Môn quan là một quan tốt yêu dân như con, hắn nhất định sẽ giúp người.

Bộ Tử Đường chậm rãi nói, giải thích mọi việc không hề kê hớ, trái lại khiến Hạ Ngọc Ngôn nghi hoặc, mày liễu khẽ nhíu, “Đó không phải là giết các người sao? Vì sao người phải giúp ta như vậy?” Y cùng Bộ Tử Đường chỉ quen biết mới mấy tháng mà thôi, cho dù cảm tình không kém cỡ nào cũng không nặng bằng tình kết nghĩa, vì sao Bộ Tử Đường lại giúp y mà không để ý cả sinh mệnh như vậy?

“Nếu người không đi, sớm muộn gì sẽ bức chết đại ca.” Bộ Tử Đường sớm biết y sẽ hoài nghi, lập tức không nhanh không chậm dọn ra một lí do khác, “Người không ăn, đại ca cũng không ăn được; người ngủ không yên, hắn cũng không thể chợp mắt. Ngọc Ngôn, có lẽ người không lưu ý tới, nhưng ta tận mắt chứng kiến rõ ràng. Người đau khổ, không phải chỉ có mình người.”

Nghe được lời Bộ Tử Đường nói, Hạ Ngọc Ngôn rũ mắt xuống, không nói một câu.

“Ta tình nguyện tiễn người đi, để đại ca tức giận còn tốt hơn nhìn hai người dần vật lộn nhau như vậy. Về phía quan binh, nếu có chuyện gì chỉ cần bọn ta biến về thành hồ, chạy đi các hướng, ai cũng không đuổi kịp.” Bộ Tử Đường nói xong rồi nắm lấy tay vịn của xe đẩy, đẩy dờn Hạ Ngọc Ngôn mấy bước, “Đi đi! Dùng hết sức lực của người, rời khỏi nơi này.”

Nhìn theo hướng mà ngón tay hắn chỉ, trong bóng đêm mông lung, ánh trăng rơi lên tuyết một vùng sáng bạc, càng thấy trời đất vô ngần, con đường phía trước rộng lớn mênh mông. Trong lòng biết rõ đã không còn đường lui nữa, Hạ Ngọc Ngôn cắn răng một cái, nói một câu “Cảm tạ!” với Bộ Tử Đường, lập tức đi về phía mà hắn đã chỉ.

Dừng chân giữa trời tuyết, Bộ Tử Đường ngưng mắt nhìn, khi bóng dáng Hạ Ngọc Ngôn ngồi trên xe đẩy dần biến thành một điểm đen không thấy rõ, một tiếng nói trầm thấp vang lên từ đằng sau.

“Tứ đệ, ta mong rằng đệ có một lý do tốt, đủ để thuyết phục ta.”

“Đại ca, lý do của đệ, vĩnh viễn đều là tốt nhất.”

Bộ Tử Đường quay đầu lại, thản nhiên cười.

Bốn phía trời ngưng gió rét lạnh, vạn vật trắng xóa đêm tĩnh mù, đêm lạnh ở tít ngoài, người sống thừa thốt, chỉ có một bóng trắng cô độc treo trên bầu trời, chiếu rọi con đường mênh mông ở phía trước.

Trong vùng đất trắng xóa một màu, Hạ Ngọc Ngôn cô đơn mà đi, đã hai canh giờ rồi, tuy rằng mặc áo khoác da cừu, nhưng thời tiết rét lạnh như vậy đã để tay chân y lạnh đến cứng ngắc, hai tay không ngừng đẩy bánh xe gỗ đã tím tái, đông lạnh đến chết lặng, tựa như hai khối băng vậy.

Tình huống vốn đã gian khổ khó khăn, nhưng sương tuyết cứ rơi xuống khắp cả đất trời, trên mép tóc, đầu vai Hạ Ngọc Ngôn đã lấp đầy tuyết trắng, cả người càng lạnh lẽo khôn siết, thân thể tựa như đã hóa thành đá, ngay cả việc nâng đầu ngón tay lên cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Bánh xe đẩy dần đình trệ trong lớp tuyết mềm mại, Hạ Ngọc Ngôn mỗi lần đẩy đều phải dùng đến sức lực ngàn quân, mới có thể dời được nửa thốn. Sức lực suy thoái, nhưng tuyết càng rơi càng nhanh, vốn vã như tên, hóa thành bạo tuyết, vỗ lên đầu lên tóc.

Cuồng phong rống giận, gợn lên tuyết trắng đá loạn, đá bay như đậu, xoay chuyển giữa không trung. Khí trời ở tít ngoài hay thay đổi, gian khổ ác liệt, cả đời Hạ Ngọc Ngôn cũng chưa từng gặp qua, lập tức lòng dạ rối bời, không biết làm sao.

Quay đầu nhìn về đằng sau, đường đi đã bị tuyết trắng lấp đầy, khó tìm tung tích, nhìn quanh phía trước, tuyết trắng mông lung, không biết nên đi lối nào.

Trong lúc mờ mịt, Hạ Ngọc Ngôn cắn chặt răng, cố lấy dũng khí, lại xuất phát về phía trước.

Chỉ là mới vừa đi vài bước, một viên đá thừa theo cuồng phong, bắn trúng bánh trái của xe đẩy.

“A!” Bánh xe gỗ văng tứ tung, xe bị lật ngược, cả người Hạ Ngọc Ngôn cũng té trên nền tuyết.

Nằm lên tuyết trắng mềm mại, trong khí trời rét lạnh đến cực đoan, nhưng thân thể dần bình phục khỏi cơn run rẩy, tất cả cảm giác chậm rãi xói mòn, thế giới chỉ còn trống không... Trước khi ý thức hoàn toàn đánh mất, một bóng đen mập mờ không rõ đi vào trong tầm mắt y, ấm áp như mộng ảo chợt hiện lên rồi biến mất, sau đó lại trở về hư vô.

Không biết đã trải qua bao lâu, khi Hạ Ngọc Ngôn mở đôi mắt mông lung ra thì, hình ảnh đầu tiên nhìn thấy chính là hai viên bảo thạch màu xanh biếc.

Hai viên bảo thạch tròn tròn ấy lấp lờ tia sáng, ở giữa có chút đen đen, màu đen đó thật rung động lòng người, xung quanh bảo thạch là vòm lông ngắn trông khá rối nhưng lại rất mềm mại, có trắng, có vàng, có đen, từng vùn từng vùn giao nhau, thật đẹp!

Ngơ ngác đối diện với đôi bảo thạch kia thật lâu, Hạ Ngọc Ngôn mới tỉnh táo lại hoàn toàn, nhấc tay định đẩy nó ra, song chỉ mới cử động đầu ngón tay một chút thôi đã cảm thấy đau đớn vô cùng.

“Đừng cử động! Tay ngươi bị rét tổn thương rồi.” Thác Bạt Hổ Hồn hóa thành hình hổ nằm lên người y, dùng phần thịt dưới móng của mình, nhẹ nhàng dè lại cổ tay của Hạ Ngọc Ngôn.

Hạ Ngọc Ngôn cúi đầu nhìn, chỉ thấy hai tay mình bị quấn chặt trong lớp vải màu nâu, qua khe hở giữa lớp vải có thể thấy được một chút da thịt, tất cả đều tím tím đỏ đỏ, cực kỳ đáng sợ!

Y sợ đến run người, thầm nghĩ: một người què chân nếu như ngay cả tay cũng tàn, vậy sống còn có ý nghĩa gì nữa?

Thác Bạt Hổ Hồn biết y sợ, lập tức nhẹ nhàng an ủi: “Đừng sợ! Chỉ bị rét tổn thương thôi, không có ảnh hưởng đến gân cốt, trên người ta có thuốc, sử dụng vài ngày sẽ lành lại, có thể hoạt động như thường.”

Lòng dạ bị nhìn thấu hết nên Hạ Ngọc Ngôn bèn quay đầu đi chỗ khác, không để ý đến hắn, nhưng trong lòng không khỏi thở phào một hơi.

Ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, bấy giờ mới phát giác ra mình đang ở trong một hang động, có một đồng lửa bùng cháy hừng hực, chiếu rọi lên sắc cam ấm áp cho cả hang. Trên lửa có nướng một ít thức ăn, trong động còn có một con ngựa, rồi y tiếp tục nhìn ra cửa hang, bên ngoài gió bão thét gào, tuyết bay dào dạt, dường như bão tuyết vẫn chưa hết.

Sau một lúc lâu, Hạ Ngọc Ngôn mới quay đầu về, nhìn con hổ do Thác Bạt Hổ Hồn hóa thành đang nằm trên người mình.

“Là người cứu ta?”

“Đương nhiên rồi, chẳng lẽ còn có người khác?”

“...” Về mặt y nhìn hắn rất phức tạp, Hạ Ngọc Ngôn không có cách nào nói thẳng lời cảm tạ, hoặc là trách cứ gì hắn, chỉ có thể rũ mi mắt xuống, không nói một lời.

Thân thể trắng nõn của y không một manh áo, kề sát với lớp da hổ của hắn không chút khe hở. Lớp da lông nhon nhon đâm vào da mang lại chút đau đớn, song ấm áp cũng thật nhiều.

Dòng máu bị tuyết đông cứng dần hồi phục, cả người có cảm giác rất ấm cúng, thoải mái đến mức khiến Hạ Ngọc Ngôn không thể mở miệng kêu Thác Bạt Hổ Hồn né qua chỗ khác, mà dường như Thác Bạt Hổ Hồn cũng rất hưởng thụ cảm giác này, phần thân hổ đặt trên người Hạ Ngọc Ngôn không hề nhúc nhích, đường nhìn của hắn vẫn chăm chú đặt trên khuôn mặt dịu dàng của y.

Khoảng khắc im lặng ấy duy trì một thời gian dài, một lúc lâu sau đó, Hạ Ngọc Ngôn chủ động mở miệng, nhẹ nhàng nói một câu.

“Xin đừng trách Tử Đường.” Nếu Thác Bạt Hổ Hồn đã đuổi theo y, vậy chẳng khác nào chuyện Bộ Tử Đường để y chạy thoát đã bị vạch trần, Hạ Ngọc Ngôn lo lắng Bộ Tử Đường sẽ bị chỉ trích, suy nghĩ này giờ rốt cuộc cũng không nhận được câu tình thay.

“Ngươi cho rằng hắn thật lòng muốn thả ngươi đi?” Lười biếng ngáp một cái, trong đôi mắt hổ xanh biếc của Thác Bạt Hổ Hồn thoáng hiện vẻ thương tiếc. Hạ Ngọc Ngôn là một người thông minh, nhưng lòng dạ quá mức thuần khiết, trong thiên hạ này có ai không phải sống bằng cách người lừa ta gạt, có ai không mang theo rắp tâm?

“Lời của ngươi... Có ý gì?” Hạ Ngọc Ngôn mờ mịt ngược mắt nhìn, không rõ hàm ý trong lời Thác Bạt Hổ Hồn.

“Một thư sinh yếu đuối giống như ngươi, ở trong tuyết không tới ba canh giờ sẽ đông chết rồi. Còn nữa, cho dù ngươi đến được Nhạn Môn Quan thì sao? Tướng canh ở Nhạn Môn Quan – Phác Thôn Giới, là sinh tử chi giao của ta, bằng không ngươi nghĩ ta làm cách nào mới mang được một đại đội nhân mã tới đây để cướp nữ nhân rồi có thể ra quan được chứ?”

Giọng điệu của hắn rất thản nhiên, nhưng càng nói càng khiến Hạ Ngọc Ngôn cảm thấy kinh ngạc, một ý niệm mơ hồ dần hiện lên trong đầu. Nhìn sắc mặt Hạ Ngọc Ngôn biến ảo không ngừng, Thác Bạt Hổ Hồn dùng chân trước đỡ người dậy, dờ ra khỏi người y, gầm lên một tiếng trở về hình người.

Bộ lông rút lại, lớp da thịt màu đồng cổ tái hiện, năm ngón vén tóc ra sau đầu, lộ ra gương mặt sắc bén, lắc lắc cái cổ, tay chân duỗi dài, bắp thịt săn chắc do đã qua nhiều cuộc rèn luyện, bên trên nổi lên những vằn hổ đen sẫm, từng cử chỉ đều hiển lộ nét sức quyến rũ hoang dã.

Ngay cả trong lòng mang đầy tâm sự như Hạ Ngọc Ngôn cũng không khỏi bị hấp dẫn, ngơ ngác nhìn tư thái gần như đạt đến sự hoàn mỹ của hắn.

Trông thấy vẻ mặt của y, Thác Bạt Hổ Hồn đắc ý nhếch môi lên, Hạ Ngọc Ngôn nhìn thấy nụ cười giống như trêu chọc của hắn, mới giật mình nhận ra mình đã bị hút hồn, gương mặt lập tức nổi lên hai luồng mây đỏ.

Thác Bạt Hổ Hồn cũng không định chế giễu gì y, mặc quần áo xong, hắn lấy lớp da cừu trắng trải ở dưới đất bọc lấy cơ thể trần trụi của Hạ Ngọc Ngôn, cẩn thận nâng y dậy, cho y ngồi dựa lên tường đá, sau khi dàn xếp thích đáng rồi, Thác Bạt Hổ Hồn cầm lấy ấm nước làm bằng da dê bên đồng lửa, nâng đầu lên uống trước một hớp, rồi mới đưa miệng ấm đến bên môi Hạ Ngọc Ngôn.

“Uống đi! Đã dùng lửa nấu ấm rồi.”

Hạ Ngọc Ngôn vốn định làm lơ hắn đi, nhưng y đã mê man khá lâu, xác thực là miệng khô lưỡi rất đến không thể chịu được, do dự một lúc rồi cuộc cũng mở môi ra.

“Khụ khụ... Khụ... Khụ...” Mới uống một ngụm, mới phát giác ra trong ấm là rượu Thiêu Dao Tử, rượu nóng như hỏa, thiêu đốt cổ họng, làm y ho khan liên tục.

“Uống thêm hai hớp nữa đi, khí trời như vậy dùng liệ rượu mới có thể tránh rét được.” Thác Bạt Hổ Hồn thương tiếc vỗ vỗ lưng y, lại đưa ấm qua một lần nữa.

Đúng là sau khi liệ rượu lướt qua cổ họng, trong bụng liền bốc lên một chút lửa ấm, khiến người thoải mái không thôi, Hạ Ngọc Ngôn không nhịn được mà uống thêm một ngụm. Cùng lúc ấy mắt phượng y nâng lên, nhìn xung quanh hang một lần thì mới nhận ra một việc.

“Xe đẩy của ta đâu?” Không có ở đây! Đã nhìn quanh hang vài lần rồi, không có ở nơi nào cả!

“Ở trong tuyết.” Thác Bạt Hổ Hồn hồ hững đáp, “Ta phải ôm người cưỡi ngựa, hoàn toàn không thể mang theo xe đẩy, huống gì nó cũng bị đá làm vỡ nát rồi.”

nghe được Thác Bạt Hổ Hồn nói, trong nháy mắt sắc mặt Hạ Ngọc Ngôn có chút xấu xí, nhìn vẻ mặt của y, Thác Bạt Hổ Hồn nhếch môi có chút khinh khỉnh.

“Chỉ là một chiếc xe đẩy thôi mà, chờ sau khi trở về Nham bảo rồi, ta sẽ làm cái mới cho người.”

Hạ Ngọc Ngôn cúi đầu, ánh mắt buồn bã nhìn mũi chân lộ ra ngoài lớp da cừu, một lúc sau y mới thấp giọng nói: “Đó là do cha ta tự tay làm...” Tình nặng ơn sâu, những thứ khác làm sao có thể sánh bằng.

Thầm biết mình lỡ lời, trên mặt Thác Bạt Hổ Hồn hiện lên vẻ xấu hổ, lập tức im miệng không nói nữa. Mắt hổ lạng lẽ ngó trộm, chỉ thấy Hạ Ngọc Ngôn cúi đầu nhìn mũi chân, trên mặt không giấu được vẻ u buồn, tựa như đang thương cảm bản thân, lại tựa như đang nhớ về ơn cha của mình.

Nhìn vẻ mặt của y, Thác Bạt Hổ Hồn không khỏi thấy sốt ruột, đứng dậy đi qua đi lại trong hang, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn Hạ Ngọc Ngôn cùng bảo tuyết không ngừng bên ngoài.

Đi mấy vòng như thế xong, Thác Bạt Hổ Hồn dùng sức giậm chân một cái, cầm lấy áo choàng, dứt khoát bước ra ngoài hang.

Hạ Ngọc Ngôn giật nảy mình, vội vã hỏi: “Người đi đâu thế?” Ngoài hang bão tuyết dữ dội, đá bay tán loạn, khí trời như thế này mà hắn định đi đâu?

“Ta ra ngoài một lát.” Thác Bạt Hổ Hồn đáp một câu tùy ý, tiếp tục bước ra ngoài.

“Người...” Hạ Ngọc Ngôn muốn khuyên can, nhưng bỗng nhiên nhớ tới mình không có lý do gì để quan tâm đến an nguy của Thác Bạt Hổ Hồn cả, cắn cắn môi, y liền nuốt lại âm thanh vào bụng mình.

Thác Bạt Hổ Hồn đã đi tới cửa hang bỗng nhiên lại quay đầu về, “Đừng lo, ta sẽ nhanh chóng trở về.”

Hạ Ngọc Ngôn ngẩn ra, không kịp nói gì, bóng dáng khô ngô của hắn bị trời tuyết mênh mông che lấp, không còn hình bóng.

Một nỗi mất mát không tên lảng lảng tràn ngập dưới đáy lòng, Hạ Ngọc Ngôn nỗ lực đuổi cảm giác này đi, lưng dựa vào lớp tường đá, nhìn ánh lửa chiếu sáng, chỉ chốc lát sau mí mắt trở nên nặng nề, mơ màng ngủ một chút, đến khi mở mắt tỉnh lại, trong hang động vẫn trống vắng như ban nãy.

Lại nhìn ra ngoài, bão tuyết vẫn cứ thế, sắc trời âm u không rõ, khó thể nào nhận ra là ngày hay đêm. Đồng lửa vẫn còn hừng hực thiêu đốt, ánh lửa lay động tạo ra vầng bóng đen trên đỉnh hang nom như quái vật. Hạ Ngọc Ngôn nhìn thấy, trong lòng không kiềm được sinh ra một cảm giác khủng hoảng.

Nếu Thác Bạt Hồ Hồn vĩnh viễn không quay về...

Thế lửa dần dần yếu bớt, không gian vắng rọi ảm áp vốn có chợt trở nên băng lãnh tối mù, Hạ Ngọc Ngôn nhìn cửa động không chớp mắt, thời gian cứ trôi qua, trong lòng y không khống chế được mà rơi vào đáy cốc. Không chỉ lo lắng cho chính sinh mệnh của mình, mà y còn lo lắng cho an nguy của Thác Bạt Hồ Hồn nhiều hơn.

Thời gian chờ đợi lâu đến nỗi gần như tuyệt vọng, Hạ Ngọc Ngôn trời sinh vốn đã không phải ngồi chờ chết, tâm mất dời đến con ngựa đang đứng ở sâu trong hang động. Ngựa đã bị trói, chỉ cần lấy tay siết chặt yên ngựa, nói không chừng có thể leo lên, sau đó vào trong trời tuyết, tìm về tên Thác Bạt Hồ Hồn không biết đang té xỉu ở nơi nào...

Hạ Ngọc Ngôn biết rằng ý nghĩ như vậy gần như là vọng tưởng, nhưng dưới tình huống như thế này, y không cách nào không dùng hết sức mà thử một lần.

Âm thầm vạch ra hết chủ ý xong, Hạ Ngọc Ngôn khom người, dùng hàm răng cắn lấy lớp vải bọc ở quanh tay, trong lúc đó, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một cái bóng thật dài.

“Người đã về!” Hạ Ngọc Ngôn lập tức ngẩng đầu, trên gương mặt thanh tú ấy không che giấu nỗi vẻ vui mừng.

Thác Bạt Hồ Hồn đứng trước đồng lửa, tạo ra một cái bóng cao lớn như tòa núi trên vách đá, đôi mắt lục xanh biếc hiêu kỳ nhìn y, “Người đang làm gì?”

Mặt đỏ lên, Hạ Ngọc Ngôn cuống quýt buông ra hàm răng đang cắn lớp vải, sự vui mừng ban nãy dần dần trở thành cơn giận dữ.

Hắn cứ nhàn nhả ung dung mà về, uống công mình đã lo lắng như vậy! Mím chặt môi, âm thầm tức giận, lại thấy Thác Bạt Hồ Hồn đi qua một bên, khom người đỡ xuống vật vẫn gác trên vai, sau đó đi đến đồng lửa thêm chút củi khô.

Ngọn lửa lại hừng hực như trước, dựa vào ánh lửa chiếu rọi, Hạ Ngọc Ngôn mới nhìn thấy rõ thứ mà hắn vác vào, đó là xe đẩy của y.

“Người... Người ra ngoài là để tìm nó?” Hạ Ngọc Ngôn kinh ngạc không thôi, hai mắt nâng lên, yên lặng nhìn Thác Bạt Hồ Hồn.

“Ừ!” Thác Bạt Hồ Hồn gật đầu, ngồi xuống bên cạnh y, “Bởi vì nó bị tuyết chôn lấp, cho nên mất một chút thời gian mới tìm được. Ngọc Ngôn, xin lỗi! Để một mình người ở lại lâu như vậy, người... Có sợ không?”

Cuối lời, giọng nói của hắn chợt trở nên trầm thấp và dịu dàng, tay phải thuận thế nâng lên, xoa lên mặt Hạ Ngọc Ngôn.

Hạ Ngọc Ngôn định tránh ra, song trong lúc lơ đãng lại nhìn thấy tay hắn bị đông lạnh đến đỏ một mảng, đầu ngón hơi rộp lên, nhất thời y ngẩn ra, ngay trong lúc đó tay Thác Bạt Hồ Hồn đã xoa được gương mặt y rồi.

Cảm giác lạnh lẽo ấy làm cả người Hạ Ngọc Ngôn chấn động, chợt đầu óc trong sáng, lập tức hiểu ra lý do vì sao.

“Người dùng tay không đào tuyết?” Mắt phượng tròn to, y nhìn Thác Bạt Hồ Hồn với vẻ không tin nổi.

“Ừm!” Thác Bạt Hồ Hồn lơ là gật đầu, tựa như không xem chuyện đó là chuyện lớn gì quan trọng lắm.

“Người...” Hạ Ngọc Ngôn vô thức nhíu mày, một lúc sau mới nói ra một câu, “Chỉ là một chiếc xe đẩy.”

“Sai!” Thác Bạt Hồ Hồn dựng lên một ngón tay, nhẹ nhàng đặt lên đôi môi nhạt hồng của y, đáp: “Là xe đẩy do cha người tự tay làm!”

Trên khuôn mặt sắc bén ấy hiển hiện vẻ nhu hòa mà thâm tình khiến lòng dạ Hạ Ngọc Ngôn càng thêm rối bời, ánh mắt nhìn khắp xung quanh, y chưa bao giờ nghĩ rằng, một câu nói tùy tiện của y lại được Thác Bạt Hồ Hồn để ở trong lòng như vậy, chỉ trong thoáng chốc đó, vô thức, sợ hãi, còn có một chút ngọt ngào gợn lên trong lòng, khiến y cũng không biết nên nói sao.

Trong lúc y đầu óc hỗn loạn, Thác Bạt Hồ Hồn nhẹ nhàng đỡ lấy vai y, để y dựa vào lòng mình, đợi đến khi Hạ Ngọc Ngôn phát hiện, tư thế của hai người đã trở nên thân mật vô cùng. Sau khi Hạ Ngọc Ngôn nhận ra, phản ứng đầu tiên là giãy giụa, thế nhưng mà cảm giác ấm áp khi hai cơ thể dựa chặt vào nhau, lại để y lưu luyến không đành.

Khi y đang chần chờ, Thác Bạt Hồ Hồn lại đặt tay phải trên mái tóc dài mềm mại của y, nhẹ nhàng chải từ trên xuống dưới, tay của hắn rắn chắc đầy sức lực, ngón tay lại gồ lên, nhưng động tác chải tóc mà hắn dành cho Hạ Ngọc Ngôn lại dịu dàng như thể dùng ngón tay xoa vào cánh bướm vậy.

Tinh thần dần dần thả lỏng, khiến Hạ Ngọc Ngôn thoải mái muốn chớp mắt, cả người đều trở nên lười biếng không muốn cử động. Lúc này, Thác Bạt Hồ Hồn khom người xuống, đặt môi gần kề vành tai y, dùng tiếng nói khàn khàn trầm thấp của mình, nhẹ giọng nói: “Ngọc Ngôn, ta biết đêm đó là ta quá đáng, người đừng giận ta nữa... Có được không?”

Hắn hạ giọng rất thấp, trong giọng nói lại mang theo một chút cầu khẩn cùng lấy lòng. Trái tim Hạ Ngọc Ngôn chợt nhảy dựng lên, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời hắn như thế nào.

Không nhận được câu trả lời của y, một lúc sau Thác Bạt Hồ Hồn lại nói: “Ngọc Ngôn, cho ta thêm một cơ hội, đừng giận ta nữa, Ngọc Ngôn...”

Một người cường hãn bá đạo giống như bạo quân thế đó, vậy mà lại nhỏ giọng khẩn cầu bên tai y, Hạ Ngọc Ngôn cắn môi, mờ mịt lúng túng. Y trời sinh tính tình hiền lành ôn nhu, nếu như mọi khi thì dù là ai xin lỗi y, dùng những lời nhỏ nhẹ xin tha thứ như thế này, y nhất định sẽ tha thứ người kia mà không nói hai lời, nhưng mà, Thác Bạt Hồ Hồn thì khác.

Đừng nói đến chuyện Thác Bạt Hồ Hồn buộc y làm chuyện khuất nhục như vậy trước mặt mọi người, chỉ riêng là chuyện hắn bắt trói Thúy Cơ thôi, Hạ Ngọc Ngôn liền không cách nào tha thứ hắn dễ dàng như vậy rồi.

Quan trọng hơn là Thác Bạt Hồ Hồn có tâm ý khác thường đối với y, nếu như mở miệng nói tha thứ hắn, chẳng phải là chấp nhận hắn, tiếp thu tình cảm của hắn sao?

Đầu rối như mớ bòng bong, không thể chỉnh lý rõ ràng, với cảm giác lo nghĩ không yên này Hạ Ngọc Ngôn chỉ phải nhắm hai mắt lại, giả vờ ngủ, né câu trả lời. May mà Thác Bạt Hồ Hồn không nói gì để buộc y nữa, chỉ nhẹ nhàng vỗ lên gương mặt y, thở dài một hơi.

Tiếng thở dài yếu ớt truyền vào trong tai, Hạ Ngọc Ngôn chợt cảm thấy tim mình có chút đau, chỉ có thể nhắm hai mắt chặt hơn, cố hết sức đuổi đi cảm giác khác thường này ra khỏi đầu óc.

Hai người ở trong hang động khoảng chừng hai canh giờ, mắt thấy bão tuyết đã qua, lập tức cùng nhau cỡi ngựa rời đi. Bởi vì trước khi Thác Bạt Hồ Hồn đuổi theo Hạ Ngọc Ngôn đã dặn Bộ Tử Đường phân phó những người khác đi trước, cho nên khi hai người trở về chỗ mà đoàn người đã dừng lại đêm trước thì nhân mã đã đi hết cả rồi, chỉ có một bao quần áo và xiêm y, lương khô được treo trên một cành cây khô mà thôi.

Ban ngày, Thác Bạt Hồ Hồn ôm Hạ Ngọc Ngôn vào lòng giục ngựa chạy đi, khi gió tuyết quá lớn thì để mặt Hạ Ngọc Ngôn vùi vào trong ngực hắn, dùng áo choàng thay y đỡ hết gió tuyết, đến đêm thì biến thành hổ, dùng bộ lông giữ ấm cho y.

Do hai chân Hạ Ngọc Ngôn không thể đi, mà hai tay thì bị rét tổn thương, cử động không tiện, mấy ngày qua, đừng nói đến việc ăn mặc mà ngay cả việc riêng tư hơn cũng do Thác Bạt Hồ Hồn giúp đỡ hoàn thành,

thân thể của hai người còn thân cận hơn cha mẹ bằng hữu, nhưng, chỉ cực hạn ở thân thể mà thôi.

Trừ những lần tiếp xúc trên người ra, hai người rất ít khi nói gì với nhau, là do Hạ Ngọc Ngôn luôn cố kiềm lại, lúc nào cũng nhắc nhở mình: thân thể gần gũi là chuyện khó tránh khỏi, nhưng tâm thì không thể được.

Tuy rằng Hạ Ngọc Ngôn phong tỏa nội tâm mình lại, luôn cố chống cự, nhưng Thác Bạt Hổ Hồn vẫn chăm sóc y rất cẩn thận, Hạ Ngọc Ngôn chưa nói khát, nước ấm đã dâng; không lạnh, nhưng tay chân đã bị Thác Bạt Hổ Hồn dùng lòng bàn tay bọc lấy nhẹ nhàng vuốt ve.

Hạ Ngọc Ngôn không phải là người có ý chí sắt đá, dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của hắn, cho dù đã nhắc nhở mình bao nhiêu lần, trái tim y cũng không khỏi dần hòa tan.

Bão tuyết ngừng đã ba ngày, đến sáng ngày thứ tư lại tiếp tục có bão. Trong bầu trời tuyết trắng tung bay, Thác Bạt Hổ Hồn ôm Hạ Ngọc Ngôn ngồi trên lưng ngựa, để con ngựa cứ thông thả mà đi, tới chập tối thì tìm một khe núi dừng lại nghỉ ngơi.

Đỡ Hạ Ngọc Ngôn xuống ngựa, an trí thỏa đáng xong, Thác Bạt Hổ Hồn ra ngoài nhặt mấy cành củi khô, đồng thời cũng giết một con lợn tuyết nhỏ. Trải qua bốn ngày, tổn thương trên tay của Hạ Ngọc Ngôn cũng lành được một chút, y ngồi trong khe giúp đỡ việc nhóm lửa.

Thác Bạt Hổ Hồn xé ra lợn tuyết, móc đi nội tạng, dùng bốn cành cây mắc xiên nướng, đặt trên lửa nướng chín, dầu mỡ rơi trên lửa vang lên tiếng xèo xèo, hương vị thịt nước lan tỏa bên trong khe, thơm đến nỗi làm người ta phải bụng đói kêu vang.

Đợi thịt nướng chín, Thác Bạt Hổ Hồn kéo xuống một chân, đưa đến trước mặt Hạ Ngọc Ngôn.

Hạ Ngọc Ngôn vốn không muốn lấy, nhưng nhìn vẻ thành ý của hắn chỉ đành phải tiếp nhận. Mới cắn một miếng nhỏ đã không nhịn được muốn nôn ra, buổi sáng với trưa y chỉ ăn có hai cái bánh bao, dạ dày vốn không chứa gì, chỉ nôn khan được vài cái, phun ra một chút nước vàng, uống nước ấm mà Thác Bạt Hổ Hồn đưa qua dạ dày y mới thấy đỡ hơn.

Mấy ngày qua, hai người chỉ ăn lương khô, Thác Bạt Hổ Hồn suýt nữa quên chuyện mỗi lần y ăn thịt sẽ ói rồi.

Nhìn hình dạng nôn mửa của y, trong lòng Thác Bạt Hổ Hồn không khỏi có cảm giác chua chát khó chịu, “Ta... Thật sự khiến người ghê tởm đến vậy sao?”

Hạ Ngọc Ngôn mím môi không đáp, không phải là giận dữ gì, chỉ là không biết phải trả lời hắn như thế nào thôi.

Trong bầu không khí vắng vẻ này, Thác Bạt Hổ Hồn bỗng nhiên nâng tay, nhẹ nhàng đẩy y nằm xuống đất.

“Người làm gì?” Hạ Ngọc Ngôn kinh hãi, hoang mang dùng hai tay chống xuống đất, không kịp nâng nửa người lên thì dưới thân đã thấy mát lạnh. Chiếc quần làm bằng lụa tằm bị cởi ra, Thác Bạt Hổ Hồn chậm rãi cúi người xuống.

“Người định làm gì? Đừng như vậy!” Cảm thấy phần dưới của mình bị hắn lấy tay cầm, Hạ Ngọc Ngôn khẩn trương kêu to.

“Đừng sợ...” Thác Bạt Hổ Hồn nhẹ giọng trấn an, hai tay nâng lên bộ phận vẫn mềm mại nằm giữa lớp bụi cỏ, môi để sát vào, nhẹ nhàng hôn.

Đôi môi nóng cháy đó đặt lên bộ phận miễn cưỡng của mình khiến Hạ Ngọc Ngôn run cả người, hai mắt nhắm chặt. Trong lòng tràn ngập xấu hổ cùng sợ hãi, chỉ cảm thấy Thác Bạt Hổ Hồn rốt cuộc đã hiện ra gương mặt thật, lại định buộc y phải làm những chuyện cầu thả đầy hổ thẹn thêm lần nữa.

Nhưng ngoài y dự liệu, nụ hôn của Thác Bạt Hổ Hồn chỉ nhẹ nhàng thoáng qua như chuồn chuồn lướt nước, rồi sau đó nhanh chóng rời đi.

Bờ mi cong run rẩy không khỏi hé mở, nâng mắt nhìn lại, Thác Bạt Hổ Hồn đã chống người ngồi dậy từ lâu, khuôn mặt anh tuấn của hắn cách mặt y chưa đầy ba tấc.

“Ngọc Ngôn, xin người tha thứ cho ta.”

Giọng nói quá mức thành khẩn đó khiến lòng Hạ Ngọc Ngôn bối rối không thôi, cắn môi, không trả lời.

Thác Bạt Hổ Hồn thấy y không nói lời nào, lại nói tiếp: “Nếu như ngươi vẫn không nguôi giận, sau khi trở về ta có thể ở trước mặt mọi người làm thêm một lần, chứng minh thành ý của ta.”

Hạ Ngọc Ngôn càng hoảng hốt hơn, vội vã lắc đầu nói: “Không! Không được!”

“Ngươi vẫn không chịu tha thứ ta sao?” Giọng nói của Thác Bạt Hổ Hồn u oán hệt như tiểu con dâu bị mẹ chồng khi dễ vậy.

“Không... Không phải thế.” Nhìn bộ dạng của hắn, Hạ Ngọc Ngôn chỉ cảm thấy đầu óc rối bời, không biết đáp trả ra sao.

Nếu Thác Bạt Hổ Hồn dùng vũ lực, y đương nhiên sẽ phản kháng, nhưng mà Thác Bạt Hổ Hồn lại ba lần bốn lượt bỏ đi kiêu hãnh, nhờ giọng mềm lời nói với y, xưa nay y vốn đôn hậu, giờ khắc này nhịn không được mà trở nên nhẹ dạ.

Bờ mi khẽ rũ, tầm mắt đúng lúc nhìn thấy vết thương tràn đầy trên tay phải của Thác Bạt Hổ Hồn, nhất thời nhớ đến tình cảnh lúc đầu y tự sát thì Thác Bạt Hổ Hồn cầm lấy lưỡi dao, mấy ngày qua, Thác Bạt Hổ Hồn chăm sóc cho y cẩn thận tỉ mỉ đến cỡ nào... Yên lặng ngẫm nghĩ xong, y rút cuộc hé môi, nhẹ giọng nói: “Ta tha thứ cho ngươi.”

Giọng của y nhỏ như muỗi kêu, nhưng Thác Bạt Hổ Hồn vĩnh tai nãy giờ nên có thể nghe được rõ ràng, hoan hô một tiếng, hắn hưng phấn ôm lấy Hạ Ngọc Ngôn, xoay tròn liên tục.

Xoay một vòng lại một vòng, khiến cho Hạ Ngọc Ngôn muốn choáng đầu, liên tục kêu: “Đủ rồi! Đủ rồi! Đầu ta sắp choáng rồi đây.”

Thác Bạt Hổ Hồn cười ha ha, thuận thế ngã xuống, hai người cùng ngã lên lớp da cừu trải dưới đất, lăn vài vòng rồi mới ngừng lại.

Bị cơ thể cường tráng của Thác Bạt Hổ Hồn đè ép, cũng bị vẻ sung sướng của hắn lây sang, Hạ Ngọc Ngôn không nhịn được mà cười rộ, lấy ngón tay khẽ đánh vào bờ ngực rắn chắc của hắn, cười bảo: “Mau đứng lên! Ngươi còn nặng hơn trư nữa, sắp đè bẹp ta rồi.”

Thác Bạt Hổ Hồn lập tức xoay người, nhưng không thả y ra hoàn toàn, còn dùng tay phải ôm lấy vai y, nằm bên cạnh y một lúc lâu sau đó, Thác Bạt Hổ Hồn nghiêng người, tay trái nhẹ nhàng đặt lên đùi y.

“Ngọc Ngôn, có thể nói cho ta biết, chân của ngươi vì sao lại... Như thế này không?”

Chần chờ một lát, Hạ Ngọc Ngôn mới chậm rãi trả lời: “Năm ta mười bốn tuổi, có một lần ham chơi, leo lên cây định hái trái, không cẩn thận rơi xuống, sốt cao hai ngày, tỉnh lại thì không thấy đứng lên được nữa.”

Nhắc lại chuyện xưa, y cũng không thấy thương cảm gì lắm, nghe lời nói thản nhiên của y, Thác Bạt Hổ Hồn khẽ rũ mắt, nói: “Nếu ta ở dưới cây, nhất định sẽ tiếp được ngươi, tuyệt đối không để ngươi bị té.”

Ngữ điệu giọng nói của hắn rất chân thành tha thiết, Hạ Ngọc Ngôn nghe mà cảm thấy lòng mình chấn động, trong lúc nhất thời cũng không nói nên được câu nào.

Bao nhiêu năm rồi, những lời đồng tình, an ủi y đều đã nghe qua, nhưng chưa thấy có người nào có thể làm y cảm động bằng một câu nói đơn giản của Thác Bạt Hổ Hồn như vậy. Bao nhiêu ủy khuất, oán than chôn dấu sâu tận đáy lòng suốt bao năm đột nhiên dâng trào, viên mắt chưa xót, đường nhìn dần trở nên mờ lung.

“A! Sao đột nhiên lại khóc?” Thác Bạt Hổ Hồn kinh ngạc trừng to mắt, luống cuống dùng ngón tay lau đi giọt lệ ở khóe mắt y, trấn an nói: “Đừng khóc! Đừng khóc! Chỉ có con nít mới có thể nói khóc là khóc thôi.”

Giọt lệ trong suốt ấy vẫn không ngừng rơi, Thác Bạt Hổ Hồn suy nghĩ một chút lại nói: “Nếu ngươi khóc tiếp nữa, ta sẽ hôn ngươi đó!” Hắn vênh vênh môi thật cao, vẻ như sẽ ấn xuống mặt y.

Hạ Ngọc Ngôn không nhịn được mà cười, vươn ngón tay chỉ chỉ lên mũi hắn, cười mắng: “Ngươi chỉ biết lợi dụng người khác.”

Thác Bạt Hổ Hồn lập tức bày ra vẻ mặt nghiêm túc, sửa lời: “Ta chỉ biết lợi dụng ngươi.”

Ngón tay thật dịu dàng xoa khô đi từng giọt lệ trên gương mặt Hạ Ngọc Ngôn, đôi mắt nhu hòa cùng thâm tình của Thác Bạt Hổ Hồn nhìn y không rời. Tựa như đã bị đôi mắt xanh biếc ấy hút đi, Hạ Ngọc Ngôn cũng nhìn hẩn không chớp mắt, trong khoảng khắc ngưng mắt nhìn nhau, tim đập của cả hai đồng thời vang lên.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Một tiếng lại một tiếng, tựa như đang giục giã điều gì.

Dưới ánh lửa chập chờn, bầu không khí vờn quanh bỗng trở nên nồng ấm mà mị hoặc. Yên lặng không thanh, hai đôi môi ấy gần kề từng chút từng chút một, cuối cùng... dán chặt vào nhau.

11. Chương 10

Cưỡi ngựa chạy đi được mười ngày, hai người họ rốt cuộc cũng bước chân lên giải đất thuộc về tộc người Hồ cư trú. Nhìn từ đằng xa, một dãy tường vây được xây bằng những tảng nham thạch màu xám, sừng sững giữa màn trời tuyết trắng mênh mông, vô cùng bất mắt.

Cưỡi ngựa đi qua cầu đá bắc ngang con sông bảo vệ thành, bước vào trong tường vây, người trong bảo đã nghe tin, đứng xa nghênh đón, đưa hai người vào trong bảo. Khi Hạ Ngọc Ngôn được Thác Bạt Hổ Hồn ôm vào trong bảo thì trong lòng khó tránh khỏi sự kinh ngạc vì sự bề thế tại đây. Thác Bạt Hổ Hồn không để ý đến dòng người nghênh đón, chỉ ôm lấy Hạ Ngọc Ngôn đi thẳng một đường đến chiếc bàn màu tím vàng kim ở tận cùng đại sảnh. Dưới bàn có an bài một cái ghế bành bằng gỗ mun, sau lưng đặt vài cái gối mềm màu bạc viền hoa. Thác Bạt Hổ Hồn ôm Hạ Ngọc Ngôn đặt lên ghế, cầm lấy tách trà từ trong tay nha hoàn, để ở bên môi nhẹ nhàng thổi thổi cho nguội bớt rồi mới đưa đến bên môi Hạ Ngọc Ngôn.

Hạ Ngọc Ngôn mở miệng ra, chậm rãi uống, lúc này Thác Bạt Hổ Hồn mới nhìn xuống phía dưới, nhìn thấy trong đám người ra tiếp lại không có Mạnh Thái Bình cùng Bộ Tử Đường, hẩn nhướn mày, liền hỏi.

“Tam đệ với tứ đệ đâu?”

“Bọn họ... Ừm...” Những người đứng đằng trước xoay mặt nhìn nhau, ậm ừ không nói. Giọng của Thác Bạt Hổ Hồn đột nhiên trầm xuống, hỏi lại: “Bọn họ rốt cuộc ở đâu?”

Ánh mắt xẹt qua hướng về phía Đỗ Nam đứng ở trước mặt, ngay lúc Đỗ Nam đang thầm kêu khổ, phía sau vang lên một giọng nói mà đối với mọi người ở đây thì giọng nói ấy hết như tiếng trời.

“Ở đây! Đệ cùng tam ca đến muộn, mong đại ca thứ tội.” Bộ Tử Đường vận một bộ áo bào trắng viền mây, áo khoác ngoài màu đồng, bước vào trong đại sảnh, Mạnh Thái Bình đi theo đằng sau, trên mặt hai người đều khó nén vẻ hoảng sợ.

“Vì sao đến trễ?” Thác Bạt Hổ Hồn quan sát thần sắc của hai người họ, chỉ biết chắc là có chuyện gì đó quan trọng xảy ra, “Tam đệ, có việc gì?”

Ánh mắt màu lục của hẩn tựa như mũi tên, bắn về phía Mạnh Thái Bình đứng sau Bộ Tử Đường, Mạnh Thái Bình rúm vai lại, đành định trả lời song Bộ Tử Đường đã dành trước nói với Hạ Ngọc Ngôn: “Ngọc Ngôn, đã lâu không gặp rồi! Xem ra cảm tình của ngươi và đại ca đã tốt hơn trước!”

Hạ Ngọc Ngôn đang chuyên tâm uống trà lại nghe đề tài câu chuyện kéo về phía mình, y mờ mịt ngẩng đầu lên.

Thấy y chịu ngược đầu lên, trên gương mặt tuấn mỹ của Bộ Tử Đường nhếch lên một nụ cười như hoa.

“Ngọc Ngôn, nhìn tư thế của ngươi với đại ca đủ biết cảm tình của hai người đã phát triển rất nhanh rồi, thật sự là đáng mừng.”

Khó hiểu chớp chớp mắt, Hạ Ngọc Ngôn theo đường nhìn của Bộ Tử Đường mà nhìn lại phía mình.

Tay phải của Thác Bạt Hổ Hồn đang cầm tách trà cho y uống, tay trái nhẹ nhàng khoác hờ lên bên hông của y, đầu y thì tựa vào lòng Thác Bạt Hổ Hồn, lúc này Hạ Ngọc Ngôn mới nhận thấy được tư thế của mình với Thác Bạt Hổ Hồn thân mật, mờ ám biết nhường nào.

Hai má chột nóng hổi, Hạ Ngọc Ngôn lúng túng nâng tay lên đẩy Thác Bạt Hổ Hồn ra.

Thác Bạt Hổ Hồn làm sao chịu buông y được, trái lại còn ôm chặt hơn, cười ghẹo: “Mấy ngày qua chúng ta đều như vậy mà, sợ bọn họ nhìn sao?”

Lời hần nói đều lạ thật, thân thể của Hạ Ngọc Ngôn không linh hoạt, dọc theo đường đi mọi chuyện lớn bé đều do hần hầu hạ, mấy chuyện thân mật hơn nữa cũng đã làm rồi, huống chi là những việc nhỏ như rót trà đưa nước thế này.

Giọng của hần không lớn cũng không nhỏ, nhưng đủ để mọi người trong sảnh nghe được rõ ràng, nhìn nụ cười mờ ám trên mặt Bộ Tử Đường, Hạ Ngọc Ngôn càng thêm xấu hổ.

“Ở đây có nhiều người, không nên!” Ngay cả vàng tai y cũng đã đỏ ửng, cúi đầu xuống, nhỏ giọng trách móc. Thác Bạt Hổ Hồn biết da mặt y rất mỏng, chịu không nổi người khác nhìn chòng chọc, lập tức buông y ra, đặt chén trà lên chiếc bàn gỗ bên cạnh.

Hạ Ngọc Ngôn thở phào một hơi, ngẩng đầu lên lại phát hiện mọi người vẫn đang yên lặng nhìn mình, trong lòng vô cùng khó chịu, tay y bắt an siết chặt góc áo.

Y vốn không phải là người hay xấu hổ sợ hãi như vậy, chỉ vì mấy ngày qua quan hệ của y và Thác Bạt Hổ Hồn đích xác “Phát triển rất nhanh” giống như lời Bộ Tử Đường nói, lúc này nghe đối phương nói thế, chỉ cảm thấy mọi người đã nhìn thấu tình cảm tư mật của y và Thác Bạt Hổ Hồn, âm thầm chê cười hai người họ, trong lòng y đương nhiên khó chịu rồi.

Thác Bạt Hổ Hồn tựa như đã biết y nghĩ gì, nhếch môi cười một cái, nói với y: “Ngọc Ngôn, đường dài vất vả, ta nghĩ ngươi cũng mệt rồi, ta gọi tiểu Đổ đưa ngươi đi nghỉ ngơi trước, để ta ăn nói vài câu với tam đệ rồi sẽ đến với ngươi.”

Hạ Ngọc Ngôn nhất thời thở phào, lập tức gật đầu đồng ý, Thác Bạt Hổ Hồn ôm lấy y, gọi Đổ Nam lại gần phân phó đôi câu, rồi để Đổ Nam ôm y vào trong nội đường.

Nhìn Đổ Nam tiếp Hạ Ngọc Ngôn đi rồi, hần cũng bảo những người khác ra ngoài, Thác Bạt Hổ Hồn uy nghiêm ngồi trên ghế bành, sắc mặt trầm xuống, mắt hờ như đờ đẫn Bộ Tử Đường cùng Mạnh Thái Bình, nói: “Các ngươi rốt cuộc đã gây họa gì, nói đi!”

Cả người Mạnh Thái Bình chấn động, lập tức quỳ xuống, Bộ Tử Đường sớm biết sẽ không lừa gạt nổi, khẽ thở dài một hơi rồi nói ra sự tình đầu đuôi, “Tam ca... Muốn cưỡng bức nữ nhân kia, nhưng nàng ta vì bảo vệ thuần khiết, tự sát rồi.”

“Nữ nhân nào?” Thác Bạt Hổ Hồn nhướng mày khó hiểu.

“Thúy Cơ.”

“Đã chết chưa?” Thác Bạt Hổ Hồn rất là kinh hãi, vội vàng hỏi.

Không phải là hần tốt bụng quan tâm sự sống chết cùng Thúy Cơ, hần chỉ sợ nếu Thúy Cơ chết sẽ khiến Hạ Ngọc Ngôn hận hần suốt đời.

“Không chết được, chỉ có điều, đệ đã thay nàng ta bắt mạch, phát hiện nàng...” Bộ Tử Đường khựng lại, sau khi nhìn qua sắc mặt của Thác Bạt Hổ Hồn rồi mới cẩn trọng tiếp lời, “Đã mang thai ba tháng.”

Đi qua vài đoạn hành lang cùng phòng ở, Đổ Nam mới ôm Hạ Ngọc Ngôn bước vào phòng, đặt y lên ghế xong lập tức lui xuống.

Hạ Ngọc Ngôn nâng mắt quan sát, chỉ thấy bốn phía có xà nhà làm bằng gỗ mun, trên đất trải một lớp lông dê thật dài, bên trái là chiếc bàn dài bằng gỗ mun điêu khắc hình hổ, trên bàn đặt một cây đao vàng,

cuối căn phòng đặt một cái giường, trên giường bày gối ngủ màu lam nhạt viền bạc, còn có một chiếc chăn cừu trắng tinh.

Bên trong được trang trí giản lược lại rộng rãi, nhưng Hạ Ngọc Ngôn càng ngồi càng thấy bất an, hai tay vô ý thức đùa với tách trà đặt trên bàn gỗ. Trong lòng tràn đầy tâm sự, tựa như nước ở trong tách vậy, sắp tràn cả ra ngoài.

Kể từ ngày nẩy sinh nụ hôn không kiềm nổi ở trong hang núi đó, quan hệ của y cùng Thác Bạt Hồ Hồn rõ ràng đã khác hơn, tình ý xa lạ sinh sôi tận đáy lòng, khó thể kiềm nén, nhưng mà... Như vậy là sai.

Trong đoạn hành trình, y không có suy nghĩ gì nhiều, lúc này ngẫm lại chợt thấy bất an.

Khê thở dài, trùng hợp để Thác Bạt Hồ Hồn ở sau lưng nghe được. Hắn không nói không rằng, lẳng lặng tới sau lưng y, hai tay giơ ra, ôm lấy Hạ Ngọc Ngôn từ đằng sau.

“A!” Hạ Ngọc Ngôn giật mình, hồi hồn về mới lấy tay nhẹ nhàng đánh lên tay phải của Thác Bạt Hồ Hồn, mắng: “Người làm ta sợ muốn chết.”

“Ta làm sao đành lòng?” Thác Bạt Hồ Hồn cười, ôm vai y xoay một vòng, đi tới trước mặt y. Đôi mắt hổ xanh biếc kia sáng rọi tựa như được phết một lớp dầu, yên lặng nhìn Hạ Ngọc Ngôn, ánh nhìn chứa đầy tình thâm ý tỏ, ngời ngời lóe sáng.

Hạ Ngọc Ngôn vừa thấy ngọt ngào, lại thấy bất an, trong lòng đủ cảm xúc hỗn hợp, gục đầu xuống không đáp lại hắn.

“Ta đã kêu người cưỡi ngựa nhanh đến chỗ hang động đó rồi, có lẽ sẽ nhanh chóng đưa xe đẩy trở về, sau đó gọi thợ lại sửa cho tốt thì có thể dùng.” Thác Bạt Hồ Hồn biết y đang có tâm sự, hắn cũng không vội hỏi, chỉ nói vài chuyện nhỏ rêu rĩa.

“Ừm!” Hạ Ngọc Ngôn gật đầu băng quơ, Thác Bạt Hồ Hồn dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng lướt qua sợi tóc mềm mại của y, vờ như không có việc gì, nói: “Người hình như đang mất hứng, không thích bài trí ở đây sao? Nếu có chỗ nào khó chịu cứ nói thẳng ra, ta sẽ lập tức gọi người đến đổi.”

“Không phải vậy.” Hạ Ngọc Ngôn lắc đầu, nâng mắt lên quan sát hai bên, nói: “Ở đây là phòng ngủ của người đúng không? Bố trí rất tốt, rất thoải mái.”

“Người thích thì tốt rồi! Sau này ở đây cũng là phòng ngủ của người.” Thác Bạt Hồ Hồn vừa nói, vừa khom người xuống định hôn lên cổ y.

“Đừng như vậy.” Hạ Ngọc Ngôn xoay đầu né ra, đôi mày liễu khẽ nhíu lại.

“Đừng như vậy?” Thác Bạt Hồ Hồn kinh ngạc lặp lại một lần, động tác cũng cứng ngắt theo.

“Chúng ta làm vậy không hợp với lễ... Không được.” Hạ Ngọc Ngôn khẽ rũ mắt, trông mắt bất an xoay chuyển xung quanh.

“Không được? Cả đường đi chúng ta không biết đã hôn nhau bao nhiêu lần, bây giờ người mới thấy không hợp lễ nghi? Ngọc Ngôn, đừng nói đùa với ta.” Thác Bạt Hồ Hồn nhếch môi cười như có như không, vẻ mặt đầy phản đối.

“Ta...” Hồi tưởng lại những cử chỉ thân mật dọc đường đi, Hạ Ngọc Ngôn im lặng không nói gì, sau một lúc lâu mới miễn cưỡng nói một câu: “Đó là ở trên đường.”

“Có nghĩa là sau khi yên ổn rồi thì không thể nữa? Hạ Ngọc Ngôn, lẽ nào dọc theo đường đi, người đang trên đùa ta!” Thác Bạt Hồ Hồn nhướng cao mày, mắt hổ bắn ra sự hung tàn của dã thú, tựa như mũi tên bắn về phía Hạ Ngọc Ngôn.

“Ta... Chúng ta...” Hạ Ngọc Ngôn tim đập dồn dập, bất an cúi đầu xuống, né tránh đường nhìn hung bạo kia, do dự một lát mới run giọng nói, “Người hãy thả ta đi thì hơn! Chúng ta... không thể như vậy, nếu chúng ta làm vậy rồi, vậy... vậy Thủy Cơ muội ấy phải làm sao?”

“Thì ra, trong lòng người còn nhớ thương ả ta!” Thác Bạt Hồ Hồn nghiêng răng nghiêng lợi, hai tay siết chặt thành nắm đấm.

Hạ Ngọc Ngôn trầm mặc không đáp, hai mày nhều lại, vết nhú sâu đến mức tựa như dùng lưỡi dao khắc lên vậy, một lúc lâu sau y mới chậm rãi nói: “Ta không thể có lỗi với muội ấy.”

Trong suốt đoạn đường đi chỉ có hai người ở cạnh nhau, y đã bắt tri bắt giác vứt bỏ tất cả ràng buộc, luân lý ra sau đầu, nhưng khi trở lại trong đoàn người, y phải tỉnh giấc, mới phát hiện tất cả những gì mình làm thật sự là gan to làm bậy.

Mà cho dù không màng tới luân thường, không nói đến lễ pháp đi nữa, y tuyệt đối không thể ruồng bỏ Thúy Cơ, tuy rằng đó không phải xuất phát từ lòng tự nguyện, tuy rằng không có danh phận, thế nhưng Thúy Cơ và y đã có lễ phu thê, y tuyệt đối không thể ruồng bỏ Thúy Cơ được, không thể!

Ngẩng đầu lên, thấp thỏm chờ đợi cơn giận của Thác Bạt Hổ Hồn, ai ngờ Thác Bạt Hổ Hồn chỉ xanh mét mặt một lát, không hề phát giận, chỉ lạnh giọng nói.

“Lo lắng của ngươi hoàn toàn dư thừa! Thúy Cơ của ngươi nói không chừng đã thay lòng đổi dạ rồi!”

“Không thể nào!” Hạ Ngọc Ngôn không hề nghĩ suy, kiên quyết phủ định.

“Vì sao không thể?” Sắc mặt Thác Bạt Hổ Hồn bỗng nhiên càng khó coi hơn ba phần.

Thay lòng đổi dạ gì gì đó, vốn chỉ là mấy lời mà hắn nói trong cơn giận thôi, lúc này lại thấy sự tín nhiệm của Hạ Ngọc Ngôn dành cho Thúy Cơ không thay đổi như vậy, trong lòng tức giận, lập tức không để ý đúng sai, nói.

“Ta vốn không định nói ra, nhưng hiện tại không thể không nói nữa, vừa nãy ngươi cũng thấy hình dạng của tam đệ rồi đó! Lúc ta giữ đệ ấy lại thì chính miệng hắn đã nói với ta là hắn cùng Thúy Cơ gì kia đã âm thầm đính ước một đời, muốn ta cho phép hôn sự của hai người họ!”

“Không! Sẽ không đâu!” Phản ứng đầu tiên của Hạ Ngọc Ngôn là không tin, sau đó nhớ lại hình dạng ậm ừ khó nói của Mạnh Thái Bình và Bộ Tử Đường lúc ở đại sảnh, chỉ cảm thấy kỳ hoặc, y suy nghĩ một lát vẫn lắc đầu, “Ngươi đừng gạt ta...”

Y không vội vã hỏi chuyện Thúy Cơ, trái lại muốn Thác Bạt Hổ Hồn “Đừng lừa y”, kỳ thực trong lúc không hay biết, y đã đặt Thác Bạt Hổ Hồn bao trùm lên hết tất cả mọi thứ rồi.

Thác Bạt Hổ Hồn đương nhiên hiểu rõ đạo lý này, nhận lấy đôi mắt phượng hiền hòa sáng sủa của Hạ Ngọc Ngôn, hắn không khỏi cảm thấy chột dạ, khẽ cúi mặt xuống, trong lòng giãy giụa không thôi, hắn thật lòng yêu Hạ Ngọc Ngôn, hiển nhiên không muốn dối lừa y, nhưng mà nếu không lừa y, hắn sợ... Tình cảm thật vất vả mới nảy mầm, chịu không được gió táp mưa sa, vô luận ra sao đi nữa hắn đều phải dùng hết sức bảo hộ.

Thác Bạt Hổ Hồn trầm suy tính một lát sau mới kiên định chủ ý, cắn răng một cái rồi nói, “Ta đương nhiên sẽ không lừa ngươi!”

“Thúy Cơ, muội ấy thực sự yêu Mạnh Thái Bình?” Tuy rằng đạt được lời bảo chứng của Thác Bạt Hổ Hồn, Hạ Ngọc Ngôn vẫn thấy nửa ngờ nửa tin.

Biết trong lòng y vẫn còn nhiều nghi vấn, Thác Bạt Hổ Hồn tận lực nói thật hời hợt: “Nếu ngươi không ngại, hôn sự của hai người đó sẽ làm tốt trong vòng vài ngày nữa, đến lúc đó ngươi có thể tìm tân nương tự mình lấy chứng cứ.”

Nghe hắn nói vậy, Hạ Ngọc Ngôn không có lý do gì tiếp tục hoài nghi nữa, mi mắt khẽ rũ, không nói gì thêm, quan sát thần sắc cử động của y, Thác Bạt Hổ Hồn đưa tay, dùng ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn gương mặt y, “Ngươi chú ý lắm sao? Trong lòng vẫn còn nhớ đến ả ta?”

Lặng im một lát, Hạ Ngọc Ngôn chậm rãi lắc đầu, cảm giác trong lòng rất kỳ quái, đích thật là có chút khó chịu, nhưng nhiều hơn đó là giải thoát. Cách đây không lâu, y vẫn còn xem Thúy Cơ là đối tượng lý tưởng để làm bạn đời, nhưng bây giờ...

Thầm nghĩ trong lòng, Hạ Ngọc Ngôn nâng mắt lên nhìn về phía Thác Bạt Hổ Hồn, trước khi chưa gặp phải Thác Bạt Hổ Hồn, y chưa bao giờ nghĩ rằng lòng người sẽ dễ đổi thay như vậy, mà chuyện Thúy Cơ thay lòng đổi dạ trước y lại khiến y như cõi bỏ được gánh nặng trong lòng, cảm giác được giải thoát.

Thầm than mình ích kỷ, trên gương mặt thanh tú của Hạ Ngọc Ngôn thoáng hiện vẻ xấu hổ, cắn môi một lát sau y mới nói với Thác Bạt Hổ Hồn: “Ta mệt mỏi, tạm thời không muốn nói thêm nữa.”

Y vốn định gọi Thác Bạt Hổ Hồn dẫn y đi xem Thúy Cơ lúc này ra sao, nhưng ngấm lại nếu như nàng thật sự cùng Mạnh Thái Bình mền nhau, mỗi ngày trôi qua đương nhiên rất tốt lành, lại nghĩ là do y cùng Thác Bạt Hổ Hồn hại nàng đi xa tha hương, thực sự không còn mặt mũi nhìn thấy nàng, vì vậy nên thôi.

Y không truy cứu nữa, vừa đúng với tâm ý của Thác Bạt Hổ Hồn, hần lập tức biết thời biết thế, “Vậy đừng nói nữa! Chờ hôn sự của họ làm xong rồi, ta mới nói cho người.”

Hạ Ngọc Ngôn mệt mỏi dùng ngón tay xoa xoa vàng trán, Thác Bạt Hổ Hồn thấy vậy, trên mặt toát ra vẻ yêu thương, “Người mệt rồi, ta ôm người lên giường nghỉ ngơi.”

Dứt lời, lập tức dùng hai tay ôm lấy Hạ Ngọc Ngôn đi về phía giường lớn. Hần đặt Hạ Ngọc Ngôn lên giường, vén lên tấm chăn lông cừu trắng tuyết, rồi ôm Hạ Ngọc Ngôn chui vào trong. Ổ chăn ấm cúng, Hạ Ngọc Ngôn lại bị hần ôm chặt, chỉ thấy có cái gì đó vừa cứng vừa nóng cạ ở dưới hông, nhất thời mặt đỏ tới mang tai, lấy tay vỗ vỗ cánh tay hần.

“Buông ra nhanh, đừng dùng cái thứ hạ lưu đó chạm vào ta.”

Ngữ khí có chút tức giận, gương mặt lại đỏ bừng, Thác Bạt Hổ Hồn biết y không phải thực sự tức giận, mỉm cười đặt môi lên tai y, hà một hơi: “Ngọc Ngôn, chúng ta làm đi!” Vừa nói vừa cong người lại, dùng cái nơi cứng cứng đó cố sức cọ cọ vài cái lên ngay chỗ yếu của Hạ Ngọc Ngôn.

“Không được!” Hạ Ngọc Ngôn lập tức đẩy hần ra, chỉ là phần dưới đã có phản ứng, có một chút nóng.

“Người luôn luôn không được.” Thác Bạt Hổ Hồn lập tức nhào tới lần hai, ôm lấy y, “Ngọc Ngôn, dù sao thì chúng ta cũng đã hôn rất nhiều lần rồi, để ta làm đi mà! Ta sẽ dịu dàng hơn.”

“Không được.” Hạ Ngọc Ngôn vẫn tiếp tục cự tuyệt, lấy tay chống lên giường, nỗ lực xoay người mình qua một bên, Thác Bạt Hổ Hồn càng ôm chặt y hơn, sắc mặt trầm xuống.

“Vì sao người luôn cự tuyệt ta? Nhất định là vẫn còn nhớ tới ả đàn bà kia! Ta không cho phép!”

Mấy câu đó mang theo ngữ điệu rất hung tàn, Hạ Ngọc Ngôn bỗng nhiên hoảng sợ, cả người run rẩy.

“Người... Người chỉ muốn... Muốn cơ thể của ta?” Trong lòng Hạ Ngọc Ngôn vừa tức vừa giận, ngay cả giọng nói cũng run run.

Cơn run rẩy truyền ra từ người y, Thác Bạt Hổ Hồn nhất thời tỉnh ngộ, hai tay ôm chặt y vội vã thả lỏng hơn một chút, “Không phải vậy! Đương nhiên không phải vậy rồi!”

Hạ Ngọc Ngôn tức giận phồng hai má, môi mím chặt, không chịu để ý đến hần, Thác Bạt Hổ Hồn ôm y dịu dàng nói: “Là ta không nên lớn tiếng với người, ta là thô nhân, người đừng chấp nhất với ta mà!”

Thác Bạt Hổ Hồn cứ nói mình không phải mãi, cơn giận của Hạ Ngọc Ngôn cuối cùng cũng hạ xuống, buông rằng ra không cần môi nữa, nhẹ giọng nói: “Người là một con ma háo sắc, chỉ nghĩ có mỗi nửa phần dưới.”

“Phải! Phải!” Thác Bạt Hổ Hồn liên tục gật đầu, vỗ vỗ lưng y, đồng thời vẫn không chịu từ bỏ hỏi.

“Thật sự không thể làm sao? Ta kìm nén khổ cực lắm rồi!”

Hần nói rất trực tiếp, Hạ Ngọc Ngôn nghe được vành tai đỏ như gấc, cúi đầu xuống, thấp giọng đáp: “Người... Người không biết tự mình phát tiết một chút sao?”

“Ngọc Ngôn, người quá tàn nhẫn rồi đó.” Thác Bạt Hổ Hồn cười khổ.

Tự mình phát tiết? Quả thực là một ý kiến hay vô cùng, hần lúc nào trở nên uất ức như vậy rồi!

Hạ Ngọc Ngôn cũng biết đề nghị của mình hoàn toàn không ổn, cười áy náy một cái rồi vùi đầu vào lòng Thác Bạt Hổ Hồn, chờ một lát sau mới nói, “Chí ít, cũng phải đợi chuyện của ta và Thúy Cơ được ăn nói rõ ràng, sau đó... Mối... Mối...”

Y càng nói giọng càng nhỏ, Thác Bạt Hổ Hồn nghe mà một lúc sau mới hiểu được, cơn khó chịu vừa nãy lập tức hóa thành sung sướng, phần khởi ôm lấy Hạ Ngọc Ngôn hôn liên tục.

Hạ Ngọc Ngôn đỏ cả mặt, khước từ vài cái cho có lệ rồi cả người cũng nhũn ra mặt hần ôm hôn.

Tân phòng lúc nào cũng được bài trí lộng lẫy mừng vui, giấy song hỉ đỏ thắm dán hai bên cửa, bóng màu treo lừng trên cao, hai cây đèn cây long phượng thô bằng bắp tay rọi sáng cả căn phòng, nhưng cho dù bài biện đẹp cỡ nào đi nữa, cũng không bằng vị tân nương vận bộ hỉ phục thêu vàng, lặng yên ngồi trước bàn trang điểm kia.

Tóc đen chưa bó, tuôn rơi như suối nước, môi điểm son hồng, hai má thoa phấn, dưới ánh nến đỏ càng tăng thêm nét hoa ngọc, xinh đẹp vô song.

Đối diện với cặp mắt hạnh kia một lúc lâu, Hạ Ngọc Ngôn ngồi trên xe đẩy khăn trương siết chặt vạt áo thêu hoa quế, hít một hơi thật sâu mới hỏi: “Thúy Cơ, muội... mấy ngày qua vẫn ổn chứ?”

Thúy Cơ chỉ gật đầu, đáp trả một chữ giản đơn: “Tốt.”

Nhìn gương mặt được trang điểm đẹp đến không tì vết ấy, trong lòng Hạ Ngọc Ngôn luôn thấy có điều gì đó bất an, suy nghĩ một lát sau lại hỏi: “Muội thật sự muốn gả cho Mạnh Thái Bình sao, muội có biết hẳn là người Hồ không? Muội yêu hẳn?”

“Nếu như, ta nói... Ta không phải tự nguyện, Ngọc Ngôn, chàng sẽ làm sao?” Thúy Cơ chậm rãi nói, đôi mắt hạnh đen sáng nhìn Hạ Ngọc Ngôn không chớp, trong mắt che giấu chờ mong, đôi tay buông xuống bên người cũng lén khăn trương siết chặt thành nắm.

“Ta...” Hạ Ngọc Ngôn vô ý thức mở môi, trong lúc nhất thời lại không nói được lời nào. Nếu không phải tự nguyện, tiệc mừng ngày hôm nay sẽ bị hủy. Vậy còn sau đó? Hạ Ngọc Ngôn phát hiện mình lại không có cách nào kiên quyết đưa ra đáp án. Trong lúc y đang chần chờ, Thúy Cơ đã thất vọng tột cùng, môi đỏ run rẩy, hai má mặc dù có phấn son nhưng vẫn khó che giấu vẻ tái nhợt.

Nhìn thấy thần sắc của nàng, Hạ Ngọc Ngôn càng cảm thấy xấu hổ, cắn chặt môi đặt quyết tâm: “Nếu như muội bị ép buộc, chúng ta sẽ cùng nhau đào tẩu, nếu như trốn không thoát cùng lắm thì chết cùng nhau.”

“Không cần nữa...” Thúy Cơ lắc đầu, xoay người nhìn gương đồng, cầm lấy lược ngà chậm rãi chải từng sợi tóc dài, nói: “Ta thật lòng muốn gả cho Mạnh lang, huynh ấy rất tốt với ta, hoàn toàn không cần phải đào tẩu.”

Hạ Ngọc Ngôn nhìn bóng lưng tràn ngập ý cự tuyệt của nàng, trầm mặc một lúc lâu mới hỏi: “Thúy Cơ, muội... có hận ta không?” Hận y liên lụy nàng, hận y để nàng lưu lạc đất khách.

“Vì sao chàng lại nghĩ ta sẽ hận chàng?”

“Hơn mười ngày nay, muội đều cự tuyệt ta bên ngoài, cho tới hôm nay mới bằng lòng gặp ta.” Thực tế là đến Nham bảo ngày thứ hai, y đã nói cho Thác Bạt Hồ Hồn y muốn gặp Thúy Cơ rồi, nhưng người truyền lời luôn đáp lại là Thúy Cơ không muốn gặp y.

“Vì sao chàng lại nghĩ ta không muốn gặp chàng, chàng không nghĩ rằng gã nam nhân kia cấm ta gặp chàng sao?”

“Thúy Cơ, ta...”

Hạ Ngọc Ngôn vẫn chưa nói hết lời, Thúy Cơ đã giành trước nói: “Ngọc Ngôn, chàng đã tròn trịa hơn trước đây, sắc mặt cũng rất hồng hào. Nghe nói chàng đang say mê trong bể tình, ắt hẳn rất sung sướng đúng không?”

Lời của nàng như một cây kim, đâm vào lòng Hạ Ngọc Ngôn để y đau đớn, xấu hổ cúi đầu xuống.

“Người thực sự cùng với hẳn...” Chuyện của y cùng Thác Bạt Hồ Hồn tuy rằng Thúy Cơ đã nghe nói, song vốn chỉ nửa ngờ nửa tin, lúc này thấy bộ dạng y như thế mới chính thức tin tưởng, kinh sợ đến mức tay cầm lược cũng không ổn, rơi xuống trên mặt đất phát ra một tiếng vang. Lược ngà rơi xuống trên gạch xanh, vỡ tan tành, nhìn mấy mảnh nhỏ màu trắng đỏ, Hạ Ngọc Ngôn cảm thấy có chút khó chịu, y là một người thành thật, lập tức cảm thấy mình đã làm sai.

“Xin lỗi, Thúy Cơ...” Nhẹ giọng xin lỗi, trên gương mặt tao nhã thanh tú của y mang đầy xấu hổ, đầu khẽ cúi xuống, một lúc lâu sau lại nâng lên, dùng giọng điệu mang theo quyết tâm nói, “Hắn là người xấu, nhưng lại rất tốt với ta, Thúy Cơ, thật khó để muội có được lang quân như ý như vậy, ta... Ta muốn ở bên cạnh hắn.”

“Tùy người!”

“Thúy Cơ, ta...” Hạ Ngọc Ngôn định nói thêm gì nữa, hai người nha hoàn đang chờ ở ngoài đột nhiên đi vào.

“Hạ thiếu gia, giờ lành sắp đến rồi, bọn nô tỳ nên thay tam phu nhân chải tóc, mang mũ phượng, nếu không sẽ làm lỡ canh giờ mất.”

Hạ Ngọc Ngôn chần chờ, nha hoàn còn nói thêm: “Đại gia chỉ đáp ứng cho Hạ thiếu gia gặp gỡ Tam phu nhân trong thời gian nửa nén nhang, thiếu gia nếu tiếp tục ở lại sợ rằng đại gia sẽ không vui.”

Hạ Ngọc Ngôn lúc này mới nhớ đến, lúc ở trong phòng ngủ chỉ đáp ứng Thác Bạt Hổ Hồn ở lại trong chốc lát thôi, hiện tại đã sắp qua nửa nén nhang rồi, nếu như còn không đi chỉ sợ Thác Bạt Hổ Hồn sẽ suy nghĩ lung tung.

Y biết Thác Bạt Hổ Hồn rất hay ghen tuông, nếu như y không thích hắn đương nhiên sẽ không quan tâm hắn đang nghĩ gì, nhưng nếu đã thích hắn rồi thì sẽ không làm hắn ghen, làm hắn khó chịu trong lòng, vì thế liền thấy bối rối, suy nghĩ một lát sau y mới nói với Thúy Cơ, “Thúy Cơ, ta phải đi trước, chờ tiệc mừng qua đi chúng ta sẽ nói lại, có được không?”

Thúy Cơ chỉ là lạnh giọng nói một câu: “Không tiễn!”

Nha hoàn đẩy Hạ Ngọc Ngôn ra khỏi tân phòng, trước khi ra phòng y quay đầu lại nhìn quanh vài lần, phát giác thấy Thúy Cơ vẫn ngồi nhìn gương không nhúc nhích, không hề quay đầu lại nhìn mình, trong lòng không khỏi buồn bã. Y không hề biết, sau bóng lưng của Thúy Cơ là cặp mắt hạnh âm thầm đỏ lên, sau khi y hoàn toàn rời khỏi thì nàng đã thương tâm rơi lệ.

“Người làm tốt lắm.”

Thác Bạt Hổ Hồn cùng Bộ Tử Đường vẫn nấp sau tấm bình phong chậm rãi đi ra, Thúy Cơ ngẩng đầu, dùng ánh mắt hận đến thấu xương trừng bọn họ, “Tiểu nhân dê tiện! Cầm thú!”

Thác Bạt Hổ Hồn xụ mặt xuống, không nói một lời nào, mà Bộ Tử Đường lại nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Có lẽ là súc sinh mới phải! Nhưng mà, nếu như người muốn ‘mẹ tròn con vuông’ thì tốt nhất nói chuyện phải cần thận một chút, bằng không đừng nhìn ta bề ngoài yếu mềm thế này, nhưng ta sẽ xé rách bụng người ra đó!”

Thúy Cơ run rẩy cả người, hai tay bắt tự giác che bụng lại, không dám mắng thêm câu nào.

“Ta về cùng Ngọc Ngôn, đệ coi chừng ả!” Nhìn hình dạng của Thúy Cơ, Thác Bạt Hổ Hồn chợt cảm thấy bức bối, giẫm chân một cái lập tức xoay người đi không quay đầu lại.

Trước khi ra cửa lại nghe thấy giọng của Thúy Cơ vang lên từ đằng sau.

“Ngọc Ngôn sớm muộn gì sẽ biết chân tướng, người là đồ tiểu nhân dê tiện! Khi chàng biết rồi nhất định chàng sẽ không tha thứ cho người, chàng nhất định sẽ không bỏ qua cho người!” Tiếng nói cao vút đó tựa như một lời nguyền, một mực quấn quanh bên tai hắn.

Tìm khắp các phòng, khi Thác Bạt Hổ Hồn gặp lại Hạ Ngọc Ngôn là lúc y đang trong phòng ngủ, chỉ thấy Hạ Ngọc Ngôn mặc y phục nằm trên giường, hai mắt mở to, ngơ ngác nhìn nóc giường.

“Vì sao lại về, bên ngoài rất nóng người không ra sao?” Thác Bạt Hổ Hồn vừa nói vừa lại gần, ngồi xuống bên giường, bao trùm khuôn mặt trắng nõn của y.

“Ta mệt mỏi.” Hạ Ngọc Ngôn nhẹ giọng đáp lời, hai mắt vẫn nhìn đầu giường, Thác Bạt Hổ Hồn vươn ngón tay, nhẹ nhàng xoa bóp lên huyệt giữa trán y.

Hạ Ngọc Ngôn đè tay hắn lại, nhỏ giọng khuyên: “Người ra ngoài đi, người là huynh trưởng của Mạnh Thái Bình, tiệc mừng của hắn người làm sao có thể không xuất hiện? Người ra ngoài đi! Không cần lo cho ta.”

“Ta tham gia làm gì? Lê nào muốn ta động phòng giúp hần sao?” Thác Bạt Hổ Hồn cười đáp, ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn lên làn da mềm mại nhẵn mịn của y. Hạ Ngọc Ngôn cười khẽ, nâng mắt lên nhìn hần, nói: “Người thân là huynh trưởng lại xấu miệng như vậy!”

“Rốt cuộc cũng cười rồi!” Thác Bạt Hổ Hồn dùng ngón giữa chọt chọt lên lúm đồng tiền trên mặt y, nói thật đắc ý, “Bổn đại gia biết trong lòng ngươi không vui mới cố ý逗逗 ngươi.”

“Đừng có đắc ý thế!” Hạ Ngọc Ngôn khẽ mắng, đưa tay vỗ lên mu bàn tay của hần, sau đó lại thấp giọng nói: “Ta không phải không vui.”

“Nói xạo!” Thác Bạt Hổ Hồn kiên quyết phủ định, Hạ Ngọc Ngôn thở một hơi thật dài, nói: “Là thật đó, ta đích xác có chút khổ sở... Phải nói, có chút mất mát mới phải, nhưng mà không phải như ngươi tưởng tượng đâu, mất mát của ta giống như là cảm giác sắp mất đi người thân vậy, hơn nữa, vừa nãy Thúy Cơ... đối với ta rất lạnh nhạt, muội ấy nhất định đang giận ta.”

“Ngọc Ngôn, đừng nghĩ đến ả ta nữa.” Thác Bạt Hổ Hồn thẹn ở trong lòng, không muốn tiếp tục nghe, cắt đứt lời y nói, “Ngủ một giấc cho khỏe, ngày mai tỉnh lại sẽ quên hết mọi thứ thôi.”

Hần đưa tay kéo chăn đến dưới cổ Hạ Ngọc Ngôn, vén cho kỹ càng rồi đứng lên, Hạ Ngọc Ngôn kéo hần lại, “Ngươi muốn đi dự tiệc?”

“Không! Ta cũng thấy mệt rồi, đang định ngủ, tùy bọn họ quấy phá ở ngoài đi.” Thác Bạt Hổ Hồn sợ nếu mình với Hạ Ngọc Ngôn ngủ cùng một giường sẽ kìm nén không nổi, cho nên mấy ngày qua đều ngủ trên ghế nằm ở góc phòng, nói hết lời đang định đi về phía ghế nằm, nhưng Hạ Ngọc Ngôn vẫn kéo lấy hần.

“A Hồn, đêm nay... Đêm nay...”

Muốn nói lại ngừng, trên mặt y ửng lên hai đóa mây hồng, Thác Bạt Hổ Hồn ngạc nhiên hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì?”

Hạ Ngọc Ngôn hít một hơi thật sâu, rốt cuộc cũng nói ra: “Đêm nay ngủ cùng nhau đi.”

Vài chữ đó y nói vừa vội vừa gấp, Thác Bạt Hổ Hồn đột nhiên nghe thế cảm thấy không tin nổi, đôi mắt hổ xanh biếc mở thật to, một lúc lâu sau mới phục hồi lại tinh thần, “Thật sao, là thật sao?”

“Ừm...” Hạ Ngọc Ngôn ngượng ngùng gật đầu, cảm cúi xuống muốn chạm vào cổ. Thác Bạt Hổ Hồn hưng phấn nhào lên trên người y, hai tay nâng mặt y lên dùng sức hôn mấy cái, sau đó giọng điệu kích động hỏi: “Ngọc Ngôn, đêm nay thực sự có thể sao? Thật là không ngờ tới, ta còn tưởng rằng sẽ phải đợi lâu hơn nữa.”

“A Hồn... Ngươi biết không? Trước khi gặp Thúy Cơ, trong lòng của ta vốn rất bất an, ta sợ, sợ người gạt ta, nhưng mà sau khi ta nhìn thấy Thúy Cơ rồi, lòng ta lại thấy rất nhẹ nhàng, thậm chí còn âm thầm vui vẻ.” Hạ Ngọc Ngôn vừa nói vừa giơ tay lên, dịu dàng mơn trớn gương mặt cương nghị khắc sâu của hần, Thác Bạt Hổ Hồn chột dạ, không dám nâng mắt nhìn đôi người nhu hòa của Hạ Ngọc Ngôn.

“A Hồn, cảm ơn ngươi.” Hạ Ngọc Ngôn không biết lòng hần đang nghĩ gì, mắt phượng khép hờ, ngẩng đầu lên, dâng cho đối phương một nụ hôn thâm tình, cánh môi ngọt ngào như mật khắc ở trên môi Thác Bạt Hổ Hồn, song lại làm hần cứng đờ người, con ngươi u ám nhìn xuống, chỉ thấy Hạ Ngọc Ngôn ngẩng đầu nhìn hần, khoe môi mang theo nụ cười xấu hổ thẹn thùng, ánh mắt trong suốt lại tràn đầy tin tưởng.

Dưới ánh nhìn chăm chăm của y, tim Thác Bạt Hổ Hồn đập dồn dập không ngừng —— không phải vì động lòng, mà là vì chột dạ.

Khi tình yêu xây dựng trên ích kỷ, lừa dối, lại còn mong có thể dối lừa cả một đời... Thác Bạt Hổ Hồn không khỏi âm thầm hỏi bản thân mình: từ lúc nào mà hần trở nên dễ tiện như vậy?

Trong lúc hần ngơ ngác nghĩ suy, Hạ Ngọc Ngôn nhíu mày, lo lắng lay lay vai hần, “A Hồn, ngươi sao vậy?”

Nhìn Hạ Ngọc Ngôn không chớp mắt, vẻ dịu dàng cùng thiện lương trên gương mặt thanh tú trắng trẻo đó là khiến hần động lòng nhất, hần không cho rằng mình là một người quân tử, người tốt lành gì, nhưng ít ra hần không dễ tiện đến mức phải lừa dối người hần yêu.

Yên lặng suy nghĩ, Thác Bạt Hổ Hồn mở miệng ngập ngừng, hít một hơi thật sâu, hần rốt cục nói.

“Ngọc Ngôn, ta xin lỗi người, ta... Ta...” Nắm tay siết thật chặt, móng tay đâm vào lòng bàn tay, từ khe hở chảy ra máu đỏ, nhưng hắn vẫn nói ra từng chữ từng chữ một: “Ta đã lừa người!”

Đứng lặng ở nơi cao nhất tường thành, Thác Bạt Hổ Hồn nhìn chiếc xe ngựa đang chuẩn bị rời đi ở phía dưới, trên mặt chỉ còn lại vẻ thờ ơ.

“Đại ca, thật sự quyết định để hai người họ đi sao?” Bộ Tử Đường đứng đằng sau bước lên nửa bước, cũng nhìn xuống dưới thăm dò.

“Phải!” Thác Bạt Hổ Hồn đáp mà không quay đầu về, giọng nói cứng rắn như thép.

“Nhưng mà bộ dạng của đại ca lại không nói như vậy.” Bộ Tử Đường lắc đầu, bĩu môi phản đối.

“Bộ dạng ta ra sao?” Thác Bạt Hổ Hồn vẫn không quay đầu về, chỉ nghiêng đầu qua một bên, nhìn chăm xuống dưới không chớp mắt, ánh nhìn lấp lánh tựa như muốn xuyên thủng qua màn xe, nhìn người ngồi ở bên trong.

Bộ Tử Đường cười một cái, nhẹ giọng đáp: “Sống không bằng chết.”

Dường như bị chạm vào nỗi đau, Thác Bạt Hổ Hồn chấn động cả người, mí mắt rũ xuống lại mở ra, trong đôi ngươi xanh biếc chập chờn vẻ đau đớn khôn nguôi.

Xe chạy lộc cộc, ngựa hí vi vu, gã đánh xe thảnh thơi lại vẩy roi giục già ngựa chạy đi, Đỗ Nam vận áo lông cừu cưỡi ngựa hộ tống ở bên cạnh, móng ngựa, bánh xe không ngừng để lại dấu vết liên miên trong tuyết, sau đó lại bị gió lạnh lấp đi.

Thúy Cơ ngồi trong xe thảnh thơi thăm dò, ánh mắt mang vẻ thấp thỏm nhìn xung quang ngoài cửa sổ, đồng thời giọng nói cũng khó nén vẻ mừng vui nói với Hạ Ngọc Ngôn: “Ngọc Ngôn, chúng ta bị bắt đi lâu vậy rồi cha mẹ nhất định rất lo lắng, trở về thôn nhất định phải thỉnh tội với họ, hiện tại ta đã mang cốt nhục của chàng, cha mẹ chắc chắn sẽ không khó xử chúng ta nữa. Ngọc Ngôn, chàng nói... Ngọc Ngôn, Ngọc Ngôn, sao chàng không có phản ứng gì thế? Ngọc Ngôn, Ngọc Ngôn...”

Qua một trận lung lay cuối cùng Hạ Ngọc Ngôn cũng phục hồi tinh thần lại, ngẩng đầu mới phát hiện là Thúy Cơ đang dùng hai tay lắc lắc vai y, “Thúy Cơ, có chuyện gì?”

“Ta gọi chàng mấy lần rồi, sao chàng không đáp lại ta?”

“Xin lỗi, ta đang nghĩ chút chuyện.” Hạ Ngọc Ngôn nâng mí mắt lên, đường nhìn đối diện với cửa sổ mở ra, bắt gặp ánh mắt trở nên xa xăm.

Rời khỏi Nham bảo đã ba canh giờ rồi, tuyết bay khắp trời, sương lạnh đầy đất, khung cảnh xung quanh tựa như một, đường xá rất khó nhận rõ. Chỉ biết là khoảng cách với Thác Bạt Hổ Hồn ngày càng xa, cảm giác trong lòng cũng ngày càng quái, khó chịu không thể nói nên lời.

“Ngọc Ngôn, chàng... Chàng đang nghĩ tới gã nam nhân kia?” Thấy y lại trầm tư, Thúy Cơ nhíu chặt mày ngài, khuôn mặt mỹ lệ có một chút méo mó.

Đôi mắt chuyển qua, đường nhìn của Hạ Ngọc Ngôn lại đặt lên người Thúy Cơ, nhìn vẻ ủy khuất, ai oán trên mặt nàng, y thấy thẹn trong lòng, khóe môi chậm rãi nhếch lên lộ ra một nụ cười trấn an, “Muội hiểu lắm rồi, ta không phải đang nghĩ tới hắn.”

“Bọn người đó đều là súc sinh, quái vật, thô bỉ! Ngọc Ngôn, ta không biết vì sao hắn lại đột nhiên thả chúng ta đi, nhưng mà chắc chắn là hắn có âm mưu!”

“Ta biết...” Nghe Thúy Cơ nói, Hạ Ngọc Ngôn chậm rãi gật đầu, y biết Thác Bạt Hổ Hồn vì sao đồng ý thả bọn họ, không phải bởi vì âm mưu gì khác, mà là vì “Yêu” —— tình yêu chân chính.

Để họ rời đi, là chứng cứ tốt nhất.

“Ngọc Ngôn, ta xin chàng, đừng nghĩ tới hắn nữa.”

“Ta hứa với muội, ta sẽ không nghĩ về hắn.” Nâng tay lên, nhẹ nhàng vòng qua bờ vai của Thúy Cơ, cảm thấy cả người nàng đang kích động đến run rẩy, trong lòng Hạ Ngọc Ngôn đương nhiên cảm thấy thương tiếc không thôi, chần chờ một lát mới nói: “Kỳ thực, vừa nãy ta đang nghĩ tên cho con.”

“Thật sao?” Thúy Cơ nhướn mày lên, nhìn Hạ Ngọc Ngôn với vẻ nửa tin nửa ngờ.

“Là thật đó!” Y gật đầu, mỉm cười nói, “Ta nghĩ vô luận là gái hay trai, tên đều sẽ dùng một chữ Quế, muội có chịu không?”

“Hay quá.” Lúc này Thúy Cơ mới nở nụ cười, xinh đẹp như hoa, tay phải nhẹ nhàng vỗ về bụng cách lớp áo bông, cả người dựa vào Hạ Ngọc Ngôn ở bên cạnh, nũng nịu nói, “Bé trai sẽ tên Chiết Quế, bé gái là Đan Quế, vậy có được không chàng?”

“Chỉ cần muội thích là hay rồi.”

Y gật đầu cười, đôi mắt rũ xuống nhìn bụng Thúy Cơ, trong con người cũng không thấy nét mừng vui gì, gánh nặng trên vai chỉ có trách nhiệm, áy náy, thương tiếc, tận đáy lòng lại chôn giấu một gương mặt khác...

Trở về thôn thì trời vẫn chưa sang xuân, Đỗ Nam giao cho Hạ Ngọc Ngôn một rương vàng bạc bảo vật rồi thì lập tức dẫn người xe rời khỏi. Hạ Ngọc Ngôn vốn không định nhận, nhưng nghĩ lại sau này y phải con chăm sóc mẹ con Thúy Cơ, tiền tài đối với y thật sự rất quan trọng, chỉ đành nhận.

Vào thôn, hai người đi tiếp cha mẹ Thúy Cơ trước, lúc đó bụng Thúy Cơ đã khá to rồi, khó dấu được, cha mẹ Thúy Cơ vừa thấy cả hai, đầu tiên là ôm Thúy Cơ khóc lóc không ngừng, sau đó phần nộ kéo xách Hạ Ngọc Ngôn, muốn đưa y vào quan phủ với cái tội dụ dỗ con gái nhà lành.

Hạ Ngọc Ngôn có miệng cũng không giải thích được, chỉ phải cúi đầu khấn cầu sự tha thứ của họ, rồi công bố mình buồn bán bên ngoài lời được một số tiền lớn. Cha mẹ Thúy Cơ vốn không tin, song thấy y có thể lấy ra một rương đầy vàng bạc bảo vật làm chứng mới chịu tin, thái độ lập tức thay đổi, chỉ dạy bảo Hạ Ngọc Ngôn vài câu mới bắt y nhanh chóng làm hôn sự đền bù, gả Thúy Cơ ra khỏi nhà.

Hạ Ngọc Ngôn đương nhiên đáp ứng hết, y dâng sính lễ rồi theo ý bọn họ xây một ngôi nhà lớn ở ngoại ô cách đây không xa, có hơn mười người nha hoàn đầy tớ.

Chiếc kiệu hoa đỏ thắm nhanh chóng gả ra ngoài, tiệc vui náo nhiệt qua đi, mọi thứ lại trở về bình tĩnh, bụng của Thúy Cơ ngày càng to hơn, cả người cũng đầy đà thêm, hoa sen trồng ở hồ nước ngoài sân nở rộ, hạt sen được mùa, ai ai cũng nói là điềm tốt.

Thê tử hiền thực, không lo áo cơm, mỗi ngày đều hạnh phúc mỹ mãn. Chỉ là khi trời khuya thanh vắng, vẫn không cách nào ngủ yên, nhìn khuôn mặt mỹ lệ ở bên gối, sẽ nhận ra... Nàng... Không phải là người y mong muốn.

Cả đêm không ngủ, trần trọc lật người, y đẩy ra cửa sổ bên giường, chống khuỷu tay trên khung cửa, nâng đầu nhìn hoa cảnh đầy sân, cảm giác bị ai đó nhìn chằm chằm luôn xuất hiện vào lúc này, lúc đầu Hạ Ngọc Ngôn nhìn xung quanh, trong lòng đầy thấp thỏm bất an, nhưng khi ánh mắt rớt cuộc tìm thấy hai điểm nhỏ xanh biếc che giấu trong lùm cây thì, trái tim chợt run rẩy co lại, sau đó, trở về bình tĩnh.

Sau lần ấy, mỗi khi màn đêm buông xuống, trăng treo bầu trời, y luôn đẩy cửa sổ ra, không cần tìm kiếm, không cần nhìn quanh, chỉ lắng lắng nâng cằm, rũ mắt, đã thấy triền miên xoay quanh, quyến luyến khó lìa.

Cứ như thế, mưa gió không đổi, cho đến có một lần Thúy Cơ nói với y: “Phu quân, ta biết chàng thích ngắm trăng, nhưng mà trời đã vào thu rồi, mỗi đêm ngồi trước cửa sổ phải cẩn thận kéo bị cảm.”

Nhìn gương mặt xinh đẹp chứa đầy sự quan tâm của nàng, chỉ một thoáng, Hạ Ngọc Ngôn vừa thấy xấu hổ áy náy lại thêm thẹn với lòng.

Đêm hôm đó, y không đẩy cửa sổ ra... Không bao giờ đấy nữa.

Ngày hôm sau trở nên khô khan chán nản, cuộc sống dường như không còn thú vị, mỗi đêm y ép mình nằm yên trên giường không nhúc nhích, khi tay không tự chủ được chìa ra khung cửa sổ, y dùng miệng cắn chặt.

Đau đớn, có thể ngăn tay mình làm vậy, nhưng không thể can ngăn khát vọng tận đáy lòng, hai mí mắt mỏng manh luôn mở to, mắt phượng nhìn cửa sổ không chớp, tựa như muốn xuyên thủng khung giấy dán ở đó, đón nhận hai điểm xanh bên ngoài.

Thời gian mỗi đêm đều trôi qua dài dòng, gian nan như đời người từ sinh ra đến lúc chết, sáng hôm sau rời giường lại phải vờ như không có việc gì, vẽ mây trang điểm cho ái thể.

Khát vọng cường liệt cuộn cuộn dưới đáy lòng, tựa như củi khô thiêu cháy, làm mọi thứ bốc hơi, sắc mặt Hạ Ngọc Ngôn ngày càng tiêu tụy, thân thể ngày càng gầy gò, bóng dáng y trong gương chiếu chỉ còn là một bộ da bọc xương.

Hạ Ngọc Ngôn rốt cuộc hiểu rõ nhận tri của mình về tình yêu lúc trước buồn cười cỡ nào, y cũng hiểu rõ trách nhiệm, đạo đức, áy náy đối mặt với ma lực của tình yêu sẽ trở nên mềm yếu biết bao.

Trong đầu, trong tim đã không chứa được điều gì khác, chỉ có một bóng hình nhớ mãi không thể quên, nhìn trước mắt, nghĩ trong đầu, tất cả đều là chuyện có liên quan đến người kia. Y không làm được chuyện gì khác, thậm chí không còn sức lực giả vờ thành một người chồng dịu dàng săn sóc trước mặt Thúy Cơ nữa.

Ngay khi tất cả mọi thứ sắp tan vỡ, Thúy Cơ lâm bồn, ngay vào ngày mười lăm tháng tám.

“Oa oa! Oa oa...” Tiếng trẻ con kêu khóc vang tận trời xanh, bà đỡ ôm một đứa bé bọc trong tã lót ra khỏi phòng.

“Chúc mừng Hạ lão gia! Phu nhân sinh cho lão gia một bé trai mập mạp trắng trẻo lắm.” Bà đỡ vừa nói mấy câu chúc mừng vừa đưa tã lót tới trước mặt Hạ Ngọc Ngôn. Hạ Ngọc Ngôn tiếp nhận, chỉ thấy trong lớp vải bao bọc một khối thịt hồng hồng mũm mĩm, hai mắt còn chưa mở được, nhắm lại thật chặt hết như hai sợi chỉ nhỏ.

Ôm đứa bé, nha hoàn đẩy y vào phòng, mùi máu tươi chưa tan hết, Thúy Cơ mềm yếu nằm trên giường, đầu đầy mồ hôi.

Hạ Ngọc Ngôn đặt bé trai bên cạnh nàng, cầm lấy chiếc khăn vải trong chậu, y tận tay lau chùi cho mặt nàng, Thúy Cơ mở mắt ra, đầu tiên là nhìn con trước sau đó mới nhìn phía y.

“Ngọc Ngôn, đây là con của chúng ta, Chiết Quế của chúng ta đó, chàng... Chàng có thích không?”

“Muội khổ cực rồi.” Hạ Ngọc Ngôn mềm giọng nói, buông khăn ra rồi cẩn thận để ý mái tóc tán loạn của nàng.

“Không khổ đâu mà, Ngọc Ngôn, chỉ cần chàng thích thì ta không ngại cực khổ.” Một câu nói mềm giọng của y cũng đủ làm Thúy Cơ cảm thấy vui sướng.

Dạo gần đây y ngày càng gầy gò, hành vi khác thường. Thúy Cơ nhìn thấy trong mắt, trong lòng bất an vô cùng, bây giờ sinh được một bé trai lòng nàng mới trở nên yên ổn. Nàng rốt cuộc thành công nắm giữ trái tim người nam nhân này rồi, sau này sẽ không còn bất cứ kẻ nào có thể chia rẽ gia đình của nàng nữa.

Câu nói thâm tình tha thiết như vậy lại để Hạ Ngọc Ngôn xấu hổ không thôi, y cúi đầu không nói thêm câu nào.

Thúy Cơ tổn sức quá độ, một tay ôm con một tay nắm tay y, chỉ trong giây lát đã ngủ say, Hạ Ngọc Ngôn rút tay ra, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa khuôn mặt bé bỏng đỏ hồng của con trai, rồi xoa gương mặt Thúy Cơ.

Khuôn mặt luôn hồng hào này bởi vì sinh sản mỗi một mà trở nên tái nhợt, ngay cả khóe mắt cũng không còn sức lực cúi xuống.

Thúy Cơ là một người con gái tốt, nàng dịu dàng, đoan trang, kiên trinh, hiền lành, mọi thứ của nàng đều hoàn mỹ vô khuyết, quan trọng hơn là nàng yêu y, thậm chí vì y có thể chịu đựng nỗi khổ mang thai mười tháng, sinh một đứa con cho y. Hạ Ngọc Ngôn rất cảm động, y biết có được người vợ như vậy là mình đã may mắn ba đời, nhưng mà... Y không yêu nàng.

Là một người nam nhân khác, một người bá đạo cuồng vọng lại có thể nhu tình như nước nói với y, tình yêu không phải như thế, cũng chính là người nam nhân đó đã khiến y trượt chân rơi vào tình yêu thật sự.

“Xin lỗi, Thúy Cơ...”

Một câu xin lỗi không cách nào che lấp tội lỗi của mình, thế nhưng, y đã không kiềm chế được nữa.

Dòng nước lũ điên cuồng, kịch liệt, trùng kích, sớm đã cuốn lấy y, chỉ là chút thời gian ngắn thôi nhưng lại hơn cả hai mươi năm y sống cùng Thúy Cơ.

Có thể, y đã điên rồi, cũng có thể giờ phút này y mới là bình thường. Nhẹ nhàng đắp chăn thay Thúy Cơ và đứa trẻ đang say ngủ, y không ảnh hưởng tới bất kì ai, cũng không mang theo bất luận thứ gì, Hạ Ngọc Ngôn cô độc rời đi.

Y biết, mình nên đi nơi nào...

Nén in bình đã đêm dài

Sông trời dần thấp, sao mai lặn chìm

Thường Nga hối trộm thuốc tiên

Trời xanh biển biếc đêm đêm tỏ lòng

(Thường Nga – Lý Thường Ẩn, người dịch: Trần Trọng San)

Trăng sáng chiếu rọi, dưới tàng cây hoa quế, một đứng một ngồi, ngóng nhìn nhau từ phía xa, đều cảm thấy đối phương gầy yếu trở xương, dung nhan tiêu tụy.

“Người gầy hơn...” Bóng dáng Thác Bạt Hổ Hồn hằn sâu vào hai mắt, trong lòng Hạ Ngọc Ngôn tựa như có đao khắc.

Chỉ là một câu vừa nhỏ vừa nhẹ đã khiến Thác Bạt Hổ Hồn kích động đến run người, hấn lập tức xông tới ôm chặt lấy y.

“Ngọc Ngôn, ta sắp điên rồi!”

Hai tay cứng rắn như thép, mạnh đến mức tựa như muốn bóp nát xương thịt y, Hạ Ngọc Ngôn đau đớn vô cùng, nhưng y không tránh ra chỉ an tĩnh tùy ý hấn ôm mình. Hơi ấm cùng cơ thể đã lâu chưa chạm vào này xoa dịu thể xác và tinh thần y, khiến y xác định thêm một lần nữa điều y muốn rốt cuộc là gì.

“Ngọc Ngôn, ta không quan tâm đến thứ gì nữa, ta muốn dẫn người đi! Người có nguyện ý hay không ta mặc kệ, người nhất định phải đi với ta! Bằng không, ta sẽ điên! Ta sắp phát điên rồi!”

Thác Bạt Hổ Hồn điên cuồng hét lớn, hai mắt như muốn nứt ra, Hạ Ngọc Ngôn ngẩng đầu, thương tiếc mơn trớn gương mặt hấn.

“Nếu người không dẫn ta đi, ta cũng muốn bức người dẫn ta đi.”

Y nói thật chậm, từng chữ từng chữ một trong trẻo như hòn châu, vô cùng rõ ràng, phản ứng của Thác Bạt Hổ Hồn trong nháy mắt đại ra, hoàn toàn không tin được lỗ tai mình mới nghe thấy gì, “Thật sao, là thật sao?”

Hấn nhiều lần lặp lại tìm kiếm chứng cứ, Hạ Ngọc Ngôn gật đầu, chiếc cổ thon dài ngẩng lên, nhẹ nhàng hôn lên trán hấn.

“Là thật! Người không gạt ta, ta cũng sẽ không gạt người.”

“Ngọc Ngôn, Ngọc Ngôn!” Thác Bạt Hổ Hồn ôm chặt lấy y, cơ thể cường tráng của hấn vì hưng phấn quá mức mà trở nên run run.

Đã từng cho rằng tình yêu là một thứ đó liên miên không dứt, dòng nhỏ chảy dài, song khi đã trải qua mới phát hiện thì ra nếu thật sự yêu sẽ tiếp cận điên cuồng, để y cam tâm bỏ qua tất cả, thậm chí thương tổn người con gái yêu thương mình cùng đứa trẻ mới chào đời.

“Ta là một người có tội.” Tiếng nói nhỏ nhẹ thì thảo, Hạ Ngọc Ngôn biết cảm giác tội lỗi này sẽ dây dưa y suốt một đời.

“Không, không phải vậy!” Nâng mặt y lên, Thác Bạt Hổ Hồn cố sức lắc đầu, dùng giọng nói trầm khàn đáp: “Chúng ta tối đa chỉ là nô lệ... Nô lệ của tình yêu!”

Trăng sáng chiếu rọi, hai người họ cùng nhau ngã xuống mặt đất, xiêm y tung rơi như cánh hoa, quần chặt vào nhau, cánh quế vươn đầy trên đất tỏa ra hương thơm nồng nàn, tiếng thở dốc nhỏ nhẹ mềm mại, tuôn ra không biết lúc nào ngừng.

[Phần cuối]

Cuối thu khí trời mát mẻ, mây trắng nhẹ trôi, cảnh liễu lung lay theo gió, tiếng trẻ con vang vọng nơi núi rừng.

“Mẹ, mẹ ơi...” Một bé trai khoảng chừng năm sáu tuổi trắng trẻo mập mạp mi thanh mục tú vẫy vẫy tay phải, hai chân nho nhỏ tròn tròn chạy đùa giữa đồng trống, phía sau theo hai bà vú già.

“Tiểu Quế, đừng chạy vội như vậy, coi chừng té.” Trong đình nghỉ mát, một vị phu nhân xinh đẹp như hoa, vận váy phượng tiên màu xanh, tóc búi cài một cây trâm vàng, mỉm cười cao giọng dặn dò.

“Mẹ, ôm ôm!” Bé trai hô lớn, hỉ hả chạy vô đình nhào vào lòng phu nhân kia.

“Nhìn con kìa! Chạy sao mà để đầu đầy mồ hôi.” Vội vã tiếp cậu con trai nhào vào lòng mình, phu nhân lấy ra chiếc khăn ở trong lòng rồi lau mồ hôi cho bé, trong đôi mắt hạnh phúc tràn đầy thương yêu.

“Mẹ, con có kẹo nè.” Bé trai giơ giơ hình nhân kẹo trong tay, vô cùng đắc ý khoe với mẹ mình.

“Ồ, là ai cho con vậy?” Nhìn hình nhân kẹo trong tay bé, vị phu nhân cười hỏi.

“Là một thức thức ngồi trong xe đưa cho con.” Bé trai quay đầu lại, dùng ngón tay mũm mĩm chỉ chỉ đỉnh núi đằng xa.

“Con cảm ơn người ta chưa?” Phu nhân hồ hững ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy mờ bóng chiếc xe ngựa ở phía đó.

“Dạ có!” Đứa bé ngoan ngoãn gật đầu, bộ dạng đáng yêu ấy khiến nàng không nhịn được hôn hôn mặt bé.

“Tiểu Quế, con thật là cục cưng của mẹ!”

Gió thu mát lành, lá rụng đầy đất, bức họa mẹ con này khiến người nhìn rung động, thật sự rất đẹp, ngay cả người nam tử thanh tú đang vén màn trúc ngồi trong xe ngựa kia cũng không nhịn được mỉm cười hiểu ý.

Bên cạnh y, Thác Bạt Hồ Hồn ngũ quan sắc bén, hai mắt lóe màu xanh lục, trông thấy y cười sắc mặt hẳn trầm lại, do dự một lúc lâu mới nói: “Ngọc Ngôn, nếu như người muốn đưa trẻ đó...”

“Không. Ta không muốn làm hỏng cuộc sống của họ.” Lời hắn chưa dứt đã bị Hạ Ngọc Ngôn lắc đầu.

“Nhưng mà, nó là con của người.” Tuy rằng không muốn nhưng sự thực không thể phủ nhận được.

“Nó là con của Thúy Cơ, ta hoàn toàn không có tư cách làm cha nó.” Hạ Ngọc Ngôn cười khổ, buông màn trúc xuống, y quay lại nắm tay Thác Bạt Hồ Hồn nói, “A Hồn, đi thôi! Ta muốn về nhà, về nhà của chúng ta.”

Ánh sáng xuyên qua màn trúc rọi vào trong, chiếu lên gương mặt thanh tú không hề nhiễm dấu vết năm tháng của y, lấp lánh vẻ dịu dàng vô tận, “Được! Về nhà của chúng ta.” Thác Bạt Hồ Hồn không nhịn được mỉm cười, lật tay lại nắm chặt lấy tay y.

Tiếng vó ngựa vang lên, chậm rãi kéo xe rời đi, quay đầu nhìn lại, giữa đồng trống không còn thấy hình ảnh hai mẹ con ôm nhau nữa, chỉ để lại bóng hình xa xa.

Hạ Ngọc Ngôn tựa đầu vào lòng người bên cạnh, nghe tiếng tim đập cường tráng mạnh mẽ của hắn, áy náy trong lòng bỗng hạ thấp, cảm giác tội lỗi dù có lớn đến thế nào cũng không thể so với tình yêu giữa Thác Bạt Hồ Hồn và y, tình yêu chân chính.

– H ẾT –